

Cô gái nằm ấy
chợt ra cười
theo dưới

You are the apple of my eye
theo dưới

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Câu chuyện, có lẽ nên bắt đầu kể từ bức tường ấy.

Mùa hè năm 1990, phân hiệu cấp II trường trung học Tỉnh Thành, thành phố Chương Hóa, lớp 8A Mỹ thuật.

Một thằng con trai tin chắc mái tóc xoắn tự nhiên rối bù của nó rồi sẽ có ngày thẳng thơm lại, rốt cuộc bị thầy Lại chủ nhiệm phạt ngồi ở góc khuất nhất lớp, vì quá ham đùa nghịch, thích cãi vã với đám bạn học xung quanh trong giờ học.

Hàng xóm duy nhất, là bức tường trống trơn.

“Kha Cảnh Đăng, giờ xem em quậy phá thế nào!” Thầy chủ nhiệm cười gằn, đứng trên bục giảng liếc nhìn tôi đang lúi húi dọn ngăn kéo bàn.

“Vâng ạ, em nhất định sẽ kiểm điểm lại mình.” Tôi gói ghém đồng sách tham khảo với tranh vẽ lộn xộn trong ngăn bàn, giả vờ nghiêm túc trưng ra một bộ mặt như thể đã rút ra được kinh nghiệm xương máu.

Móa. Cái đám bạn bắn bựa vong ân phụ nghĩa chúng bay, anh đây cố gắng làm trò cười miễn phí trong giờ học, để tuổi trẻ của mọi người được vui vẻ rõ đại một chút, thế mà chúng bay lại đối đãi với anh thế hả? Tôi vừa thu dọn chỗ ngồi mới, vừa chửi thầm trong bụng.

Để giành được danh hiệu “Lớp vẻ vang” mỗi tuần, thầy Lại yêu cầu rất cao với việc giữ trật tự trong giờ học, thủ đoạn quản lý mà thầy áp dụng cũng là chính sách cao tay “chó cắn chó”. Mỗi thứ Hai hằng tuần, cả lớp đều phải nặc danh viết tên ba người hay làm ồn nhất tuần vào một tờ giấy trắng, giao cho lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thắng thống kê lại.

Mỗi lần bản danh sách đen ra lò, kẻ đầu bảng bị tố nhiều nhất liền dính chưởng, thầy Lại sẽ gọi điện báo với phụ huynh tất cả hành vi của vị vua quậy này ở trường, sau đó trừng phạt đủ kiểu, khiến cho đứa thường xuyên được vinh dự đứng đầu bảng là tôi đây cực kỳ phiền phức.

Đối với sự kiện tôi bị phạt ngồi cạnh bức tường, một mình lẻ bóng như trên đảo hoang suốt giờ học, cả lớp bốn mươi lăm học sinh đều hờ hững như không, đứa nào đứa nấy đều háo hức chờ xem sự việc tiếp theo phát triển thế nào như thể đang xem một vở kịch hay ho vậy.

Đúng thế, chuyên gia quậy phá đứng đầu bảng danh sách đen như tôi đây, làm sao có thể gục ngã trước thứ hình phạt vớ vẩn này chứ?

“Ha ha, giờ xem mày làm thế nào?” Dương Trạch Vu vuốt tóc, thẳng này là “bảng nhãn” trong bản danh sách đen kia.

“Móa.” Tôi không phục chút nào, mang đến tiếng cười vui vẻ cho mọi người chẳng lẽ lại là một cái tội?

“Này, nói thật nhé, tao không tố mày đâu!” Liêu Anh Hoảng muốn nói đến việc bỏ phiếu nặc danh để lập danh sách đen. Bản thân nó cũng là đứa chuyên chọc cười trong lớp, đương nhiên là khách quen mặt của bản danh sách đen kia.

“Tao cũng không tố mày mà, thẳng chó con, rõ ràng mày còn ham quậy hơn cả tao.” Tôi nói.

Nhưng thực ra tôi có tổ Liêu Anh Hoảng, không biết tự bảo vệ mình thì đúng là sai lại càng thêm sai, đây chính là khủng bố trắng của chính sách nặc danh, bức bách mọi người phải đánh đổi tình bạn lấy viên kẹo đường của ma quỷ. Và lại... tôi cũng không tin Liêu Anh Hoảng không tổ tôi.

“Kha Cảnh Đăng, bây giờ mày siêu thâm rồi nhá, chỉ còn lại mỗi bức tường mà nói chuyện.” Trịnh Mạnh Tu biệt hiệu Quái Thú, là anh em tốt của tôi, nhà nó ở Lộc Hạng, ngày ngày đi học bằng xe bus của trường.

“Đệch.” Tôi giơ ngón giữa lên.

Cả lớp lặng lẽ học hành, tôi cũng lặng lẽ học hành, thật chẳng có gì sáng tạo cả.

Tôi nghịch nghịch cái bút bi, nhìn bức tường bên tay phải.

Chỉ là một bức tường... chỉ là một bức tường vớ vẩn? Chẳng qua chỉ muốn tôi mất mặt thôi chứ gì.

“Tuổi trẻ của tôi, không phải là một bức tường.” Tôi khinh khỉnh khịt mũi.

Vậy là tôi bắt đầu nói chuyện với bức tường, cứ lấy bút bi nguệch ngoạc những lời nhắn tin trên đó, một mình bản thảo về nội dung truyện tranh dài kỳ với bức tường rất nghĩa khí nhưng lại trầm lặng ấy, có lúc còn cố ý vặn to volume, để mọi người biết mặc dù rơi vào cảnh ngộ trái ngang, tôi đây vẫn không ngừng chiến đấu.

Một tuần sau, tôi một lần nữa đứng đầu danh sách đen vì nói chuyện với bức tường.

Chẳng có gì bất ngờ cả.

Trước tấm bảng đen lạnh lẽo, thầy Lại tức đến nỗi toàn thân run bần bật, trừng mắt nhìn gương mặt vô tội của tôi.

“Kha Cảnh Đăng, cậu thế này là thế nào? Sao lại nói chuyện với tường?” Trên trán thầy Lại nổi gân xanh.

“Thưa thầy, em đã nghiêm túc kiểm điểm rồi ạ, em sẽ gắng sức kiểm chế ham muốn nói chuyện với tường.” Tôi làm bộ khó xử gãi đầu, ngón tay giữa ở sau gáy làm động tác chĩa lên, khiến cả lớp phải cố gắng nhịn cười.

Thầy giáo Lại đau khổ nhắm mắt lại, dưới mí mắt kia đang xoay chuyển mọi ý tưởng áp chế tôi, cả lớp nín thở chờ thầy quăng bom. Bấy giờ, tôi đang say sưa tận hưởng bầu không khí đó, ngô nghê coi việc xử phạt này là niềm tự hào kiểu như đang được đứng dưới ánh đèn sân khấu vậy.

Đến đi! Thầy Lại! Thể hiện khí phách của một bậc danh sư đi thầy!

“Kha Cảnh Đăng.” Thầy Lại nặng nề thở hắt ra.

“Dạ.” Tôi thành khẩn ngược nhìn.

“Em chuyển lên ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi.” Thầy Lại mở mắt, tia máu chẳng chịt.

“Dạ?” Tôi không hiểu.

Cái gì cơ cái gì cơ?

Thẩm Giai Nghi là nữ sinh ngoan nhất lớp, học giỏi, mọi người yêu quý, là một cô bé mà ngay bọn con gái cũng không thể nào sinh lòng ghen tị. Tóc ngắn, mặt lấm tấm tàn nhang, khí chất xuất chúng. Xuất chúng đến mức, cả loại vô địch tinh tướng như tôi đứng trước cô cũng cảm thấy tự ti xấu hổ.

“Thẩm Giai Nghi, kể từ hôm nay, thầy giao cục nợ Kha Cảnh Đăng này cho em.” Thầy Lại nói với giọng chân thành.

Thẩm Giai Nghi nhú mày, hít sâu một hơi, hình như thấy rất bất lực với “trách nhiệm” này.

Còn tôi, đầu bảng danh sách đen khủng khiếp vô địch như thế, lại chịu giao cho một cô bé yếu ớt quản giáo nghiêm khắc hay sao? Cả lớp bắt đầu xì xầm hí hửng, Dương Trạch Vu thậm chí còn buột miệng cười phá lên. Địch!

“Thầy ơi, em đã kiểm điểm rồi mà. Thật đấy! Thật tình em đã nghiêm túc kiểm điểm rồi mà!” Tôi hết sức kinh hãi.

“Thẩm Giai Nghi, được không?” Không ngờ thầy giáo lại dùng câu hỏi, qua đó có thể thấy địa vị siêu nhiên của Thẩm Giai Nghi.

“Vâng.” Thẩm Giai Nghi miễn cưỡng nhận lời, đầu óc tôi lập tức trống rỗng vì quá nhục.

Vậy là góc máy của câu chuyện, lảng lảng chuyển từ bức tường đầy nét bút nguệch ngoạc kia sang những nốt tàn nhang nhỏ trên gương mặt thanh tú của Thẩm Giai Nghi.

Tuổi trẻ của tôi, à không, tuổi trẻ của chúng tôi, bắt đầu như thế đấy.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cảm giác ngồi trước Thăm Giai Nghi như thế nào?

Rất là khuôn sáo, cũ mèm như công thức bảy mươi hai trong chín mươi chín công thức của tiểu thuyết ái tình vậy. Trái ngược với thành tích học tập xuất sắc của Thăm Giai Nghi, tôi là dạng học sinh bữa bãi học hành rất kém cỏi.

Môn Toán của tôi thôi thì siêu lờm, vì ngay cả dạng khái niệm cơ bản nhất là “số âm nhân với số âm thành số dương” tôi cũng không thể hiểu nổi, còn cái trò phân tích nhân tử... đang yên đang lành sao phải phân tích dài dằng dặc làm quái gì? Nên dĩ nhiên là, điểm kiểm tra môn Toán hằng tháng của tôi hiếm khi đạt mức trung bình, thậm chí còn lập kỷ lục rất chối tỉ, cả một năm, lần đạt điểm cao nhất chỉ là bốn mươi tám điểm! Ngoài môn Toán, những môn cần đến đầu óc như Lý Hóa cũng lung lay rệu rã, hễ đề thi thay đổi đi chút chút thôi, tôi cũng chết ngay cho xem.

Nói tóm lại, trong hơn năm trăm học sinh cùng khối, tôi thường lờn vờn như hồn ma bóng quế ở vị trí khoảng hơn bốn trăm gì đó.

Nhưng bấy giờ tôi học lớp Năng khiếu Mỹ thuật, lại tương đối nghiêm túc với chuyện sau này sẽ làm họa sĩ vẽ truyện tranh, dù trong giờ học hay ngoài giờ học, tôi đều vẽ truyện tranh vào tập vở trắng, còn truyền tay cho đám bạn cùng lớp đọc như kiểu chuyện dài kỳ, hoàn toàn không để ý thành tích học tập ở trường. Không để ý, không hề để ý...

Trở lại vấn đề lúc này: cảm giác ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi như thế nào?

Tôi buộc phải cay đắng thừa nhận... khó chịu, quẫn bách, rất không tự nhiên.

“Kha Cảnh Đăng, cậu không cảm thấy làm ồn trong giờ học là rất trẻ con hay sao?” Thẩm Giai Nghi ngồi sau lưng tôi, điềm điềm thốt ra câu ấy.

“Phải nói như thế nào đây nhỉ... mỗi người đều có kiểu học của riêng mình...” Tôi miễn cưỡng cười gượng, trả lời không đầu không đuôi.

“Vậy nên cậu chọn kiểu trẻ con nhất à?” Giọng Thẩm Giai Nghi không có vẻ trách móc, mà nghe có phần già dặn.

“...” Tôi hậm hực ngoáy lỗ mũi, nhìn quả đầu nắm ngăn ngủi của cô.

“Tớ nghĩ cậu có thể dành thời gian vào việc khác.” Thẩm Giai Nghi nhìn vào mắt tôi.

“...” Tôi bất giác cảm thấy mình thật nhỏ bé, bèn rút ngón tay ra khỏi lỗ mũi.

Thật phiền toái quá thế!

Nếu Thẩm Giai Nghi hỏi tôi, tại sao tôi thích phá rối trật tự? Tôi có thể cười ha hả mà trả lời ngay, tớ quậy đấy, phá rối đấy, liên quan gì đến cậu hả?

Thẩm Giai Nghi cũng có thể nhếch móc tôi nặng nề, bảo tôi hãy ngoan ngoãn giữ trật tự, đừng gây phiền phức cho cô. Vậy thì tôi có thể đáp lễ, kệ xác nhà tớ! Cậu học giỏi oách lắm nhỉ!

Nhưng, Thẩm Giai Nghi lại dùng hai chữ “trẻ con” kia.

Học sinh giỏi chỗ nào chẳng có, nhưng cái kiểu con gái ngoan ngoãn mà tôi chẳng thể nói lại được, cái thứ khí chất trưởng thành “trong mắt tớ, cậu chẳng qua chỉ là một thằng nhóc chưa biết mình đang làm gì” của Thẩm Giai Nghi đã hoàn toàn khắc chế được tôi .

Khắc tôi chết luôn.

Tôi rơi vào một nỗi khốn đốn kỳ quặc. Trong khi những khách quen còn lại của bản danh sách đen như Dương Trạch Vu, Hứa Bác Thuần, Lý Phong Danh, Liêu Anh Hoằng tiếp tục cù nhầy phá rối giờ học làm cả lớp cười sảng sặc, tôi đây lại vì một tiếng thở dài “thật là trẻ con” của người ngồi đằng sau mỗi khi mình mở miệng nói đùa một câu mà đành gãi đầu bỏ qua.

Tôi ngoảnh lại, thấy đôi mắt trong veo của Thẩm Giai Nghi đang nhìn thẳng vào mình không tránh né.

“Ây, yên tâm đi, nếu tớ tiếp tục mất trật tự trong giờ, thầy Lại sẽ chuyển tớ sang chỗ khác, đến lúc ấy cậu không phải phiền nữa!” Tôi chau mày, phiền phức quá!

“Thực ra cậu rất thông minh, nếu chăm chỉ học tập, thành tích sẽ khá lên nhiều lắm.” Thẩm Giai Nghi điềm đạm nói.

Rõ ràng là bảo một đấng giả nhời một nẻo!

“Oài, nói cũng bằng thừa! Tớ đây thông minh đến nỗi chính tớ còn thấy sợ cơ mà!” Tôi đốp chát.

“Vậy thì cố gắng chăm chỉ vào, học phí trường tư đắt lắm đấy!” Thẩm Giai Nghi bắt đầu lái nhái như bà già.

Thế là chúng tôi liền buôn chuyện với nhau, theo kiểu “cuộc đời tôi cần phải chỉnh đốn lại.”

Thẩm Giai Nghi có tật thích cảm rằm, rõ ràng mới mười lăm tuổi đầu mà nói chuyện như người lớn, nghiêm trọng hơn là Thẩm Giai Nghi còn nghĩ đến chuyện tương lai nữa (Ê! Thả lỏng tí đi!). Mà cái thói không sửa được của tôi lại là tính trẻ con, trẻ con đến mức không thuốc nào chữa nổi, đối với thứ mờ mịt như tương lai, chẳng phải đơn giản chỉ là “rồi sẽ có một ngày tớ trở thành họa sĩ truyện tranh siêu cấp” thôi sao?

Tóm lại, năng lượng của tôi và Thẩm Giai Nghi nằm ở trạng thái “trung hòa” và không ngừng tranh đấu, tôi có dự cảm nếu cứ tiếp tục thế này, tôi nhất định không thể trở thành một người hài hước, cá tính cũng càng lúc càng bị đè nén, biến thành một kẻ tầm thường không biết tự cao tự đại. Thật là hỏng bét!

Nhưng không thể phủ nhận, Thẩm Giai Nghi thực là cô bé giỏi làm người ta dễ chịu, không có bộ tịch đáng ghét kiểu ta đây là học sinh xuất sắc, cũng chẳng bao giờ thấy cô khoe mình làm bài tốt, đặc biệt là trong những cuộc đối thoại thường ngày với Thẩm Giai Nghi, cảm giác xấu hổ tự ti của tôi nhanh chóng biến thành thừa thãi. Dẫu sao thì gặp được một bà tám vừa xinh đẹp vừa trẻ trung cũng là quý hóa lắm rồi.

Sao lại bảo Thẩm Giai Nghi là bà tám? Vì Thẩm Giai Nghi là một cô bé thật sự lả lơi, lả lơi siêu hạng, tôi cần phải lờn nhấn mạnh vào điểm này.

Thẩm Giai Nghi ở tút tận Đại Trúc, nhưng vì bắt chuyến xe sớm, nên bao giờ cô cũng đến rất sớm, bảy giờ đã ngồi trong lớp ôn bài rồi.

Hằng ngày, tôi đạp xe đi học, sau khi chân bước loạng choạng hai mắt nhập nhèm ném gói đồ ăn sáng vào ngăn kéo, tôi quen thói nằm rạp ra bàn đánh một giấc luôn, nhưng Thẩm Giai Nghi sẽ lấy bút chọc nhẹ vào lưng tôi, một cái, rồi một cái nữa, đến khi tôi mù mẫm nhồm dậy, quay đầu lại nói chuyện với cô.

“Kha Cảnh Đăng, tớ bảo này, hôm qua ngoài cửa nhà tớ có một con chó hoang, tên là Tiểu Bạch...”

“... Tiểu Bạch? Chó hoang sao lại có tên?”

“Thì tất nhiên là bọn tớ đặt tên cho nó rồi, à, mà tớ bảo này, con Tiểu Bạch ấy sạch sẽ lắm nhé, hôm qua em gái tớ lấy thức ăn cho nó ăn, nó còn biết vẫy đuôi nữa...”

“Con chó khôn thế, thích thì giữ lại mà nuôi đi? Chó hoang mà có tên thì không còn là chó hoang nữa rồi.”

“Không được đâu, nhà tớ không cho nuôi chó.”

“Cậu xấu xa lắm, đặt tên rồi thì phải chịu trách nhiệm với cuộc đời nó chứ?”

“... cậu nghĩ như vậy thật là ấu trĩ.”

Giờ tự học bắt đầu lúc bảy rưỡi, trước lúc đó, bao giờ Thẩm Giai Nghi cũng “tranh thủ cơ hội” thao thao bất tuyệt kể với tôi hôm qua nhà cô có chuyện gì, dù lớn hay nhỏ, chuyện bé bằng cái móng tay cô cũng kể một cách cực kỳ hưng phấn.

Có lúc tôi vừa ăn sáng vừa im lặng nghe cô nói, có lúc tôi trầm trồ hòa theo. Bộ dạng tí tởn nói mấy chuyện vặt vãnh thường ngày của cô thường làm tôi cảm thấy dở khóc dở cười, thì ra một cán bộ lớp luôn chăm chỉ học hành, lúc khuất mắt trông coi lại thích tán nhảm như vậy. Bề ngoài, tôi luôn làm bộ chẳng hứng thú gì, hòng dụ cho Thẩm Giai Nghi càng ra sức kể về những chuyện tào lao vớ vẩn.

Nếu tôi nằm rạp xuống bàn giả vờ ngủ, để cái bút của Thẩm Giai Nghi gãi gãi trên lưng lâu quá mà vẫn không có động tĩnh gì, Thẩm Giai Nghi sẽ

mở nắp bút ra, dùng ngòi đâm mạnh, làm tôi đau nảy mình lên phải quay người lại.

“Cậu làm gì mà ngủ say như chết thế, hôm qua thức đêm hả?” Thẩm Giai Nghi thu bút lại, mắt không mấy may áy náy.

“Oạch, đau lắm! Đâm mạnh thế chết người đấy!” Tôi cắn nhả, đúng là đau thật, mà đầu bút bi còn để lại trên áo đồng phục trắng của tôi một chấm xanh xấu xí.

“Thức trắng học bài à? Mắt cậu đỏ lừ kìa.” Thẩm Giai Nghi lại giọng bà tám.

“Đây mà học bài thì mấy đứa học giỏi các cậu còn ngẩng mặt lên được chắc? Tất nhiên là thức đêm đọc truyện tranh rồi.” Tôi dụi dụi mắt.

“Phải rồi, hôm qua cậu có xem Nhóc Maruko không? Buồn cười thật đấy nhì, ông nội Sakura Tomozou của nhóc Maruko ấy...” Thẩm Giai Nghi hào hứng mở đầu câu chuyện.

Tôi thường vừa nhai bánh bao trứng vừa nhìn Thẩm Giai Nghi nói, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác là lạ: học sinh xuất sắc như Thẩm Giai Nghi, không ngờ lại cứ quẩn lầy mình... một học sinh hư nhìn từ góc độ nào cũng thấy rất lờm khờm để làm “báo cáo buổi sớm”, thật đúng là tức cười tột bậc. Một điều khiến tôi càng thêm dương dương tự đắc là, tôi càng hòa theo, Thẩm Giai Nghi lại càng tích cực buôn chuyện với tôi.

Về sau, Thẩm Giai Nghi đâm ra có thói quen xấu là buôn chuyện với tôi trong giờ tự học, buôn từ dây cà ra dây muống, từ cách giảng bài của thầy dạy Địa lý cho đến tinh thần bác ái của hội công đức Từ Tế.

Ưu điểm của việc buôn chuyện với học sinh giỏi chính là khi lớp phó kỷ luật lên danh sách những đứa hay nói chuyện trong giờ học, sẽ tự động

loại bỏ những học sinh giỏi thích nói chuyện riêng. Nạt dọa hư sợ dọa ngoan, đây chính là tính cách điển hình của lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thăng.

Vì vậy chúng tôi buôn chuyện chẳng e ngại gì cả, tôi và Thẩm Giai Nghi trở thành một đôi bạn kiểu đũa lệch như thế đó.

Dù bây giờ hay trước đây, thành tích cũng là một tiêu chuẩn quan trọng để thầy cô nhận định giá trị của một học sinh.

Một học sinh, cho dù có sở hữu tài năng đặc biệt gì (hội họa, âm nhạc, karate, bắn thun... vân vân), hễ học hành không tốt, đều sẽ bị cho là “không hoàn thành bốn phần”, toàn phân tán tinh thần vào những thứ “vớ vẩn lăng nhăng”. Ngược lại, một học sinh có thành tích tốt, chỉ cần hơi giỏi một thứ gì đấy khác nữa, liền sẽ được các thầy cô giáo cho là “xuất sắc quá đi mất, đến cả cái này cũng giỏi cơ à!” rồi đặt trên tay nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Trường Trung học Tinh Thành của tôi tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Trường tôi lập ra một trạm kiểm soát thành tích thi cử hằng tháng, đặt tên là “Bảng Vàng”, những học sinh giỏi có thành tích thi cử xếp trong sáu mươi hạng đầu toàn trường sẽ được đưa lên Bảng Vàng, tên của những đứa này sẽ được viết bằng bút lông trên tờ giấy hồng điều lớn, dán ở hành lang giữa cho rạng rỡ tổ tiên. “Lần này cậu còn kém mấy điểm thì lọt vào Bảng Vàng thế?” cũng trở thành ranh giới phân chia đẳng cấp mà đám học sinh hỏi han nhau.

Số người lọt vào Bảng Vàng của mỗi lớp tượng trưng cho “thực lực”, cũng đại diện cho “thương hiệu” của lớp ấy. Số người chiếm Bảng Vàng càng nhiều, nụ cười trên mặt thầy chủ nhiệm Lại sẽ càng rạng rỡ, thầy cô giáo các bộ môn khác cũng theo đó mà thơm lây.

“Nếu lần này số người lọt vào Bảng Vàng của lớp ta đứng nhất khối, đến kỳ nghỉ, cô sẽ dẫn các em đi Phố Lý[1] chơi.” Cô giáo dạy Quốc văn Chu Thục Chân vừa tuyên bố, cả lớp liền rộ lên hoan hô như sấm.

[1] Một thị trấn có phong cảnh đẹp nổi tiếng ở Đài Loan, được mệnh danh là “Tiểu Lạc Dương”.

Bảng Vàng à... liên quan quái gì đến tôi.

Tuy chẳng liên quan quái gì đến tôi, nhưng tôi học lớp Năng khiếu Mỹ thuật, Mỹ thuật là tính từ hư ảo, còn lớp Năng khiếu là danh từ, vì vậy những đứa học giỏi ở lớp tôi nhiều cực nhiều, mỗi lần thi xong đếm lại số người được đề danh Bảng Vàng, bao giờ lớp cũng xếp trong ba hạng đầu toàn khối. Lần này muốn xông lên xếp thứ nhất cũng không phải chuyện gì quái lạ.

“Lọt vào Bảng Vàng đấy... xin hỏi bạn Thẩm Giai Nghi học sinh xuất sắc của chúng ta, đã bao giờ bạn rơi khỏi Bảng Vàng này chưa?” Tôi lấy bút bi làm micro, làm bộ làm tịch giơ trước mặt Thẩm Giai Nghi.

“Đừng có mà trẻ con thế được không?” Thẩm Giai Nghi học siêu giỏi, thường xuyên đứng trong top mười toàn trường.

“Này, cậu thối lắm! Thế mỗi ngày cậu học bài mất mấy tiếng đồng hồ vậy?” Tôi hỏi ngược lại.

“Kha Cảnh Đăng, nếu mỗi ngày cậu đều học hành chăm chỉ, nhất định cũng có thể lọt vào Bảng Vàng.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Tớ biết chứ, tớ thông minh đến nỗi chính tớ còn thấy sợ cơ mà.” Tôi cười khì khì, đáp mà chẳng ngượng mồm.

Sự tự tin vô căn cứ của tôi đúng thật là vô căn cứ, kiểu như trời sinh đã đánh rắm thối rồi vậy.

Quái Thú Trịnh Mạnh Tu là bạn thân nhất của tôi hồi đó, nhà có vẻ rất giàu, mỗi tuần nó đều mua Tập san Thiếu niên số mới nhất, lại hay cho tôi mượn về nhà xem, cùng nhau theo dõi tình tiết mới nhất trong cuộc tình trai giữa Saiyan và Frieza[2]. Nhưng dù là thằng bạn thân như Quái Thú cũng không thể lý giải được sự tự tin khó hiểu này của tôi.

[2] Nhân vật trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng, ở Việt Nam được biết đến phổ biến hơn với tên siêu Xayda và Phide đại đế.

Nhà Quái Thú ở thị trấn Lộc Hạng, tan học về, tôi thường vừa đọc truyện tranh vừa đợi xe bus của trường với nó.

“Kha Cảnh Đăng, dạo này mày hay nói chuyện với Thẩm Giai Nghi nhỉ!” Quái Thú ngồi dưới gốc cây, ngẩng mặt nhìn trời.

“Ừm, ừm.” Tôi lật giở tờ Tập san Thiếu niên.

“Mày không thấy lạ à? Nó nói chuyện gì với mày thế?”

Quái Thú vẫn nhìn trời.

Nó lúc nào cũng ghéch mắt lên nhìn bầu trời, hại tôi tưởng rằng những người hay ngược nhìn bầu trời đầu óc đều có chút vấn đề.

“Chuyện gì cũng nói.” Tôi nhú mày, tiếp tục lật sang trang.

“Nhưng nó học giỏi thế, sao lại có chuyện để nói với mày nhỉ?” Quái Thú nhìn bầu trời, hình như cái cổ nó không biết mỗi là gì.

“Quái Thú.” Tôi móm móm lỗ mũi vẫn không buông tờ tạp chí truyện tranh xuống.

“Gì mà?” Quái Thú đã bị đám mây trôi trên trời làm cho mê mẩn.

“Tao là một người rất đặc biệt.” Tôi nói, nhìn cục gi mũi màu xanh lục trên ngón tay.

“Thật hay giả đây?” Quái Thú nghệt mặt.

“Thật mà, có lúc tao đặc biệt đến mức chính tao cũng thấy sợ nữa đấy!” Tôi dính cục gi mũi lên cái cặp sách màu xanh lam của Quái Thú.

Kết thúc kỳ thi cuối tháng, chúng tôi đã ngồi trên xe bus đến Phố Lý.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phố Lý là một nơi đẹp, núi đẹp sông đẹp không khí trong lành. Hít thật sâu trong rừng cây, có thể cảm nhận rõ ràng không khí mát mẻ tràn vào phòng căng lá phổi, đầy ắp đến nỗi không nỡ thở ra.

Cô giáo Chu Thục Chân dẫn theo hơn ba chục đứa học sinh, mọi người hi hi ha ha băng qua chiếc cầu nhỏ bắc trên khe núi, bước đi dưới mặt trời chói lóa, ánh dương xuyên qua cành lá đung đưa, rọi xuống người thành những đốm sáng chuyển động như cá bơi.

Thoát khỏi đống sách vở, Thẩm Giai Nghi rõ ràng rất vui vẻ, luôn miệng nói chuyện với mấy đứa như Hoàng Như Quân, Diệp Thục Liên, khiến cô Chu vô cùng ngạc nhiên, không ngờ một học sinh thường ngày nghiêm túc cũng có khi ríu ra ríu rít như vậy.

Cô Chu là Phật tử kiên thành, trước tiên dẫn chúng tôi đến một tịnh xá quen ở vùng núi Phố Lý để ngồi thiền.

“Cô ơi, tại sao phải đi xa thế để ngồi thiền ạ?” Liêu Anh Hoảng giơ tay. Liêu Anh Hoảng người cao lênh khênh, học cực giỏi, nhưng lại thích làm trò hề chọc cười trong giờ học. Đức tính của nó chính là hài hước.

“Phải đấy, sao phải đi ngồi thiền ạ? Chúng ta đến đây chơi cơ mà?” Hứa Chí Chương cũng thắc mắc. Chị gái Hứa Chí Chương là Hứa Quân Huệ cũng học cùng lớp chúng tôi, Hứa Quân Huệ được công nhận là xinh nhất lớp, còn Hứa Chí Chương lại là khách quen của bản danh sách đen kia.

“Vì các em bình thường ồn ào quá, vậy nên phải ngồi thiền tu tâm dưỡng tính, tự kiểm điểm lại mình. Đặc biệt là Kha Cảnh Đăng, mọi ngày đều phải nhờ Thẩm Giai Nghi quản giáo em, lên núi càng cần ngoan ngoãn ngồi thiền trước mặt Phật tổ thành tâm kiểm điểm lại mình đi.” Cô Chu Thục Chân mà mỉm cười, bạn sẽ chỉ còn nước nhận thua.

“Cô ơi, em đây mà kiểm điểm ấy à, chính bản thân em cũng thấy sợ nữa đấy!” Tôi thở phì phò.

Đến tịnh xá thì gặp mấy nhà sư dáng vẻ như cao nhân đặc đạo. Họ nghiêm nghị hướng dẫn chúng tôi xếp hàng tiến vào phòng tĩnh tọa.

Phòng tĩnh tọa trải chiếu cói, thoang thoảng hương trầm, bên trong đã có mấy sinh viên đại học thanh cao nghe nói là đang thực hiện “Thiền cấm ngữ bảy ngày”. Gian phòng chìm trong bầu không khí trang nghiêm tự nhiên, giống như ở sâu trong một trăm mét dưới đáy biển, mấy sinh viên đang “Thiền cấm ngữ” chẳng khác gì đám rong biển nặng nề tử khí, còn chúng tôi dĩ nhiên là đám cá bóng đèn với ngọn đèn chết chóc lắc lư trên đầu.

“Các anh chị trong này đang thực hiện “Thiền cấm ngữ bảy ngày”, các em vào rồi không được lên tiếng, không được mở mắt, không được ngủ gật! Chúng ta là khách, không thể làm cản trở việc tu hành của các anh chị được.” Cô Chu Thục Chân nghiêm nghị cảnh cáo.

“Yên tâm đi cô, thỉnh thoảng chúng em cũng làm tré ngoan mà.” Dương Trạch Vu cười cười.

Chúng tôi bỏ giày rón rén đi vào, cả bọn gắng gượng kiềm chế không hớn hở nhảy nhót, ngồi khoanh chân xếp bằng trong phòng tĩnh tọa chật chội. Không nói không rằng, không được mở mắt, càng không biết phải ngồi thiền đến lúc nào mới kết thúc, thực khiến người ta mất hết cả kiên nhẫn.

Nói thật lòng, tôi vốn định ngoan ngoãn ngồi thiền, nhưng Quái Thú ở bên cạnh ngủ ngáy khò khò làm tâm thần tôi không yên được, người nó ngả nghiêng chực ngã buộc tôi phải mở mắt đã chứng kiến khoảnh khắc nó đổ vật ra.

Tôi mở mắt, phát hiện cái thằng cực kỳ thiếu định lực Liêu Anh Hoảng cũng mở mắt, hai chúng tôi nhìn nhau cười.

“Mày nhìn thằng Quái Thú kìa!” Tôi chuyển động miệng một cách khoa trương để giao lưu, ánh mắt dừng lại trên người Quái Thú.

“Đây nó ngã hả?” Liêu Anh Hoảng đảo tròn mắt, chuyển động miệng đề nghị.

“Không, xem ta đây này!” Tôi mấp máy môi.

Tôi chậm chạp cời cái bút tất khảm thối ngấm đầy mồ hôi leo núi cả ngày ra, giơ lên trước mũi Quái Thú. Quái Thú đang ngủ say chột nhú lông mày, bộ dạng như thể đột nhiên gặp phải núi rác phun lửa trong giấc mơ vậy.

“Chà, chơi được đấy!” Liêu Anh Hoảng run rẩy cả người, nét mặt trông như sắp bật cười phá lên.

Liêu Anh Hoảng cũng bắt chước, cẩn thận gỡ hai chân đã cứng đờ vì ngồi khoanh, giơ căng chân, ngoe nguẩy ngón chân thối rình lên trước mũi Hứa Chí Chương bấy giờ đang tập trung thiền định.

Hứa Chí Chương hoàn toàn không hay biết, làm tôi đây không thể nhin cười nổi.

Lúc này, tiếng cười khùng khục co thắt cả bụng của tôi và Liêu Anh Hoảng đã thu hút nhiều đứa khác mở mắt ra, cả bọn thảng thốt ngạc nhiên, rồi lập tức chần động.

“Làm vậy thất đức quá!” Dương Trạch Vu mấp máy miệng, nhưng mặt lại cười toe toét.

“Không, thế này mới gọi là thất đức này.” Tôi cười hì hì duỗi chân ra, xách cái tất thối lên, dùng Lãng ba vi bộ[1] đi tới trước mặt Hứa Chí Chương, giơ bút tất lên trước mũi nó vặn xoắn, dồn ép cho mùi chua khẳn tiết ra nhiều hơn.

[1] Tức là đi nhón gót. Đây nguyên là tên một bộ khinh công trong Thiên long bát bộ.

Trước đòn hợp kích chân thối của tôi và Liêu Anh Hoảng, Hứa Chí Chương chau mày lại một cách không tự nhiên.

“Thì ra là thế, thiện tai thiện tai.” Dương Trạch Vu bưng tỉnh ngộ, vậy là cũng bình thân ung dung duỗi chân ra, cố gắng giơ căng chân lên trước mũi Hứa Chí Chương, ra sức vặn vẹo mấy ngón chân thối lòm.

Tất cả những đứa mở mắt ra nhìn thấy cảnh này đều rơi vào trạng thái mấp mé cười phá lên, cả Quái Thú cũng đã tỉnh giấc.

Lúc này Thẩm Giai Nghi ngoan ngoãn cũng bị bầu không khí kỳ dị xung quanh ảnh hưởng, cầm lòng không đậu mở mắt ra, vừa lúc trông thấy cảnh Liêu Anh Hoảng và Dương Trạch Vu hai chân ngoe nguẩy, lại thêm tôi ngồi xồm trước mặt Hứa Chí Chương vầy vò bút tất, cô liền buột miệng cười “hích hích.”

Cô vừa cười, Hứa Chí Chương lập tức mở bừng mắt, cô Chu Thục Chân mở bừng mắt, mấy anh chị sinh viên đang “Thiến cấm ngữ bảy ngày” cũng mở bừng mắt. Tội lỗi tội lỗi!

Tôi nhanh chóng xỏ bút tất vào, còn hai cái chân thối không kịp rút về của Liêu Anh Hoảng và Dương Trạch Vu thì ngượng ngùng dừng sững trên

không trung. Sắc mặt Hứa Chí Chương tái đi, cơ hồ muốn ngoác miệng ra chửi bới.

Cô Chu Thục Chân tức đến ngạt thở, xách dựng tai tôi lên, kéo ba thằng quấy rối bọn tôi cộng với khổ chủ Hứa Chí Chương chạy ra khỏi phòng tĩnh tọa.

“Tức chết đi được, không ngờ lại mất mặt thế này! Các cậu đứng tấn ngoài này cho tôi! Đến khi nào mọi người ngồi thiền xong mới thôi!” Mặt cô Chu Thục Chân trắng bệch ra vì tức, nghe tiếng cười ầm ĩ từ phòng tĩnh tọa văng theo, sắc mặt cô lại nhợt nhạt thêm chút nữa.

“Cô ơi, em là người bị hại mà!” Hứa Chí Chương nói với giọng đầy oan khuất, hai bàn tay nắm chặt.

“Chắc chắn cậu đã làm gì đó, bằng không sao mấy cậu kia lại chọc cậu chứ! Đứng tấn hết cho tôi!” Cô Chu Thục Chân giận dữ xoay người, Hứa Chí Chương không dám phản bác nữa, đành phải đứng tấn cùng chúng tôi.

Dưới ánh chiều tà, Liêu Anh Hoảng, Dương Trạch Vu, tôi, cùng với nạn nhân siêu đau khổ Hứa Chí Chương cùng đứng tấn bên ngoài phòng tĩnh tọa, gió nhẹ thổi đến mang theo mùi hương nhàn nhạt, nói thật thì cũng không phải quá tệ.

“Vừa nãy chúng mày chơi trò gì đấy! Thật thất đức, sao lại chọc tao? Sao không trêu thằng Hứa Bác Thuần ấy!” Hứa Chí Chương lấy làm phần nộ, bực đến nỗi hơi thở cũng dồn dập gấp gáp.

“Tại thằng Kha Cảnh Đăng đầu tiêu.” Liêu Anh Hoảng cuống quýt đổ ngay cho tôi. Thằng tiểu nhân!

“Đâu có, tao đang trêu thằng Quái Thú, là thằng Liêu Anh Hoảng giơ chân lên trước mũi mày trước chứ!” Tôi giải thích.

“Như nhau cả thôi! Sao không chọn đứa khác? Thối chết đi được!” Hứa Chí Chương đứng tẩn không thoải mái tẹo nào. Nếu chọn đứa khác, chắc hẳn nó cũng sẽ tham gia một chân đây.

“Được rồi, đằng nào trong kia cũng chán phèo, ở bên ngoài ít nhất khỏi phải nín nhịn.” Dương Trạch Vu ra vẻ ung dung. Cái thằng lơ đễnh này lúc nào cũng đối mặt với những rắc rối trong cuộc đời một cách rất nhẹ nhàng.

“Đúng đấy, mười năm sau nhớ lại chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy siêu buồn cười.” Tôi nhướn nhướn lông mày, đây là triết lý xử sự nhất quán từ đầu chí cuối của tôi.

“Không cần đợi mười năm, bây giờ đã cảm thấy buồn cười lắm rồi.” Liêu Anh Hoàng cười khùng khục. Hề là chuyện ồn ào, nó xưa nay chưa chịu bỏ qua bao giờ.

Bốn thằng tôi yên lặng hưởng thụ làn gió núi mát mẻ, đứng tẩn mệt quá, liền ngồi phệt xuống đất, rồi hơi chẳng biết làm gì đành nghịch nghịch cây xấu hổ mọc ở góc tường. Chỉ cần chạm khẽ ngón tay vào, lá cây xấu hổ liền nhanh chóng khép lại, một loài thực vật tính cách cực kỳ khép kín, rất thú vị.

“Phải rồi, Hứa Chí Chương...” Tôi đột nhiên mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Cái gì cơ?” Hứa Chí Chương nói.

“Không khí ở đây chắc cũng khá là tươi mát đúng không?” Tôi gãi gãi đầu.

“Đệch!” Hứa Chí Chương chửi bới.

Bốn bọn tôi lại cười rộ lên.

Sau bữa tối đơn giản, bọn tôi chia phòng ngủ qua đêm tại tịnh xá, con trai một phòng, con gái một phòng. Tối đến, trên núi rất lạnh muối, ở cửa hai phòng đều thắp một cây hương muối to tướng, phòng bọn con gái còn mắc cả màn nữa.

Tắm rửa qua loa xong, theo lệ thường, phòng bọn con trai lại lập sòng bạc. Tú lơ khơ, cờ tướng, cờ ca rô, món nào cũng có thể ăn thua. Tú lơ khơ thì khỏi phải nói, cờ tướng thì tính theo kiểu lấy số quân còn lại của bên thắng nhân với mười đồng. Cờ ca rô thì đơn thuần là hai bên đặt cược, một ván ít nhất hai mươi đồng.

Còn tôi, tôi tràn trề tự tin trải bàn cờ tướng bằng giấy ra.

“Thằng nào dám chơi không, tao mà thua thì trả gấp đôi.” Tôi hùng hồn tuyên bố. Nguyên nhân chỉ có một, hồi bé tôi thường hay đánh cờ với bố nên “tự nhận” trình cờ tướng của mình cao hơn hẳn bọn bạn, mặc dù chưa từng kiểm nghiệm bao giờ.

Lời vừa thốt ra, quả nhiên thu hút nhiều đứa xếp hàng chờ đại chiến cờ tướng với tôi.

“Tự tin quá lỗ sẽ chết sớm đấy!” Hứa Bác Thuần lầm bầm ngồi xuống, sắp xếp bàn cờ.

“Mày đi ăn cứt đi!” Tôi thổi một hơi vào lòng bàn tay.

Có lẽ tôi chơi giỏi thật, tài cờ và lòng tự tin vô phương cứu chữa của tôi cùng thể hiện ra trên bàn cờ, ván nào cũng giải quyết kẻ khiêu chiến bằng những nước đi nhanh gọn nhất, chỉ chốc lát sau, chỗ chân tôi đã chất một đống tiền xu “âm thầm đau đớn”[2]

[2] Lời bài hát “Xin lỗi” của Châu Kiệt Luân: Một đồng xu trên quảng trường, âm thầm đau đớn. Nó khe khẽ thở dài trong hồ ước nguyện...

Hai tiếng đồng hồ sau, ngay cả Tạ Mạnh Học rất cao cờ cũng bại trận, không còn đứa nào to gan đánh cờ với tôi nữa, cả bọn quay sang chơi bài tiến lên.

Tôi cười ha hả, mở cửa đi ra bồn rửa tay rửa cái mặt cho tỉnh táo, chuẩn bị lát nữa mở một bàn đánh bạc thật oách. Tôi vỗ vỗ tay lên bộ mặt ướm sưng, dương dương tự đắc với trí thông minh của mình.

Thẩm Giai Nghi vừa khéo cũng đi đến chỗ bồn rửa tay, hai chúng tôi chạm mặt.

“Bọn con trai các cậu làm gì bên ấy vậy, sao mà ồn thế?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi rửa mặt.

“Đánh bạc ăn tiền.” Tôi thì thào, đặt ngón tay lên môi.

“Thật không thể chịu nổi.” Thẩm Giai Nghi nói với giọng chẳng phản đối cũng chẳng tán thành.

“Cũng may. Tứ đây quá siêu, vừa nãy đánh cờ tướng thắng hết, kiếm được kha khá.” Tôi rung rung hai hàng lông mày còn dính mấy hạt nước.

“Cờ tướng? Bọn con trai các cậu mang cờ tướng đến à? Thế lát nữa cậu mang bàn cờ sang phòng con gái chơi được không?” Thẩm Giai Nghi thoáng ngạc nhiên, nghe giọng có vẻ cũng biết chơi cờ tướng.

“Không biết sợ à?” Tôi lăm bằm.

Mấy phút sau, tôi đã ngồi trên cái giường siêu lớn bên phòng bọn con gái, bày bàn sắp quân.

Tất cả bọn con gái đều ngồi quây phía sau Thẩm Giai Nghi, phần khích xem tôi đấu cờ với cô. Chúng tôi đánh kiểu “bên thắng còn lại một

một quân cờ, bên thua sẽ phải trả một đồng”, tiền cược đúng là vụn vặt quá thể.

Thành tích học tập của Thẩm Giai Nghi có tốt đến mấy, cũng không thể đem ra làm cơ sở phân thắng bại trên bàn cờ được. Chỉ thoáng chốc, bằng khí thế gió cuốn mây tan, tôi đã giành được ưu thế tuyệt đối. Tôi định lần lượt giải quyết tất cả các quân cờ của Thẩm Giai Nghi, chỉ để lại một con “Tướng” trơ trọi, từ từ ăn chậm nhai kỹ theo kiểu “cạo trọc đầu” và đánh một dấu chấm hết cho ván cờ.

“Kha Cảnh Đăng, hôm nay cậu trêu chọc Hứa Chí Chương, thật sự là rất trẻ con.” Thẩm Giai Nghi lắc đầu.

“Trẻ con sao cậu còn cười?” Tôi chống cằm hỏi.

“Xin cậu, ai trông thấy cảnh ấy cũng muốn cười hết, được chưa!” Thẩm Giai Nghi phản bác.

“Cậu còn dám nói à, cậu mà không cười ra tiếng, tớ với Liêu Anh Hoảng và Dương Trạch Vu làm sao bị phạt, cả thằng Hứa Chí Chương nữa. Móa, lên trên núi còn bị phạt đứng tấn là thế nào chứ!” Tôi trừng mắt lên nhìn Thẩm Giai Nghi.

“Cãi chày cãi cối, tịch thu Mã của cậu.” Thẩm Giai Nghi vừa nói xong, không ngờ lại cầm luôn quân Mã của tôi lên khỏi bàn cờ.

Tôi ngẩn ra, kiểu này là kiểu gì vậy?

“Cậu điên à, làm gì có ai chơi cờ thế này?”

“Cậu siêu thế, mất một quân Mã có sao đâu, hay là cậu sợ rồi? Đúng là đồ trẻ con.”

“Chuyện này liên quan gì đến trẻ con chứ. Thôi bỏ đi, nhường cậu một Mã cũng chẳng sao, sớm muộn gì tớ cũng cạo trọc đầu cậu.”

“Cạo trọc đầu?”

“Ờ, tức là ăn hết quân của cậu chỉ còn lại một Tướng. Tội nghiệp lắm, ha ha ha ha, thảm lắm!”

“Thật quá đáng!” Thấm Giai Nghi nhanh chóng cướp lấy quân Xe của tôi, nét mặt không hề áy náy.

Tôi nghiêng răng, cười gằn, tiếp tục dùng những quân cờ còn lại đối chiến với Thấm Giai Nghi. Vì bộ óc của toàn bộ bọn con gái trong lớp tập hợp lại cũng không phải đối thủ của tôi, chỉ lúc sau, tôi lại không chế được cục diện.

“Chiếu Tướng bắt Xe.” Tôi cười lên ha hả.

“Chiếu Tướng bắt Xe là cái gì?” Thấm Giai Nghi hình như không được vui vẻ lắm.

“Tức là nếu Tướng của cậu muốn chạy, Xe của cậu sẽ bị Pháo của tớ bắn bay ra ngoài vũ trụ. Hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, ha ha ha!” Tôi chống một tay lên cằm, thoải mái nằm quay ngang giường như ông Phật Di Lặc.

“Cậu đúng là đồ trẻ con, chơi cờ tướng mà cũng sung sướng vậy à?” Thấm Giai Nghi thở dài một tiếng, như thể tôi là cái loại chẳng bao giờ dạy được nên thân vậy... sau đó vươn tay ra tịch thu quân Pháo của tôi.

“... này?” Tôi chỉ còn biết cười gượng.

Trái qua nửa tiếng đồng hồ cam chịu, vì các quân cờ bên tôi liên tục bị tịch thu, cả quân Tốt vợ vẫn qua sông cũng không được bỏ qua, cuối cùng

Thẩm Giai Nghi với tôi đành hòa cờ.

Cửa phòng con gái, hương muối vãn vít. Thẩm Giai Nghi dúm bàn cờ và quân cờ vào tay tôi.

“Còn khỏe cậu siêu lắm nữa, kết quả không phải vẫn hòa với tớ đấy à?” Thẩm Giai Nghi đóng cửa lại.

“Thì ra là thế.” Tôi hơi hoang mang nhìn cánh cửa đóng sập lại ấy, đầu óc trống rỗng.

Thì ra là thế!

Ván cờ này, giống như quan hệ giữa tôi và Thẩm Giai Nghi.

Nhiều năm sau nữa, dù tôi cố gắng thế nào, mãi mãi cũng chỉ có thể giành được một trận hòa thú vị.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau chuyến đi chơi Phố Lý, phong trào chơi cờ tướng vẫn nóng hừng hực, không hề có dấu hiệu giảm nhiệt.

Vậy là bàn cờ tướng gần nam châm liền lưu lạc qua các ngăn kéo bàn, cứ hết tiết học là lập tức khai chiến, vào tiết lại thu về. Mà cả môn cờ ca rô đơn giản dễ hiểu cũng thế, mọi người dùng bút chì vẽ những vòng tròn màu trắng và màu đen trên giấy kẻ ô nhỏ màu xanh lam để thay cho quân đen với quân trắng, mười phút giải lao giữa giờ có thể chơi được hai ba ván, ai nấy đều rất hăm hở.

Đồng thời, “đánh cờ tướng thắng Kha Cảnh Đăng” đã trở thành mục tiêu cuối cùng của tất cả bọn con trai có chung một mối thù kia.

“Kể từ bây giờ, cái câu ‘xem cờ không lên tiếng mới là quân tử’ coi như tiếng rầm thoảng đi, tất cả chúng mày hợp sức đấu một mình tao cho xong, đừng ngại ngùng gì. Nếu để tao tuổi trẻ thế này đã bắt đầu kiêu căng, cuộc đời tao về sau sẽ nhiều phiền nhiễu lắm.” Tôi móc lỗ mũi, trâng trâng tráo tráo nói.

Sức mạnh của quần chúng quả thật không phải đùa, chỉ trong mấy ngày tôi đã nếm mùi thất bại, làm tôi cũng thấy hơi khó chịu.

“Điều này cho chúng ta thấy, con người không thể quá kiêu ngạo.” Thẩm Giai Nghi lấy bút bi chọc vào lưng tôi, nét mặt rất nghiêm nghị.

“Tớ thật không hiểu, một đám người bắt tay đánh bại một người, hay ho cái nổi gì chứ?” Tôi nói với vẻ cam chịu.

Mấy hôm sau, thầy Lại tuyên bố một thông tin đáng sợ.

“Cả lớp nghe cho kỹ đây, để phù hợp với chính sách của Sở Giáo dục về số lượng học sinh năng khiếu, hai lớp Mỹ thuật A và B đều phải giảm từ bốn mươi lăm em hiện nay xuống còn ba mươi em, ba mươi em tách ra từ hai lớp ấy sẽ thành lớp Mỹ thuật C. Vì vậy, lên lớp Chín, chúng ta phải dùng thành tích làm tiêu chuẩn, giữ lại ba mươi em đứng đầu. Bạn nào muốn tiếp tục học lớp A thì phải cố gắng nhiều lên.” Thầy Lại nói, ánh mắt quét qua toàn bộ học sinh trong lớp.

Vừa nghe thầy nói, tôi đã sững sờ chấn động.

Từ khi bà tám Thẩm Giai Nghi ngồi sau lưng tôi, thỉnh thoảng cô lại căn nhắc tôi lâu lâu cũng phải học hành một chút, bằng không sẽ không đỗ vào trường Mỹ thuật Công nghiệp Phục Hưng ở Đài Bắc mà tôi mơ ước được đâu, nhờ thế, thành tích học tập của tôi cũng buộc phải tiến bộ dần. Nhưng tiến bộ thì tiến bộ, tôi vẫn không chắc chắn có thể ở lại cái lớp ban đầu này không.

“Kha Cảnh Đăng, mày nghĩ mày có bị đá ra khỏi lớp A không?” Quái Thú ngồi dưới gốc cây, ngơ ngẩn ngược nhìn mây trôi lững đặng.

“Đá cái đầu mày ấy, lo cho chính mình trước đi.” Tôi giở tờ Tập san Thiếu niên, nổi bất an trong lòng như giọt mực nhỏ vào nước sạch, cứ liên tục loang rộng mãi ra.

“Nói thật, có khi sang lớp C cũng hay, giảm bớt áp lực thành tích, dù mày có vẽ truyện tranh trong giờ học cũng chẳng ai quản nữa.” Quái Thú xem đồng hồ, đề nghị.

Chuyến xe thứ hai chuẩn bị xuất phát.

“Câm mồm đi.” Tôi trả tờ Tập san Thiếu niên cho Quái Thú, cúi kính gãi đầu.

Quãng thời gian ấy, cái tính nói nhiều nói dai của Thẩm Giai Nghi cũng bùng phát lên đến đỉnh điểm.

Giờ tự học, đầu bút bi của Thẩm Giai Nghi chọc mạnh vào lưng tôi, khiến tôi phát đau phải bật kêu thành tiếng mà ngoảnh đầu lại.

“Cậu xem phải làm sao bây giờ? Tớ đã nhắc nhở từ lâu rằng cậu phải chăm chỉ học hành hơn, giờ hồi hận chưa?” Thẩm Giai Nghi trừng mắt lên nhìn tôi.

“Mẹ ơi, có phải cậu bị đá ra đâu, trừng mắt nhìn tớ làm gì chứ? Huống hồ thằng Quái Thú cũng nói, tớ sang lớp C có thể vẽ truyện tranh cả ngày, chưa chắc đã không phải chuyện tốt lành.” Tôi nói, nhưng bụng thì không nghĩ thế.

“Lấy sách giáo khoa địa lý ra đây.” Thẩm Giai Nghi chau mày, không cho tôi phản kháng.

“Làm gì?”

“Nhanh lên!”

Tôi lấy sách địa lý đưa cho Thẩm Giai Nghi, khoảng chừng một tiết sau, cô chọc chọc bút bi vào lưng tôi, trả lại quyển sách, trang trong toàn những chỗ đánh dấu bằng bút nhớ đủ màu, cùng một đồng gọi ý trọng điểm trích ra từ sách tham khảo.

“Cậu cứ học thuộc lòng hết những chỗ đánh dấu ấy thì thi cuối tháng không phải lo nữa.” Thẩm Giai Nghi nói với thái độ rất nghiêm túc: “Sau đó mỗi ngày đều phải học Toán, từ bây giờ trở đi, hết giờ học chúng ta đều giải một đề.”

“Hả?” Tôi vừa kinh ngạc vừa lúng túng, nhưng lại không có gan phản bác, Thẩm Giai Nghi chỉ muốn tốt cho tôi mà.

“Hả cái gì? Đều do cậu tự chuốc lấy thôi.” Thẩm Giai Nghi giở bảng xếp hạng học kỳ thi tháng trước, chỉ vào các con số bên trên nói: “Tiếng Anh của cậu rất tốt, Quốc văn và Lịch sử thì bình thường, Địa lý không tốt, Toán Lý Hóa đều rất kém, nếu không phải cậu dốt, thì tức là cậu chẳng thèm học, không phải nữa thì tức là cách học không đúng. Cậu có cảm thấy bản thân dốt không?”

“Cái gì, cái gì chứ?” Tôi không thể nghĩ ngợi gì, hai tai nóng bừng lên như phải bỏng.

“Kha Cảnh Đăng, cậu có dốt không?” Thẩm Giai Nghi nhìn thẳng, không để ánh mắt tôi lảng đi chỗ khác.

“Đệch, còn lâu nhé!” Tôi cảm thấy khó thở.

“Vậy chứng minh cho tớ xem đi.” Thẩm Giai Nghi trừng mắt.

Tôi bần thần nhìn Thẩm Giai Nghi. Đột nhiên, một điều gì đó rất phức tạp quấn lấy tâm trí tôi.

Xưa nay tôi luôn ngếch mắt lên trời, quen thói hi hi ha ha, lẽ ra phải cực kỳ dị ứng với tình trạng lúng túng này mới phải. Nhưng tôi biết mình không thể không tiếp nhận lòng tốt của Thẩm Giai Nghi, bị coi là thẳng ngốc tôi cũng nhận, vì tôi không thể né tránh được tình cảm ấm áp nghiêm nghị đang bủa chặt lấy linh hồn tôi đó.

Tôi không hề muốn rời khỏi lớp Mỹ thuật A chút nào.

Nếu bị đá ra, tôi nhất định sẽ bị bố mẹ chửi chết, vả lại, Thẩm Giai Nghi sẽ đành phải nói chuyện với thẳng Tạ Minh Hòa.

Ừm, cần phải hết sức chú ý đến tình địch lớn nhất của đời tôi, Tạ Minh Hòa.

Thằng A Hòa này beo béo, giống như một quả dưa hấu nặng trĩu trên ruộng đất, nó là một người bạn có nhiều điểm chung với tôi trên chặng đường đời.

Tôi với A Hòa học cùng lớp từ lớp Một đến khi tốt nghiệp tiểu học, lên đến cấp II lại cũng trùng hợp thi vào lớp Mỹ thuật. Nhà tôi mở hiệu thuốc, nhà nó cũng mở hiệu thuốc. Tôi thuộc lòng các bài hát tiếng Anh cũ, A Hòa cũng sưu tầm rất nhiều ca khúc tiếng Anh. Tôi tự cao, A Hòa tự tin. Thậm chí hồi lớp Sáu, chúng tôi còn cùng thích một cô bé. Tôi thích nói chuyện với Thẩm Giai Nghi, A Hòa cũng thế.

Tôi thoạt nhìn... thoạt nhìn thôi! Thoạt nhìn thôi đã biết A Hòa rất thích Thẩm Giai Nghi, và lại tôi hết sức nghi ngờ rằng A Hòa cũng đã phát hiện ra thiện cảm kỳ dị của tôi dành cho cô.

Bây giờ, tôi ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi, A Hòa ngồi ở mé phải Thẩm Giai Nghi, ba chỗ ngồi tạo thành một hình tam giác vuông tiêu chuẩn. Hai chúng tôi đều là những đứa con trai Thẩm Giai Nghi thích nói chuyện nhất, điểm chung này khiến tôi đứng ngồi không yên.

Cô bé mà tôi và A Hòa cùng thích hồi lớp Sáu tiểu học tên là Tiểu Mị, ngồi ngay sau lưng tôi, còn A Hòa thì ngồi bên cạnh Tiểu Mị. Tiểu Mị rất thích nói chuyện với chúng tôi. Hồng bét, giống hệt như tình trạng lúc này, đội hình không khác gì.

“Chương trình ‘Mọi người nói tiếng Anh’ phát tối qua ấy mà, câu chuyện cười về chim cánh cụt người dẫn chương trình kể ấy, tớ nghe từ lâu rồi, chị tớ bảo...” A Hòa mỉm cười, Thẩm Giai Nghi tập trung tinh thần lắng nghe.

Những lúc nói chuyện với Thẩm Giai Nghi, lúc nào A Hòa cũng tỏ ra rất chững chạc, làm Thẩm Giai Nghi nghe đến thộn mặt ra.

Lên trung học, A Hòa đã có thể nói từ chuyện xe ô tô đến chuyện máy tính, rồi từ chuyện máy tính nói đến phong tục tập quán ở nước ngoài, chẳng khác gì người lớn. So với sự bác học đa tài của nó, tôi trẻ con đến mức thảm hại. Nếu ba chúng tôi cùng nói chuyện, được một lúc, sẽ rất dễ xuất hiện cảnh tôi hoàn toàn cụt hứng. Mà quan trọng nhất là, thằng A Hòa này chơi với tôi rất lâu rồi, là một thằng bạn rất được, về điểm này tôi hết sức nản lòng.

Vậy là bi kịch xảy ra.

Lúc đó tôi phải đối mặt với áp lực bị đá ra khỏi lớp, liền bỏ qua sự tôn nghiêm, cùng luyện giải Toán với Thẩm Giai Nghi trong giờ giải lao sau mỗi tiết học (thực ra căn bản là được hướng dẫn), tôi đặt sách Toán tham khảo lên bàn Thẩm Giai Nghi, hai người luyện đi luyện lại các công thức Toán, có lúc ăn cơm trưa cũng để sẵn một tờ giấy nháp, vừa ăn vừa bàn luận, không bỏ qua một giây phút nào.

Còn nhớ trong một giờ tự học, A Hòa rồi việc, liền nhắc đến lời đồn đạo gần đây rộ lên trong đám học sinh, nói có một bọn cương thi mới từ Đại lục lén đi thuyền tam bản cập bến Đài Loan, hiện đang lờn vờn ở vùng núi miền Trung. Tin đồn đạo ấy rất thịnh hành, thậm chí còn đăng lên cả tạp chí nữa.

“Đừng nói mấy chuyện đó với tớ, tớ nhát lắm!” Thẩm Giai Nghi không vui, A Hòa lập tức biết điều câm cái mồm lại.

Chà, học rộng hiểu nhiều thì đây không được, nhưng nếu so tài nói bậy nói bạ dọa khiếp người ta, tôi đây phải nói là tài hoa xuất chúng.

“Tớ nghe nói bọn cương thi ấy ban đầu không phải là cương thi đâu, mà là ngư dân vượt biên bị chết đuối ở eo biển Đài Loan, thi thể trương

phần bám theo cái thuyền không...” Tôi nói, nhưng lại bị ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Giai Nghi cắt ngang.

“Kha Cảnh Đăng, cậu đừng có mà nói mấy chuyện tớ không thích nghe ấy nữa, như thế xấu lắm.” Giọng Thẩm Giai Nghi không nề nang tôi chút nào.

À, quả nhiên bắt đầu sợ rồi. Xem tôi dọa cho cậu sợ khiếp vía đây này.

“Vì gặp đúng giờ âm, những cái xác trương phần ấy vừa cập bờ liền biến thành cương thi, bắt đầu xuyên ánh trăng chạy vào trong núi, vừa chạy một mạch vừa hút máu người dọc đường, không rõ chạy đến đâu. Anh tớ học trường Trung học Chương Hóa kể rằng, ban đêm còn có người trông thấy bọn cương thi ấy nhảy từng từng trên núi Bát Quái. Không có lửa làm sao có khói, nhất định là có gì đó...” Tôi càng nói càng hăng. A Hòa vốn khơi mào câu chuyện giờ đương nhiên chỉ biết tập trung lắng nghe.

“Nhưng lý nào mà xác chết vừa cập bờ biến thành cương thi được? Giờ âm lợi hại vậy sao?” A Hòa có vẻ ngờ vực.

“Vậy nên cũng có người nói là tay chủ thuyền biết pháp thuật đã hại chết những kẻ vượt biên ấy, rồi dùng pháp thuật phái Mao Sơn khống chế thi thể, biến họ thành cương thi, không ngờ sau đó bản thân hẳn cũng bị cương thi cắn chết, để những cương thi không có bộ óc ấy cứ vậy mà đi khắp nơi hút máu người.” Tôi khua môi múa mép, chốc chốc lại lén quan sát sắc mặt biến đổi của Thẩm Giai Nghi.

“Nhảm quá, sao lại đồn ra như vậy được nhỉ? Với lại tay chủ thuyền kia biến họ thành cương thi thì ích lợi gì chứ?” A Hòa không hiểu, nhưng nó đã lạc bước vào âm mưu đen tối của tôi rồi.

“Tớ làm sao biết được, chỉ xác định chắc chắn một điều, lúc cảnh sát tuần biển đến hiện trường thì phát hiện ra thi thể của chủ thuyền, trên cái xác ấy còn có vết răng của cương thi nữa. Những tin tức này đều có thể tìm

thấy trên báo chí, không giả được đâu. Còn nữa, căn cứ theo tuyến đường nhảy từng từng của bọn cường thi kia, chắc chắn mấy ngày tới sẽ đi qua Đại Trúc...” Tôi cố ý lôi cả Đại Trúc nơi Thẩm Giai Nghi đang sống vào, khiến không khí khủng bố càng thêm phần nặng nề.

Sắc mặt Thẩm Giai Nghi càng lúc càng sa sầm, nhưng tôi vẫn huyền thuyên tán nhảm.

“Cậu tự nghĩ cách đi.” Thẩm Giai Nghi đột nhiên cúi đầu, khẽ đẩy quyển sách tham khảo của tôi lên trước mặt phân.

Tôi ngó người ra, A Hòa cũng ngượng ngùng ngừng hỏi.

“Này, vừa nãy tớ chỉ đùa thôi mà, thực ra bọn cường thi không nhảy về phía Đại Trúc đâu, chắc là chúng men theo dãy núi nhảy đến cuối Đài Loan rồi.” Tôi không biết làm thế nào, đành nhìn Thẩm Giai Nghi đang cúi đầu im lặng, tự bác bỏ những gì mình đã nói.

Nhưng Thẩm Giai Nghi không nói chuyện tức là không nói chuyện, cô coi tôi như không khí, chỉ chăm chăm ôn bài của cô. Tôi nói thêm mấy câu không thấy phản ứng, đành hậm hực quay lại chỗ mình, buồn bực giải toán.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Giai Nghi vẫn không thèm để mắt đến tôi. Tôi vốn nghĩ rằng qua mấy ngày nữa sẽ hết chuyện, nhưng Thẩm Giai Nghi hình như còn cứng đầu hơn tôi tưởng.

Mỗi buổi sáng, sau khi bỏ đồ ăn vào ngăn bàn, như thường lệ tôi nằm rạp ra bàn giả vờ ngủ, nhưng cái lưng không còn nhận được “tiếng gọi” sắc nhọn kia nữa. Thẩm Giai Nghi hoàn toàn cấm vận tôi, lúc đi lướt qua trong hành lang cũng né tránh ánh mắt, mà tôi cũng dứt khoát không thèm ngoảnh đầu lại, tránh tiếp xúc với bộ mặt lạnh như băng của cô. Thẩm Giai Nghi lại càng lúc càng nhiều chuyện để nói với A Hòa, đôi khi còn ồn ào đến nỗi không muốn nghe cũng không được, khiến lồng ngực tôi càng lúc càng thêm từng tức.

Kỳ thi cuối tháng mỗi ngày một gần, lòng tôi mỗi ngày một bí bức khó chịu, chỉ muốn bị đá quách sang lớp Mỹ thuật C luôn cho xong, khỏi phải chịu đựng cảm giác uất ức bức bối này nữa.

Nếu thời gian đảo ngược, tôi sẽ không bao giờ lôi chuyện ma ra nhồi nhét vào tai Thẩm Giai Nghi, nhưng bảo tôi phải thấp giọng xuống nước xin lỗi, thì thằng con trai cao ngạo trong tôi khi ấy không làm được, dù sao tôi cũng đã bỏ lỡ thời điểm vàng để nói lời xin lỗi rồi.

“Kha Cảnh Đăng, có phải mày cãi nhau với Thẩm Giai Nghi không, dạo gần đây không thấy hai bọn mày nói chuyện.” Quái Thú nhìn trời.

“Đệch, mày không hiểu đâu.” Tôi cũng nhìn trời.

“Quả nhiên là cãi nhau. Chúng mày rốt cuộc cãi nhau chuyện gì vậy? Mày học lờm như thế, sao lại cãi nhau với Thẩm Giai Nghi được chứ?” Quái Thú ngoảnh đầu nhìn tôi, lấy làm khó hiểu.

Móa, đây là cái thứ logic chó má gì thế, thế quái nào mà mày vẫn học giỏi hơn tao được nhỉ! Quái Thú, mày cứ kiểu này không được đâu, đảm bảo không cửa được cô bạn gái nào bình thường.

“Quái Thú, mày có thân với Doraemon không?” Tôi hỏi, hai chân bắt chéo giờ lên cao.

“Không thân lắm, chuyện gì?” Quái Thú cười khùng khục.

“Mượn hộ tao cỗ máy thời gian.” Tôi nói, ngược nhìn mây.

Cứ nhìn trời mây thế này, sớm muộn gì tôi cũng trở thành giống Quái Thú.

Cuộc sống càng lúc càng vô vị, việc đi học hàng ngày biến thành công việc khổ sai căng thẳng tinh thần.

Ba ngày trước hôm thi, A Hòa ngồi ở mé phải đằng sau vổ vổ vai tôi, đưa cho một tờ giấy, bên trên viết: Đưa sách Lịch sử, Địa lý, Giáo dục sức khỏe đây. Là chữ viết rất đẹp của Thẩm Giai Nghi.

Tâm trạng tôi rất phức tạp, muốn cự nự chống đối, nhưng tay lại tự động mở cặp sách treo ở cạnh bàn, lấy mấy quyển sách lên giơ cao quá đầu, để Thẩm Giai Nghi ngồi phía sau đón lấy.

Sau giờ học, Thẩm Giai Nghi đi qua bàn tôi, tiện tay nhẹ nhàng đặt mấy quyển sách ấy xuống trước mặt, rồi hờ hững như không bước lên chuyến xe bus đưa đón học sinh. Tôi vẫn không mở miệng nói chuyện với cô, chỉ mở mấy quyển sách ra.

Không ngoài dự đoán, bên trong viết đầy những dòng ghi chú, đầy những vết gạch bằng bút nhớ dòng.

“Là lo cho mình, hay là coi khinh mình đây?” Lòng tôi ngổn ngang trăm mối.

Bấy giờ, tôi thực sự khát khao có một cỗ máy thời gian.

Kỳ thi cuối cùng của học kỳ hai năm lớp Tám kết thúc, kỳ nghỉ hè trôi qua trong bình yên lặng lẽ, suốt thời gian học hè, Thẩm Giai Nghi không nói với tôi một câu nào. Lúc tôi nói chuyện với A Hòa, Thẩm Giai Nghi liền tập trung làm việc của mình, còn lúc Thẩm Giai Nghi nói chuyện với A Hòa, tôi tuyệt đối không ngoảnh đầu chỗ miệng vào cho mất hứng.

Ngày đầu tiên đi học năm lớp Chín, thầy Lại đứng trước bục giảng, cầm danh sách lớp C tuyên bố những đứa bị tinh giảm, không khí hắt hiu. Tôi rất cuộc cũng không tìm được, quỳ xuống đất, hai tay tì lên ghế chấp trước ngực cầu khẩn.

“Cậu việc gì phải trẻ con thế nhỉ? Cậu căn bản không thể nào bị đá ra khỏi lớp.” Thẩm Giai Nghi đột nhiên mở miệng, sắc mặt lạnh lùng.

“Tại sao?” Tôi hoang mang.

“Vì có tớ giúp cậu.” Khóe miệng Thẩm Giai Nghi hơi nhếch lên.

Thầy Lại đã đọc hết số hiệu và họ tên trên danh sách, quả nhiên không có tôi.

Không có tôi, không có tôi.

“Chúc mừng!” Thẩm Giai Nghi nhón miệng cười, tựa hồ giữa chúng tôi chưa từng có chuyện gì khó xử.

“...” Lần đầu tiên, tôi không thốt nên lời.

Không thể nói “Tớ mà nghiêm túc ấy à, sẽ lợi hại đến mức chính bản thân tớ còn thấy sợ ấy!” Có nên nói “Cho xin đi, chuyện này dễ ẹc!” hay không? Tôi không nói được lời nào.

Thầy Lại đọc hết danh sách, rồi phát cho mọi người số hiệu học sinh của lớp mới, đồng thời cũng sắp xếp lại chỗ ngồi. Chỗ ngồi mới, có nghĩa là mối đe dọa dớ dẩn buộc tôi phải rời lớp A cũng không tồn tại nữa.

“Kha Cảnh Đăng, từ hồi ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi, em đã tiến bộ rất nhiều, hy vọng em tiếp tục duy trì.” Thầy Lại nhìn tôi an ủi, tay vỗ vỗ vai tôi.

Vỗ cái hông em ấy, tôi thật chỉ muốn hét vào tai thầy: “Cho em ngồi đằng trước hoặc đằng sau, bên trái hoặc bên phải Thẩm Giai Nghi, nếu không em sẽ quậy tung cái lớp này lên luôn!” Nhưng tôi không làm thế.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, chỗ ngồi bên phải cô vẫn còn trống.

“Em ngồi chỗ kia đi, từ hôm nay phải chăm chỉ học để thi lên cấp, em rất thông minh, cố một chút xem có lọt vào Bảng Vàng, tạo nên kỳ tích

được không.” Thầy Lại chỉ vào một chỗ trống mà tôi không thể hiểu nổi, mọi ước muốn trong tôi lập tức bị khoét rỗng.

Sau lưng Lý Tiểu Hoa.

Chỗ ngồi mở ra một câu chuyện tình.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Năm lớp Chín ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện. Đài CTS đang chiếu phim chương bộ Hồng Kông Lộc Đình Ký, Lương Triều Vĩ đóng Vi Tiểu Bảo, Lưu Đức Hoa đóng Khang Hy hoàng đế, tình tiết quá hấp dẫn đến nỗi tôi phải chạy đến hiệu sách Kingstone đứng đọc hết trọn bộ nguyên tác.

“Slam Dunk – Cao thủ bóng rổ” của Takehiko Inoue đã đăng đến đoạn trường trung học Shohoku thi đấu với trường trung học thuộc đại học Kainan để giành quyền đại diện cho tỉnh Kanawa đi tham dự đại hội toàn quốc. Cú ném bóng quyết định của Mitsui bị móng tay của Nobunaga Kiyota chạm phải, vậy là bóng bay trượt khỏi rổ.

Tôi tua đi tua lại băng cát xét “Mỗi ngày lại yêu em hơn” của Trương Học Hữu, học thuộc bài hát tiếng Quảng đầu tiên mình tiếp xúc trong đời. Với tôi khi ấy, Trương Học Hữu là thần tượng âm nhạc duy nhất trên thế giới, ngờ đâu nhiều năm về sau lại có một kỳ tài tên là Châu Kiệt Luân đủ sức lật tung mọi quy chuẩn của tôi đối với âm nhạc theo một phương thức kỳ dị.

Vì thằng em trai học lớp Bảy giành được thành tích xuất sắc trong kỳ thi cuối tháng, lần đầu tiên nhà tôi được nuôi chó (phần thưởng cho em trai tôi), một con phốc sóc biết tự ăn phân của chính nó. Con phốc sóc này tuy có cái thói nghiện ăn phân khiến người ta chẳng biết phải làm thế nào, nhưng lại rất xinh xắn, tính cách thì ngỗ ngược bừa bãi, chúng tôi đặt tên

nó là Puma. Về sau, Puma thường làm cái đuôi của tôi, nhưng đó lại là một câu chuyện đáng yêu khác. [1]

[1] Xin đọc cuốn Mẹ, thơm một cái! của Nhà xuất bản Mùa Xuân.
(Chú thích của tác giả)

Sau đó, tôi gặp Lý Tiểu Hoa.

“Kha Cảnh Đăng, cậu học Toán giỏi nhỉ!”

Lần đầu tiên quay đầu lại nói chuyện với tôi, Lý Tiểu Hoa đã dùng kiểu câu cầu khiến tôi kinh hãi ấy, cộng thêm nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Cũng tạm thôi, cậu mới gọi là siêu giỏi ấy chứ!” Tôi nói, nhìn bài thi vừa được trả nằm trên bàn.

Nhờ được Thẩm Giai Nghi chỉ bảo, bài kiểm tra Toán này tôi được 95 điểm, còn điểm số trên bài của Lý Tiểu Hoa lại chỉ có 90.

Có điều một bài kiểm tra bình thường cũng chẳng nói lên được điều gì cả. Vì từ học kỳ hai năm lớp Tám, tôi “bắt đầu học hành”, thứ hạng của tôi trên bảng xếp hạng toàn trường nhảy một mạch từ thứ ba bốn trăm lên đến khoảng hơn một trăm, nhưng thành tích của Lý Tiểu Hoa lại ở mức ngang ngửa với Thẩm Giai Nghi, khoảng Top 20 của toàn khối, trong mắt tôi, hai người này đều là những con quái vật mọt sách xa vời không thể với tới được.

“Bài này cậu giải đúng này! Cậu chỉ tớ xem đề chứng minh này phải giải thế nào được không?” Lý Tiểu Hoa đặt bài thi lên bàn tôi, hành động của cô khiến tôi luống cuống.

“Hê, cậu đang đùa phải không? Tớ chẳng qua chỉ ăn may gặp được bài biết giải rồi thôi.” Tôi nói. Thiên tài giả hiệu tôi đây không ngờ lại trở nên căng thẳng.

“Đâu mà, từ lâu tớ đã biết cậu chỉ lười không chịu học mà thôi.” Lý Tiểu Hoa cười cười, đưa bút cho tôi.

Tôi đành phải nửa tin nửa ngờ giải bài toán chứng minh ấy cho Lý Tiểu Hoa xem, hoàn toàn không thể đoán được trong đầu Lý Tiểu Hoa đang nghĩ cái gì. Tôi giải xong bài toán, Lý Tiểu Hoa lộ vẻ khâm phục ra mặt.

Nói thật lòng, tôi bị một đứa con gái học cực giỏi nhìn mình với vẻ mặt ấy, tôi hoàn toàn không có chút cảm giác thành tích nào, chỉ thấy khó hiểu... và bối rối.

Tôi nhìn Thẩm Giai Nghi ngồi ở phía xa.

Thằng nhãi A Hòa không ngờ lại giở ra cái trò “đổi chỗ” bỉ ổi để tiếp tục ngồi cạnh Thẩm Giai Nghi. Đáng ghét thật, nếu tôi cũng mặt dày được như nó thì tốt quá.

“À, sách tham khảo môn Lý Hóa cho học kỳ này cậu đã mua chưa?” Lý Tiểu Hoa làm đứt mạch suy tư của tôi.

“Ờ, vẫn chưa, có giới thiệu quyển nào không?” Tôi định thần lại.

“Không phải, ý tớ chỉ là, nếu chúng ta dùng sách tham khảo khác nhau, sau này có thể trao đổi để giải các bài trong sách của người kia, như vậy sẽ học được nhiều hơn, không phải tốt hơn sao?” Lý Tiểu Hoa lấy trong cặp ra cuốn sách tham khảo môn Lý Hóa mà cô chọn.

Tôi rùng mình.

Con bé này làm sao vậy? Mặc dù chúng tôi học cùng lớp hơn hai năm nay, nhưng tổng cộng chắc nói với nhau không đến mười câu, đa phần là mấy câu xã giao kiểu như “xin lỗi”, “cảm ơn”. Lý Tiểu Hoa chắc hẳn rất rõ thành tích học tập tiêu điều của tôi mới phải chứ nhỉ?

Trao đổi dùng chung sách tham khảo với tôi? Thật chẳng thể hiểu nổi.

Nhưng Lý Tiểu Hoa lại tỏ ra nghiêm túc.

Hồi đó, môn Lý Hóa chúng tôi học về điện, trong sách giáo khoa toàn những danh từ đến từ hành tinh khác kiểu như Ohm, Điện trở, Ampe... các thứ. Mỗi lần trả bài kiểm tra, tôi đều mấp mé ở cái ranh giới thê thảm gọi là đạt tiêu chuẩn.

Nhưng cái con bé Lý Tiểu Hoa này, hình như lại có cách nhìn khác đối với bài làm kém cỏi này của tôi.

“A, đề này cậu biết giải mà, chỉ tớ đi.” Lý Tiểu Hoa cầm bài thi điểm cao ngất của cô, giơ ra hỏi tôi một câu cô trả lời sai, còn tôi lại bất ngờ trả lời đúng.

“Câu này giờ tự học có đáp án đấy, cậu tự đi mà xem đi.” Tôi chắc chắn mặt mình đã đỏ tưng bừng.

“Nếu tớ hiểu được thì hỏi cậu làm gì nữa, hay là cậu không muốn chỉ cho tớ?” Lý Tiểu Hoa chớp chớp mắt nhìn tôi.

Vậy là tôi đành cố gắng áp chế cảm xúc xấu hổ đến nỗi muốn đập đầu vào tường ấy, chỉ bài cho cái đứa học giỏi hơn tôi gấp một trăm lần là Lý Tiểu Hoa. Về sau tôi mới dần dần hiểu ra, học giỏi cũng có nhiều nguyên nhân, “chăm chỉ cố gắng học hành” là loại phổ biến nhất, cũng là loại chắc chắn nhất. Mà Lý Tiểu Hoa chính là loại này.

Lý Tiểu Hoa không có phương pháp học tập gì đặc biệt, chỉ một mực chú ý mũi đọc sách, trong lòng cô rất ngưỡng mộ những người có thể nhờ vào thiên tư thông minh mà bớt đi thời gian “đối thoại” với sách vở, đi làm những việc thú vị hơn. Chẳng hạn như... đọc tiểu thuyết ngôn tình.

“Kha Cảnh Đăng, cậu có đọc tiểu thuyết ngôn tình không?” Lý Tiểu Hoa hỏi, quay đầu lại đặt quyển sách tham khảo lên bàn tôi đọc.

“Đọc cái rắm ấy, mới nhìn thấy cái bìa tờ đã buồn nôn rồi.” Tôi nói, nhìn lại cuốn sách tham khảo môn Lý của mình, mật độ những chỗ ghi chép đánh dấu đã cao đến mức trước đây tôi tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Nhất định là tôi bị điên rồi.

“Thực ra đọc tiểu thuyết ngôn tình cũng giải trí lắm đấy, chị em tớ đều đọc cả, đây, cho cậu mượn quyển này, tuần sau phải trả tớ đấy nhé!” Lý Tiểu Hoa tự động mở chiếc cặp tôi treo ở cạnh bàn ra, cẩn thận bỏ một quyển tiểu thuyết ngôn tình vào trong.

“Ờ.” Tôi đáp, cũng chẳng biết mình có thời gian đọc hết không nữa.

Haiz, lòng tự tôn của tôi bùng trời dậy, để đối phó với những câu hỏi môn Lý Hóa của Lý Tiểu Hoa, tôi buộc phải luyện đi luyện lại các vấn đề trong sách tham khảo, suy ra những điểm mấu chốt, đảm bảo rằng cách giải của mình không lẫn lộn thành phần “tự tưởng tượng”. Ngoài môn Lý Hóa, tôi còn dạy Lý Tiểu Hoa môn Anh văn sở trường, để không bị mất mặt, tôi còn mua một đồng đề thi tiếng Anh về làm nữa.

Trời ơi, không có sự đố thúc của “ác ma lăm lờ” Thẩm Giai Nghi, tôi vẫn tự giác biến thành một con mọt sách.

Cuối tuần, tôi ở nhà đọc lướt xong quyển tiểu thuyết ngôn tình duy nhất trong đời, nội dung đại khái là một thiếu gia lăm tiền chạy con xe đua... được rồi, thực ra là tôi đã quên tiệt. Thứ Hai đến trường, Lý Tiểu Hoa liền hấp tấp hỏi cảm tưởng của tôi về tiểu thuyết ngôn tình.

“Sao hả? Có phải hay lắm không?” Cô vồn vã.

Tôi quyết định trả lời vòng vo, “Kể từ bây giờ, tớ sẽ kể cho cậu nghe một chuyện tình dai dẳng triền miên. Nội dung phải nói là cực kỳ đặc sắc, muốn ôm có ngay ôm, muốn hôn có ngay hôn, muốn có gươm đao liền thấy máu chảy, yêu đến nổi trời long đất lở, chém giết máu chảy thành sông, cái gì cũng có hết.” Tôi giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: “Hoan nghênh đến với thế giới của Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao.”

Lý Tiểu Hoa ngẩn người, không hề hay biết đã mắc mưu tôi.

“Đó là cái gì vậy? Nghe sợ thế.”

“Tớ đây mà bắt đầu nói nhảm, đến chính bản thân tớ còn thấy sợ nữa là!”

Từ đó, mỗi ngày tôi đều kể cho Lý Tiểu Hoa nghe một đoạn lịch sử ái tình hào hùng của võ sĩ Nhật Bản, khiến con bé cười đau cả bụng. Nhân vật chính của câu chuyện là một võ sĩ Nhật Bản tên là “Minamoto Yuuji lại mang đao”, nghe tên đủ biết là một gã bặm trợn đi tán gái mà vẫn vác đao bên mình, gã từng quan hệ với một con sói cái trong lúc say mềm, sinh ra một đứa tạp chủng lông vàng (sau khi tỉnh rượu, ngài Minamoto còn tưởng mình ăn nằm với một nàng công chúa); cũng từng vì một người đẹp mà tấn công cả một tàu hải tặc, tung hoành chém giết cả trăm người (về sau gã mới biết đó không phải là tàu hải tặc mà chỉ là tàu đánh cá của những ngư dân đáng thương); Minamoto còn vì tìm lại người mẹ công chúa cho đứa bé (haiz, thực ra chỉ là một con sói cái), không tiếc hao tổn công sức tìm lên Kinh đô.

“Đừng kể nữa, cậu toàn nói nhảm thôi.” Lý Tiểu Hoa cười nghiêng cười ngả, nước mắt chảy giàn giụa.

“Xin đừng nhạt bóng tình yêu nồng nhiệt của ngài Minamoto.” Tôi trịnh trọng nhắc nhở.

Lý Tiểu Hoa bật cười, mắt nheo lại thành một đường chỉ mỏng, khiến tôi ngẩn ngơ. Đồng thời, câu chuyện cười ngu ngốc tôi tiện mồm bịa ra ấy, lại cũng khiến Lý Tiểu Hoa để ý đến tôi.

Cùng với không khí căng lên chuẩn bị cho kỳ thi thử lớp Chín, giờ tự học càng ngày càng nhiều, Lý Tiểu Hoa cũng bắt chước cách tôi học chung với Thẩm Giai Nghi hồi trước, đặt sách tham khảo lên bàn tôi cùng học. Tôi nghĩ mình thật sự rất may mắn, gặp được hai đứa con gái học giỏi, hơn nữa đều không có bộ dạng khinh người, ngược lại, còn khiến tôi bắt đầu manh nha niềm ngưỡng mộ với ba chữ “học sinh giỏi”.

Trong khi tôi cả ngày đắm chìm trong thế giới của riêng mình về truyện tranh, những con mọt sách ấy lại một lòng một dạ dốc trọn tuổi trẻ của mình vào sách giáo khoa và sách tham khảo. Vật cượng mỗi người đẩy đến trước mặt Thượng đế đều không giống nhau, những thứ thu về tự nhiên cũng khác.

Đây chính là cố gắng.

Tôi không còn coi thường những người đang cố gắng tiến về những lĩnh vực khác với mình nữa.

Dưới áp lực của kỳ thi lên cấp, cạnh tranh giữa các học sinh mỗi lúc một dữ dội, giờ tự học trên lớp lúc nào cũng yên tĩnh. Lý Tiểu Hoa và tôi đặt một tờ giấy nháp ở giữa, viết chữ thay lời nói. So với nét chữ thanh tú của Thẩm Giai Nghi, chữ của Lý Tiểu Hoa tròn trịa hơn nhiều, mấy cái tranh tôi tiện tay vẽ bậy vào thì cứ trôi lên thụt xuống giữa các hàng chữ.

Kha Cảnh Đăng, cậu đã suy nghĩ sau này sẽ làm gì chưa?

“Làm họa sĩ truyện tranh, loại mà có thể xuất bản sang Nhật ấy.”

“Thế cậu muốn học trường cấp III nào?”

“Tớ muốn học trường Mỹ thuật Công nghiệp Phục Hưng, nhưng chắc bố tớ không cho đâu. Còn cậu? Nữ trung Chương Hóa à? Hay là học trái tuyến ở nữ trung Đài Trung?”

“Chắc là nữ trung Chương Hóa.”

“Cậu học giỏi thế, chắc chắn không có vấn đề gì đâu.”

“Nhưng tớ không giống cậu, tớ chẳng biết sau này mình muốn làm gì cả.”

“Chia cho đây một ít điểm thì biết ngay.”

“Hi hi! Hôm nay cậu còn chưa kể chuyện Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao cho tớ nghe đấy nhé!”

Trong khoảng thời gian tôi và Lý Tiểu Hoa thân mật, tình bạn giữa Thẩm Giai Nghi và A Hòa hình như cũng càng lúc càng khăng khít.

Thấy cảnh Thẩm Giai Nghi và A Hòa cũng truyền tay nhau mảnh giấy trong giờ tự học, trái tim tôi trầm xuống, trông thấy cái thằng Liêu Anh Tuấn rõ ràng cũng rất thích Thẩm Giai Nghi, thường hết tiết lại hay chạy tới chỗ cô tán chuyện, trong lòng tôi cũng không được thoải mái.

Tôi biết con người không thể quá tham lam, nhưng không thể phủ nhận cảm giác tiếc nuối mơ hồ trong lòng mình.

Còn Quái Thú, nó hoàn toàn không thể hiểu nổi tôi và Lý Tiểu Hoa đang ấp ủ chuyện gì.

“Kha Cảnh Đăng, dạo này sao Lý Tiểu Hoa cứ bám lấy mày thế?”

“Bám lấy tao?”

“Ừ, nó cứ bám rịt lấy mày ấy, mày không thấy phiền à?”

“Quái Thú, mày tập trung tinh thần nhìn bầu trời của mày đi.”

Nhà trường công bố kết quả kỳ thi thử đầu tiên của năm lớp Chín.

“Kha Cảnh Đăng, chúc mừng em lần đầu tiên lọt vào Bảng Vàng, xếp thứ 59 toàn trường.” Thầy Lại vỗ vỗ vai tôi.

“Không có gì ạ.” Tôi bẽn lễn đáp.

Con người thật không thể tự đánh giá thiên tư của mình quá cao được, điều này chỉ khiến hai chữ “cố gắng” mất đi ánh hào quang vốn thuộc về nó mà thôi. Thời trẻ trâu ấy, có hai cô bé đã chung tay giúp tôi nhận ra điều này... đồng thời cả hai đều tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần cố gắng sẽ thấy được tương lai rạng ngời. Bền bỉ cố gắng không ngừng, sẽ thấy thế giới kỳ diệu vô ngần.

Nhận phần thưởng của người lọt vào Bảng Vàng, tôi quay về chỗ.

“Hay quá, tớ thật hâm mộ sự thông minh của cậu.” Lý Tiểu Hoa ngoảnh đầu lại.

“Đâu... đâu có...” Lòng tự tôn vô căn cứ của tôi lại thất bại lần nữa.

Tại cậu đấy!

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Không ngờ vực gì nữa, tôi thích Lý Tiểu Hoa.

Cực kỳ cực kỳ thích.

Nhưng nói thực lòng, mặc dù Lý Tiểu Hoa cứ cười với tôi suốt, nhưng tôi vẫn không biết Lý Tiểu Hoa có thích mình hay không, biết đâu cô chỉ rất tò mò với tôi mà thôi.

Chia tay, chỉ cần một người đồng ý, nhưng “ở bên nhau”, lại phải có hai người đồng lòng mới được. Tình yêu chính vì bất định như thế nên mới thú vị, không phải sao? Ít nhất tôi đã hoàn thành một nửa tấm hình ghép của mình.

Đạo đó, mỗi ngày tôi đều đi học trong tâm trạng hết sức phấn chấn, vừa tới trường, dừng xe một cái, liền hấp ta hấp tấp phi từ nhà gửi xe lên lớp học, có lần tôi còn hái một bông hoa dại trong vườn hoa cạnh sân tập thể dục, nhân lúc Lý Tiểu Hoa còn chưa vào lớp, ép bông hoa nhỏ ấy vào tấm lót trong suốt trên mặt bàn cô, sau đó ngồi đợi chiêm ngưỡng vẻ mặt của cô khi nhìn thấy bông hoa. Bài thơ đầu tiên trong đời tôi, cũng xuất hiện trên mảnh giấy bên cạnh bông hoa nhỏ ấy.

Cuộc đối thoại trên vở ghi bài:

“Hi hi, nhà cậu ở đâu?”

“Để làm gì?”

“Tò mò thôi mà.”

“Sao tớ phải nói cho cậu? Cậu thông minh thế, muốn biết thì chắc là biết được mà.”

Tan học, tôi bèn cưỡi xe đạp đợi ngoài cổng trường, thấy bố Lý Tiểu Hoa đi xe máy đèo cô về nhà. Tôi hít thở sâu, nhấn mạnh bàn đạp, phóng như điên đuổi theo.

Trường trung học Tinh Thành cách khu trung tâm một cây cầu Trung Hoa rất dốc, bình thường muốn đạp xe qua đó, mông phải nhổm lên khỏi yên xe, dốc hết sức lực mới khỏi bỏ cuộc giữa đường, phải giải quyết bằng cách dắt xe đi bộ qua (học sinh tốt nghiệp trường trung học Tinh Thành, mười người thì tám người có bấp chân cuồn cuộn, haiz...)

Sức mạnh của tình yêu thật không thể tin nổi, tôi phóng như điên một mạch đuổi theo, coi đoạn dốc đáng sợ ấy như không, bám sát xe máy của bố Lý Tiểu Hoa. Tất nhiên Lý Tiểu Hoa biết tôi đang đuổi theo đằng sau, đôi lúc cô còn ngoảnh đầu lại cười như thể đang cố vũ tôi cố lên, khiến tôi hoàn toàn quên đi tiếng rên rỉ đau đớn của cái bấp chân.

“Đợi đấy, chút khó khăn vặt này sao ngăn bước anh đây được.”

Tại chốt đèn giao thông, tôi thở hỗn hển nhìn bố Lý Tiểu Hoa nghênh ngang phóng đi.

Tôi tốn mất mấy ngày, áp dụng phương pháp từng bước thu hẹp phạm vi chưa thăm dò, đã biết được Lý Tiểu Hoa ở khu vực nào. Chỗ đó cách nhà tôi chỉ khoảng năm trăm mét, hồi nhỏ học ở trường tiểu học Dân Sinh, ngày nào tôi cũng đi bộ qua.

“Hôm nay cậu đừng đuổi theo nữa, mỗi lần nhìn cậu lao ra đường tớ đều thấy rất nguy hiểm.” Một hôm lúc tan học, Lý Tiểu Hoa đi đến gần tôi. Tôi đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị phóng xuống nhà để xe.

“Hả? Chuyện ấy à, không có gì đâu!” Tôi ngại ngừng gãi đầu, nhưng tay vẫn tiếp tục thu dọn sách vở.

“Hôm nay tớ nói với bố là muốn tự đi bộ về nhà rồi, vì vậy...” Mặt Lý Tiểu Hoa ửng hồng.

Chỉ tích tắc, tôi bất thần ngừng thở.

Từ cái ngày đẹp đẽ ấy, Lý Tiểu Hoa bắt đầu cùng tôi dắt xe đạp từ trường về nhà. Bọn tôi đi sát lề đường bên phải, tôi đi phía ngoài, Lý Tiểu Hoa đi phía trong, cái xe đạp án ngữ giữa hai chúng tôi.

“Tóm lại, cậu muốn biết nhà tớ ở đâu để làm gì vậy?” Lý Tiểu Hoa dẫu môi, mắt lóng lánh cười.

“Biết nhà cậu ở đâu rồi, buổi tối tớ có thể dắt chó đi dạo ở gần đó, hôm nào rồi việc thì đạp xe loăng quăng qua, thêm một chỗ để đi.” Tôi tán nhảm, thực ra chính tôi cũng không rõ tại sao mình muốn biết nhà Lý Tiểu Hoa ở đâu.

“Phải rồi, từ đầu tớ đã có cảm giác cậu mà học hành nghiêm túc là lọt vào Bảng Vàng ngay, lợi hại thật đó nha!” Lý Tiểu Hoa nhìn tôi, giọng có vẻ khâm phục.

“Cũng thường thôi, mấy học sinh giỏi các cậu mới gọi là lợi hại, không ngờ có thể cố gắng học hành từ năm lớp Bảy đến tận bây giờ... ba năm rồi đấy! Tớ không dám nghĩ mình có nghị lực ấy đâu.” Tôi nói thật lòng. Sự thông minh của tôi, thì ra chỉ là một thứ sức ì kéo tôi thụt lùi.

“Cậu thông minh thế, học khối Tự nhiên hẳn là thích hợp lắm đấy!”
Lý Tiểu Hoa đột nhiên nói.

“Học khối tự nhiên?” tôi hơi kinh ngạc.

Vì trong đầu tôi đã thầm tính toán, nếu bố không cho tôi thi Trường Mỹ thuật công nghiệp Phục Hưng, bắt tôi học trường cấp III bình thường, thì tôi nhất định sẽ chọn khối Xã hội không có mấy môn Vật lý Hóa học.

“Đúng thế, cậu rất giỏi toán, Vật lý cũng siêu, học khối Xã hội thì tiếc quá!” Lý Tiểu Hoa cười cười.

Trời ơi, thế này thì hiểu lầm to rồi. Môn Toán của tôi là nhờ có Thẩm Giai Nghi giải từng đề một mở mang đầu óc cho, còn Vật lý thì chính là do Lý Tiểu Hoa cậu dồn dập lục vấn tứ một đồng nguyên lý điện học, hại tớ đây về nhà phải cắm đầu cắm cổ đọc sách tham khảo Vật lý, sao cậu lại trưng cái bộ mặt “Kha Cảnh Đẳng học Lý rất siêu” ấy ra được chứ?

Đến đầu đường Thành Công.

“Sắp đến nhà tớ rồi, đi tới đây thôi.” Lý Tiểu Hoa dừng chân.

“Không đưa cậu đến trước cửa nhà được à?” Tôi tò mò.

“Cậu đi theo nữa, tớ sẽ giận đấy!” Lý Tiểu Hoa có vẻ bứt rứt.

“Vậy mai gặp nhé!” Tôi ngồi lên xe đạp, vẫy vẫy tay.

“Ngài Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao, mai gặp nhé!” Lý Tiểu Hoa nhoẻn miệng cười vẫy tay.

Chúng tôi cùng dắt xe về nhà mấy lần, lần nào cũng đưa Lý Tiểu Hoa đến đầu ngõ nhà cô là dừng lại. Tôi có thể hiểu được nỗi lo của con gái, không muốn hàng xóm hoặc gia đình trông thấy mình đi cùng con trai về nhà.

Nhưng tôi bắt đầu không chịu nổi cái xe đạp vướng víu chắn giữa kia rồi.

Vậy là, buổi sáng tôi liền xuất phát từ nhà sớm hơn mười phút, gửi xe ở đầu cầu Trung Hoa rồi chạy bộ đến trường, thở hồng hộc ngắt một bông hoa, ép xuống dưới tấm lót mặt bàn của Lý Tiểu Hoa, sau đó viết một bài thơ, vẽ một bức tranh. Như thế, tôi mới có thể cùng Lý Tiểu Hoa thong thả đi bộ về nhà sau khi tan học.

Đám bạn cùng lớp cũng bắt đầu để ý mối quan hệ không bình thường giữa tôi và Lý Tiểu Hoa. Đặc biệt, đường về nhà của cả lớp đều như nhau, muốn về phải đi qua cầu Trung Hoa, mọi người đều đã thấy tôi và Lý Tiểu Hoa sánh vai vừa đi vừa nói chuyện.

“Yêu rồi hả!” Liêu Anh Hoảng cười toáng phóng xe đạp vù qua mặt chúng tôi, buông lại một câu.

“Mày bỏ thằng Quái Thú đợi xe bus một mình thế không được đâu!” Hứa Bác Thuận cũng ngồi trên xe đạp ném thêm câu nữa.

“Kha Cảnh Đăng, dạo này mày bị bám riết như thế không tức à?” Quái Thú vẫn chưa rõ tình hình.

Không còn cái xe đạp vướng víu tay chân, tôi và Lý Tiểu Hoa có thể bước đi thoải mái hơn, chọn tuyến đường vắng vẻ hơn để về nhà. Sau đó, ừm ừm, vai Lý Tiểu Hoa mỗi lúc một nhích gần tôi hơn, tay trái cô áp sát vào tay phải của tôi.

Tim tôi có đập nhanh hơn không, tôi cũng không rõ, bởi lẽ linh hồn tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Khoảng cách để nắm tay Lý Tiểu Hoa, chỉ còn cách một nhịp thở.

“...” Tôi.

“...” Lý Tiểu Hoa.

Nhưng tôi thủy chung vẫn không đủ dũng khí xòe tay ra nắm lấy tay cô.

Hai chúng tôi giả bộ như tay không áp sát vào nhau, miệng vẫn nói chuyện về đám bạn cùng lớp, nhưng việc thú vị xảy ra trong ngày, con chó của tôi, chị gái cô, cuộc sống học sinh cấp III trong tưởng tượng, ngày tháng sau này như thế nào, những giấc mơ đang mong đợi được hoàn thành.

Chỉ là không nắm tay nhau.

Mấy ngày liền cứ thế trôi qua, mỗi buổi sáng tôi đều thề với trời, sau khi tan học nhất định phải nắm tay Lý Tiểu Hoa, nhưng cứ đến thời khắc then chốt, tôi lại ở trong trạng thái đờ đẫn, đầu óc trống rỗng, không thể tiến thêm một bước.

Tôi nghĩ mình hoàn toàn không xứng đáng được thương hại.

Một lần trời mưa to, hai chúng tôi đi chung ô về nhà.

Tôi rất ga lăng đưa ô sang phía Lý Tiểu Hoa để cô không bị nước mưa hắt ướt, còn mình thì đã ướt quá nửa người, nước mưa chảy xuống theo tóc, tràn trề cả mặt tôi.

“Tớ có thể... hỏi cậu một chuyện không?” Lý Tiểu Hoa rụt rè hỏi.

“Ừ”, tôi nhìn cô, mặt Lý Tiểu Hoa nhìn nghiêng thật đáng yêu.

“Tại sao cậu không nắm tay tớ vậy?” Lý Tiểu Hoa hình như đang nghiến răng.

“...” Tôi sững người, đầu óc rối loạn.

Lý Tiểu Hoa dừng bước, nhìn tôi, đôi mắt trong veo của cô không bỏ qua vẻ lúng túng của tôi, thậm chí không cả chớp mắt, chăm chăm như thể đang gắng sức nhìn thấu tâm tư tôi vậy.

Tôi phát hoảng, không ngờ lại buột miệng nói: “Bởi vì, tớ không biết cậu có thích tớ không.” Tôi cuống cả lên.

Thân hình Lý Tiểu Hoa rung nhẹ, thoáng im lặng, hai chúng tôi lại tiếp tục bước đi trong mưa.

Chúng tôi đi lên cầu vượt, nhìn đường ray trống vắng bên dưới, bầu không giăng một tấm màn xám xịt vô tận, mưa không ngừng rơi. Không ngừng rơi.

“Người cậu thích là Thẩm Giai Nghi phải không?” Giọng Lý Tiểu Hoa rất nhỏ.

“Hả?” Tôi đàn mặt ra.

“Lúc trước tớ ngồi cuối lớp, thường thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ, tớ liền nghĩ, chắc hai người thích nhau.” Lý Tiểu Hoa nhìn đường ray.

Không có tàu hỏa chạy qua, đường ray chỉ là một nét dài đơn điệu. Nước mưa cũng chỉ là những đường gạch xiên nguệch ngoạc màu xám.

“Làm gì có, tớ và Thẩm Giai Nghi chỉ là những người bạn tốt thích buôn chuyện với nhau thôi.” Tôi phì cười.

“Lúc đấy tớ nghĩ, cậu nhất định là người rất đặc biệt. Nếu không Thẩm Giai Nghi còn lâu mới nói chuyện với cậu.” Lý Tiểu Hoa lẩm bẩm tự nói một mình.

“Ặc, Thẩm Giai Nghi bản chất chính là một bà tám đấy, lần trước cậu ấy còn đưa tớ quyển Tịnh tự ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm, bảo tớ phải

tĩnh tâm học hành, trời ạ, pháp sư Chứng Nghiêm đấy! Cái bà mà niệm Nam Mô A Di Đà Phật ấy!” Tôi nhấn mạnh, cười một cách khoa trương.

“...” Lý Tiểu Hoa không quay lại nhìn tôi, chỉ nhìn xuống đường ray.

“Dù sao, tớ cũng không thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi khẳng định.

“Không thích một tí một tẹo nào à?” Lý Tiểu Hoa vươn tay sờ vào màn mưa.

“Thẩm Giai Nghi là bà tám.” Tôi cực kỳ khẳng định.

Cứ thế.

Cứ thế.

Trong lúc chủ đề câu chuyện lạc sang phía Thẩm Giai Nghi, tôi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bày tỏ với Lý Tiểu Hoa, lại càng không thừa dịp nắm tay cô.

Mưa cứ trút mãi trút mãi, những hạt mưa càng lúc càng lớn chảy men theo mép ô rơi xuống mặt tôi.

Đến khi tỉnh ra, tôi đã hai mươi sáu rồi.

“Cùng nhau về nhà.” Bốn chữ này, cho dù trong giai đoạn nào của cuộc đời, cũng đều có ý nghĩa rất lãng mạn.

“Cùng nhau” có nghĩa là chuyện người ta không thể hoàn thành một mình, đằng sau “về nhà” chứa đựng ý vị chân tình ấm áp.

Người đầu tiên cùng bạn về nhà, cả đời bạn cũng không thể nào quên.

Mười ba năm sau, tôi nhắm mắt lại, vẫn có thể trông thấy...

Trên đường Trung Hoa rộng lớn, dưới ánh hoàng hôn, tôi ngượng ngùng dắt xe đi bên cạnh Lý Tiểu Hoa, nói huyên thuyên chuyện trên trời dưới bể. Trời gió nhẹ, hoặc mưa, hoặc nắng, hoặc râm.

Trong lòng dâng lên cảm giác kích động, xoay vần rồi trở về trạng thái thương cảm.

Chỉ còn chiếc ô giấy nhỏ ấy, cùng với mảnh giấy cuối cùng đã ngả sang màu vàng ố trên bàn.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Đạo

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Học kỳ hai năm lớp Chín, không khí chiến đấu của kỳ thi lên cấp càng lúc càng nồng đậm, cái gọi là danh sách đen đã không còn ý nghĩa, mặc dù tôi vẫn bận rộn học hành để yêu đương, không rảnh đi chọc cười trong giờ học nữa.

Mé phải bảng đen lúc nào cũng viết chi chít giới hạn kiểm tra trên lớp ngày mai và ngày kia, từ bài nào đến bài nào, hoặc từ học kỳ nào đến học kỳ nào, không còn xuất hiện số hiệu học sinh của những đứa quậy phá làm ồn. Mé trái bảng đen dùng phấn màu đỏ viết đầy những con số nhìn mà thấy giật mình phát hoảng, đếm ngược mỗi ngày.

Khi đếm ngược về đến số 0, cũng chính là thời khắc cuối cùng, chúng tôi sẽ phải quyết tử chiến với đại ma vương Thi-Lên-Cấp.

“Đợi thi xong, nghỉ hè các em muốn chơi bóng rổ bao lâu thì cứ chơi cho chán. Nhưng trước thời khắc thi lên cấp quan trọng này, chúng ta cần phải cố gắng hết mình để thi cho tốt. Đây là cuộc chiến đầu tiên trong cuộc đời một con người, không tiến ắt thành lùi...” Thầy Lại giống hệt những nhân vật mô phạm thường xuất hiện trong các câu chuyện, quan niệm vừa cũ kỹ vừa thiếu sức thuyết phục, so với Mel Gibson phết sơn xanh nửa gương mặt, thúc chiến mã chạy qua chạy lại hô xung phong trong phim Trái tim dũng cảm thì kém xa tí mù tắp.

Nhưng bây giờ chẳng ai rỗi hơi đi phản bác thầy. Oán niệm của tập thể khi đắm chìm trong bầu không khí chăm chỉ học hành thực sự rất đáng sợ.

Những đề trắc nghiệm đủ thể loại được nhét hết bó này đến bó khác vào cái tủ sắt chuyên dùng để cất giữ đề thi, chỉ có thầy Lại và lớp trưởng là có chìa khóa mở tủ. Mỗi lần tủ sắt mở ra, chỉ trong mấy giây đồng hồ, đề trắc nghiệm liền bay đến nằm trên bàn của từng đứa chúng tôi. Ngày lại qua ngày, cái tủ sắt đựng đầy bụng kinh luân biến thành trung tâm cuộc sống máy móc của mọi người.

Tôi chẳng bao giờ thấy được cái ngày tủ sắt trống không.

Không chỉ giờ Thể dục, giờ Mỹ thuật, giờ Âm nhạc, mà bất cứ môn phụ nào kết thúc sớm đều bị con ma Thi-Lên-Cấp mượn xác hoàn hồn, biến thành vô số giờ tự học có thể khiến thời gian ngừng lại, lúc nào cũng chỉ nghe thấy những âm thanh đơn điệu như thể bút bi đang đóng cọc trên mặt bàn. Tách tách tách, cạch cạch cạch.

Ngay cả trong giờ tự học có thầy Lại ngồi trấn giữ, Lý Tiểu Hoa và tôi vẫn chẳng ngại ngần dồn sách vở học chung một bàn, hỏi nhau những vấn đề mình chưa hiểu, trao đổi bằng phương thức nhiều cảm xúc nhất: bút đàm.

Mỗi sáng sớm vừa lao đến trường, tôi liền đến căng-tin mua một hộp sữa bò thay lời chào hỏi, thân mật bỏ vào ngăn kéo bàn của Lý Tiểu Hoa, cho dù thầy Lại đang trừng mắt lên nhìn, tôi vẫn cứ làm. Tôi đây có cái tật đã muốn thì phải làm cho được.

Mà thầy Lại thật ra cũng không thăm vấn chúng tôi bằng ánh mắt hoài nghi lần nào, nói cho cùng thành tích học tập của tôi đang lên cao với tốc độ tương đối chóng mặt, thậm chí còn lên đến khoảng hai mươi, ba mươi trong bảng xếp hạng toàn trường, lọt vào Bảng Vàng trở thành chuyện như cơm bữa, khiến thầy được an ủi rằng “Haiz, mình quả nhiên là một bậc danh sư nghiêm khắc, không ngờ đã khiến thằng nhãi hư đốn Kha Cảnh Đăng vươn lên đến mức này!” mà chẳng buồn quan tâm xem động lực cố gắng học hành của tôi có phải Lý Tiểu Hoa hay không.

Thành tích học tập mỗi ngày một khá khâm của tôi kỳ diệu không khác gì nhà tiên tri Moses dùng một cánh tay tách đôi Hồng Hải ở Ai Cập (giống đâu mà giống!), một số đứa trong lớp còn tò mò hỏi xem tôi dùng loại sách tham khảo nào, hay là học thêm ở đâu mà tự dưng học giỏi đột xuất thế.

“Nếu cả ngày mà bị một đứa con gái học giỏi gấp mười lần mà hỏi bài, xem mà có cuống lên mà học hành chăm chỉ không?” Tôi trả lời một cách đơn giản, đây cũng là một trong những cảm giác của tôi.

... Nhưng tôi đã ngầm giấu đi bí quyết thực sự “và mà còn thích cô ấy nữa”.

Sau đó, thầy Lại nôn nóng bắt từng đứa cam đoan sẽ tiến bộ lên thứ hạng nào trong kỳ thi thử, đồng thời liên tục sắp xếp lại chỗ ngồi, hy vọng có thể lập ra đội hình hoàn mỹ “thích hợp nhất cho học sinh chuẩn bị thi cử”. Nhưng dù Lý Tiểu Hoa ngồi bên trái hay bên phải, đằng sau hay đằng trước mặt tôi, thầy Lại cũng không dám tách hai chúng tôi ra, chỉ sợ thành tích học tập của tôi sẽ theo đó mà trượt dốc.

Đứng trên lập trường của trường tư thục, cần có một số lượng học sinh giỏi cố định để trấn giữ danh sách thi đỗ đại học, phòng giáo vụ bắt đầu tổ chức một loạt các buổi tọa đàm thuyết phục một trăm học sinh đứng đầu phân hiệu cấp II “lên thẳng phân hiệu cấp III của trường.” Nếu điểm thi trong kỳ thi lên cấp đạt trên sáu trăm điểm, đồng thời chọn trường cấp III Tỉnh Thành, sẽ được nhận học bổng mười nghìn đồng mỗi học kỳ; người nào điểm thi thấp hơn sáu trăm, nhưng cao hơn điểm chuẩn vào trường trung học Chương Hóa hoặc nữ trung Chương Hóa, và chọn học tiếp trường này, sẽ nhận được học bổng sáu nghìn đồng mỗi học kỳ.

“Và lại, chúng tôi sẽ dành cho hai lớp đứng đầu các giáo viên tốt nhất, trong các thầy cô giáo này có cả những thầy nổi tiếng của lớp luyện thi đại học Đài Trung, có những người đã dạy mấy năm ở trường phụ đạo Chương

Hóa, rất có uy tín, đảm bảo đều là các thầy cô giáo hạng nhất...” thầy Lại hùng hồn nói.

Thực ra học bổng không phải thứ cảm dỗ nhất, thầy cô giáo có tốt hay không cũng chẳng ai biết chắc, nhưng vì học trong lớp có thành tích đều nhất trường, cả lớp đều kiên định ở lại mái trường này thêm ba năm nữa, dù sao trung học Chương Hóa là trường nam, nữ trung Chương Hóa là trường nữ, chỉ trường Tinh Thành có cả nam lẫn nữ mới là nơi chốn lý tưởng của tình yêu!

Thế mà Lý Tiểu Hoa lại không nghĩ đến việc tiếp tục học ở Tinh Thành, vấn đề này làm tôi băn khoăn tợn.

“Cậu không định ở lại trường Tinh Thành à?” Tôi viết.

“Không.” Lý Tiểu Hoa viết.

“Nếu cậu giấu bố mẹ thủ tiền học bổng làm quỹ đen, thế là có một khoản tiền tiêu vặt kha khá rồi đấy!” Tôi viết.

“...” Lý Tiểu Hoa.

Mặt khác, công việc làm kỹ yếu tốt nghiệp cũng được tiến hành sôi nổi, do tôi và bọn Thẩm Giai Nghi, A Hòa, Dương Trạch Vu phụ trách.

Hể đến ngày nghỉ cuối tuần, chúng tôi lại tụ tập ở phòng khách nhà A Hòa bàn luận, hoặc dứt khoát xin nghỉ, chui vào thư viện trường cắt cắt dán dán những tấm ảnh sinh hoạt, ảnh cá nhân mà mọi người nộp về. Lớp chúng tôi là lớp Mỹ Thuật, nên chân dung của tất cả các thầy cô bộ môn đều do mấy đứa phụ trách làm kỹ yếu tốt nghiệp chúng tôi phác họa.

Còn tôi, tôi lấy làm vui mừng vì lại có cơ hội cãi nhau với bà tám Thẩm Giai Nghi, cứ như thể trời sinh tôi ra đã thiếu giáo dục vậy.

“Này, Kha Cảnh Đăng, dạo này tao với thằng Thuận về nhà toàn thấy mày đi với Lý Tiểu Hoa thôi à!” A Hòa cười khì khì, nó đang chọn một tấm ảnh cả lớp chụp chung.

Thằng khốn, mày đúng là đồ tâm địa xấu xa.

“Đúng thế, nhà bọn tao ở gần nhau lắm.” Tôi vừa cười vừa viết lời giới thiệu. Thực ra, trong bụng rất muốn song phi cho thằng A Hòa này một phát.

Tuy tôi đã có Lý Tiểu Hoa để thích rồi, nhưng cũng không thể cứ thế phủ nhận thiện cảm của mình với Thẩm Giai Nghi được.

“Có phải chúng mày đang làm chuyện gì mờ ám không?” A Hòa không bỏ cuộc, truy cứu đến cùng.

“Cũng thường thôi.” Tôi ngậm giơ ngón giữa lên với A Hòa.

Bấy giờ vẫn là thời nguyên thủy, máy tính còn là bảo bối quý hiếm, thậm chí hệ điều hành Win 3.1 của công ty Microsoft chuyên gia lầm lỗi vẫn chưa được sinh ra trên đời. Việc làm kỹ yếu hoàn toàn thủ công, phát hành theo cách thức và tiêu chuẩn do nhà trường thống nhất, ngoài ra phải tham chiếu một bảng kích cỡ chữ để tiện cho cửa hàng đánh máy và in ấn sau này.

Thẩm Giai Nghi dùng bút chì và thước kẻ cẩn thận đánh dấu vị trí dán của từng bức ảnh trên tờ giấy vân hoa, đồng thời kẻ các ô trống dùng để viết chữ. Tôi và Dương Trạch Vu phụ trách viết lời giới thiệu.

“Kha Cảnh Đăng, cậu thích Lý Tiểu Hoa à?” Thẩm Giai Nghi đột nhiên lên tiếng.

“Ừ đấy.” Tôi thành thật trả lời.

“Cậu không cảm thấy tuổi bây giờ, yêu đương vẫn còn quá sớm à?”
Thẩm Giai Nghi nhìn tôi bằng ánh mắt quái lạ.

“Phải đấy, tao cũng cảm thấy sớm quá!” A Hòa phụ họa theo.

“Hừm? Nói nghe xem nào.” Chắc vẻ ảm ức đã hiện rõ trên mặt tôi.

“Cậu thử nghĩ xem, cậu và Lý Tiểu Hoa giờ mới mười lăm tuổi, nếu bây giờ các cậu đã yêu nhau rồi, thật sự có thể làm bạn trai bạn gái mãi đến tận năm ba mươi tuổi mới kết hôn không?” Giọng điệu Thẩm Giai Nghi như người lớn, đôi mắt chớp chớp lay động.

“Tại sao không được? Mười lăm tuổi đầu rồi, sao mà vẫn không biết mình có thích người ta hay không?” Tôi nói, nếu nghiêm túc truy ngược lại, từ hồi đi mẫu giáo đây đã bắt đầu yêu đương lãng mạn rồi cơ.

“Dù hai cậu có yêu nhau, nhưng cũng không thể làm bạn trai bạn gái mãi được. Nếu biết trước là nhất định sẽ phải chia tay, tại sao vẫn còn yêu đương sớm thế làm gì? Thế chẳng phải vô nghĩa lắm à?” Thẩm Giai Nghi nghiêm túc nói.

“Cậu biết rõ đời này rồi cuộc cũng phải chết, thế tại sao giờ không chết trước luôn đi?” Tôi chống cằm, thực tình là cực kỳ khó chịu rồi đây.

“Hai chuyện chẳng giống nhau tạo nào, cậu đúng là đồ trẻ con!” Thẩm Giai Nghi thờ dãi.

Đám học sinh sắp tốt nghiệp chúng tôi cũng không tránh được lệ cũ, bắt đầu ngẫm truyền tay nhau cuốn lưu bút, cả lớp viết đi viết lại trên cuốn lưu bút của bạn thân những sở thích của mình, rồi hy vọng ở tương lai, hay những lời chúc sáo mòn kiểu như “chúc bạn như chim bằng bay vạn dặm”, hay “chúc bạn vạn sự như ý”...

Tôi chẳng thể nào nhớ nổi hồi đó mình viết cái gì lên sổ lưu bút của Lý Tiểu Hoa nữa. Chỉ lờ mờ nhớ được, trong phần sở thích, đã điền vào là “ném Yakult[1]”, và ký tên “Minamoto Yuuji lại-mang-đao”, tóm lại là không có gì nghiêm túc cả.

[1] Một loại thức uống giống như sữa chua, gồm sữa gầy, đường và một loại khuẩn sữa đặc biệt.

Mặc dù tôi rất hoan hỉ viết linh tinh lên lưu bút của người khác, nhưng thời đó tôi cảm thấy làm giống mọi người thì thật chán ngấy lên được, vậy nên không ra hiệu sách mua lấy một quyển lưu bút đềm đẹp để cả lớp viết gì lên đấy.

“Sao mà không có lưu bút? Tao muốn viết vào lưu bút của mày.” Liêu Anh Hoảng đẩy vai tôi một cái.

Lưu bút của nó bị tôi viết bậy viết bạ rồi vẽ cả cơ quan sinh thực vào, trong đầu chỉ hừng hực ý muốn báo thù.

“Không phải cả đám đều định lên thẳng phân hiệu cấp III hay sao? Đăng nào sau này chẳng học với nhau, giờ đi viết mấy lời ly biệt ấy mà không thấy kỳ cục à?” Tôi nói thẳng. Theo tôi biết, ít nhất có một nửa lớp định học thẳng lên trường cấp III Tỉnh Thành này.

“Nói vậy cũng đúng, nhưng mày nhất định sẽ hối hận đấy!” Hứa Bác Thuần nói bằng giọng điệu già dặn chẳng hợp với nó chút nào.

“Tao tự biết mình là ai chứ, quyển lưu bút hồi tiểu học của tao giờ chẳng tìm đâu được nữa. Tao là người không biết giữ gìn đồ đạc.” Tôi ngáp dài.

Đúng thế, người không biết giữ gìn đồ đạc.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Đạo

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ở trên lớp, tôi với Lý Tiểu Hoa học chung, đến giờ nghỉ lại tán chuyện, đi dạo trong trường với nhau, tan học thì cùng đi bộ về nhà, mô hình kiểu hai đứa nhỏ vô tư hồn nhiên trong sáng ấy, cuối cùng cũng xuất hiện vấn đề.

“Dạo này, mấy bạn ấy nói, tớ không có thời gian ở chung với mọi người.” Lý Tiểu Hoa lộ vẻ ưu tư, ánh mắt liếc về phía đám kia.

“Mấy bạn ấy”, tất nhiên chỉ là một nhóm con gái trong lớp.

Văn hóa chơi theo nhóm trong trường học không có gì là kỳ quái, nhưng cách lập nhóm của con trai và con gái tương đối khác nhau, hình dung một cách chuẩn xác thì bọn con trai thích “tụ” thành một đám, còn bọn con gái lại thích “dính” chặt với nhau, mà mối liên hệ giữa bọn con gái với nhau cũng chặt chẽ hơn bọn con trai nhiều, nói cho cùng thì con trai cũng không đến nỗi hẹn nhau đi nhà vệ sinh, không xảy ra những chuyện kiểu như chơi thân với nhau lâu rồi, kỳ kinh nguyệt cũng cùng đến một lúc.

“Quái Thú cũng nói thế đấy, nhưng Quái Thú nó rất kiên cường. Ha ha!” Tôi cười cười trả lời.

Về sau, đương nhiên Quái Thú cũng hiểu ra là tôi thích Lý Tiểu Hoa, mặc dù tôi không thể cùng nó đợi xe bus của trường nữa, nhưng nó vẫn rất nghĩa khí cho tôi mượn Tập san Thiếu niên, giờ ăn trưa, nó vẫn gặm bánh

nhân thật với tôi. Quái Thú không phức tạp chút nào, thuần túy là một tên được chế tạo bằng cách trộn protein với truyện tranh vào nhau.

“Khác chứ!” Lý Tiểu Hoa chau mày, viết lên tờ giấy nháp: “Mấy bạn ấy giận tớ lắm, nói tớ không coi trọng mấy bạn ấy, mấy bạn ấy hy vọng sau này tớ không đi với cậu suốt như thế này nữa.”

Tôi xem xong mà tức phát điên.

Mối quan hệ giữa tôi với bọn con gái trong lớp cũng khá là thân thiện, năm lớp Bảy lớp Tám, trong các hoạt động văn nghệ nhân lễ bế giảng, toàn tôi với mười đứa con gái đại diện cho lớp đến hội trường của tỉnh biểu diễn. Mà tôi đã làm lớp phó văn nghệ ba năm nay, mỗi lần có dịp gì cần trang trí lại lớp học, cũng là chúng nó và tôi hợp sức hoàn thành, cả bọn đều rất vui vẻ, vì vậy trong chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp, cả đám con trai chỉ có mình tôi mới có thể sang phòng bọn con gái đánh bài cả đêm (chơi bài với Thẩm Giai Nghi phải nói là bị chèn ép cực kỳ, chơi blackjack thì bị ép phải bốc thêm bài, chơi trò tính điểm đỏ[1] thì tôi luôn bị trừ hai điểm, haiz, chơi kiểu gì cũng thua.)

[1] Một trò đánh bài dạng ăn quân, cuối cùng sẽ đếm số điểm dựa trên các quân bài màu đỏ.

Bây giờ chính đám bạn ấy lại bảo Lý Tiểu Hoa đừng chơi với tôi nữa, tôi thực không thể nào hiểu nổi. Có phải chúng ngứa mắt với tôi chuyện gì không?

“Tớ không hiểu.”

“Tóm lại, sau này hết tiết cậu đừng tìm tớ nữa.”

Tôi chau mày, miễn cưỡng chấp nhận, ngoảnh đầu lại trừng mắt với lũ “mấy bạn ấy” kia.

Kỳ thi lên cấp mỗi lúc một gần.

Giữa tôi và Lý Tiểu Hoa mơ hồ hình thành một khoảng cách vô hình, khoảng cách này vừa có gì đó cố tình, lại vừa có chút ngại ngùng, nói chung là rất khó tả, làm tôi không sao hiểu nổi. Chẳng hạn, thuyết phục thế nào Lý Tiểu Hoa cũng không chịu để tôi đặt ảnh chụp tốt nghiệp của hai đứa cạnh nhau, về sau điều này đã trở thành điều nuối tiếc lớn nhất của tôi.

Có hôm tan học, tôi ngồi tại chỗ cùng Quái Thú đọc hết cả tờ Tập san Thiếu niên, Lý Tiểu Hoa vẫn còn đang nói chuyện với bọn con gái kia, tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ rưỡi rồi.

“Đi thôi.” Tôi đeo cặp sách, đi tới bên cạnh Lý Tiểu Hoa, cả bọn con gái đột nhiên im bật.

“Thôi, hôm nay bố tớ đến đón.” Ánh mắt Lý Tiểu Hoa hơi né tránh.

Tôi hiểu ra. Sau đó chầm chậm đảo mắt nhìn bọn con gái kia.

“Ừm, vậy tớ về trước đây.” Tôi nói, nét mặt không được tự nhiên lắm.

Tôi bất mãn đi với Quái Thú ra chỗ gốc cây đợi chuyển xe bus thứ hai của trường, xem lại tờ Tập san Thiếu niên lần nữa. Quái Thú biết tôi đang cơn bực bội, vậy mà cứ căn vặn tôi và Lý Tiểu Hoa rốt cuộc đã có chuyện gì.

“Chẳng có gì cả, chẳng qua để Lý Tiểu Hoa có thêm thời gian với bạn bè thôi.” Tôi mệt mỏi nhìn bầu trời.

Cuộc tình này thực sự đến quá muộn. Lý Tiểu Hoa sau này không học trường Tỉnh Thành nữa, cô muốn học trường trung học “ni cô” Chương Hóa, thời gian tôi và cô ở bên nhau rất quý báu, “mấy bạn ấy” dựa vào cái gì mà cướp đoạt đi của tôi như thế?

“Thế thôi à?” Quái Thú nghiêng cổ.

“Thế thôi mà.” Tôi ngáp một cái.

“Haiz, bọn con gái là thế đấy, mà đừng nghĩ ngợi nhiều.” Quái Thú vỗ vỗ vai tôi.

Mày hiểu được bọn con gái à? Tôi trở mắt nhìn Quái Thú, nhưng không nói ra lời.

Có những lúc, nhiều sự quan tâm đúng là rất rẻ tiền, nhưng cũng đều xuất phát từ ý tốt cả. Ý tốt như thế, chẳng lý nào phải nhận về sự châm chọc.

Tình hình sau đó cũng chẳng khá lên chút nào.

Mấy tuần liền, hết giờ học, Lý Tiểu Hoa đều bảo bố đến chở về, thói quen vui vẻ cùng tôi tản bộ về nhà dường như chưa bao giờ tồn tại.

Tôi rất khó chịu, nhưng khi ấy tôi mới mười lăm tuổi rưỡi, chẳng biết nên phản ứng như thế nào.

Cho đến một hôm, bố Lý Tiểu Hoa bận không đến đón được, vậy là tôi nghiễm nhiên cùng cô đi bộ về nhà. Tôi bước đi, trong lòng thầm nhủ “dù thế nào thì cũng chẳng tệ hơn bây giờ được”, đoạn lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng đưa tay ra.

Mu bàn tay tôi, run run chạm vào mu bàn tay Lý Tiểu Hoa.

“Đừng nắm tay tớ!”

Lý Tiểu Hoa không nhìn tôi, chỉ cúi gằm mặt xuống.

“Tớ chỉ...” Tôi lắp bắp nói, không khí hình như biến thành acid.

“Đừng nắm tay tớ, xin cậu đấy.”

Lý Tiểu Hoa bước càng lúc càng nhanh.

Đó là hôm mà cuốn kỹ yếu tốt nghiệp phát đến tay mỗi người. Buổi sáng, sau khi làm xong bài kiểm tra ôn tập Toán. Tôi mãi mãi không quên, mảnh giấy kẹp trong bài kiểm tra trao đổi cho nhau, cùng với một chiếc ô bằng trúc nhỏ xinh.

Chữ của Tiểu Hoa.

Hai câu ngắn ngủi trên mảnh giấy giống như một cú đấm trái thẳng vào mũi, bồi thêm vào một cú móc phải đập vỡ xương hàm dưới của vua quyền Anh Mike Tyson. Linh hồn tôi không đợi huấn luyện viên tung khăn trắng đầu hàng, đã văng thẳng ra khỏi óc, bắn tung tóe bầy nhầy.

Tôi không khóc, ít nhất thì cũng không chảy nước mắt tại chỗ.

Lòng tự tôn của tôi xưa nay còn cứng rắn hơn sắt thép, sau khi linh hồn văng ra bật trở lại, tôi chỉ cảm thấy lửa giận bùng bùng cháy lên.

“Mấy đứa con gái lắm mồm, đi mà bốc cứt ăn với nhau đi.” Tôi nhìn cái ô trúc nhỏ nhắn.

Ngày hôm sau, tôi cắt một quả đầu đinh gần như là cạo trọc đến trường, rồi đổi chỗ với một đứa khác trong lớp, làm đúng theo từng chữ trên mảnh giấy, triệt để tránh xa cô bé không hề mong muốn tiếp xúc với tôi kia.

Giờ sách tham khảo ra, tôi không nói không rằng bắt đầu giải đề. Tôi bây giờ, đã được huấn luyện thành một cỗ máy giải đề hiệu suất cực kỳ cao rồi.

“Sao thế? Sao lại cắt đầu đinh?”

Thẩm Giai Nghi cũng đổi chỗ với một đứa khác, từ mé phía sau bên trái cất tiếng hỏi thẳng tôi.

Đã lâu lắm rồi, hai chúng tôi không có duyên ngồi cạnh nhau như trước.

“Cậu cũng ở trong nhóm đấy à?” Tôi ngoảnh lại nhìn, ngữ khí không thân thiện lắm.

“Cái gì chứ?” Thẩm Giai Nghi không hiểu.

“Ừm, tớ nghĩ cậu cũng không vô vị đến thế.” Tôi lại quay đầu lên, tiếp tục giải bài.

Thẩm Giai Nghi thấy tâm trạng tôi khó chịu, thành thử không dám tiếp lời, cũng không dám chau mày chê tôi trẻ con hay cười tôi không dừng nãy nòi đi cắt đầu đình nữa.

Chỉ là từ hôm sau, Thẩm Giai Nghi liền ngồi cố định ở mé phía sau bên trái tôi, kiên nhẫn chờ đến lúc tâm trạng tôi nguôi ngoai.

Sau đó, trên lưng tôi lại bắt đầu xuất hiện vết mực bút bi.

Nói thực lòng, muốn đợi đến lúc tâm trạng tôi nguôi ngoai thì cũng khá lâu, vì tôi bị bỏ rơi một cách hết sức khó hiểu. Nhưng may mà Thẩm Giai Nghi lại bắt đầu chọc bút vào lưng tôi, buộc tôi phải nghe cô tán chuyện lãng nhãng, mới kéo được tôi ra khỏi thế lực hắc ám của cỗ máy giải đề.

Bữa liên hoan sau lễ tốt nghiệp kết thúc trong tiếng ồn ào khi cả lớp đua nhau trát kem lên mặt Hứa Bác Thuần. Tôi giả vờ hào hứng ném kem trên mặt bánh ga tô, để ý thấy Lý Tiểu Hoa chỉ lặng lẽ ngồi trong một góc nhà ăn, hờ hững nếm nấp món thịt nướng trên miếng sắt như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Có thật là cậu từng thích tớ không?” Tôi lấy làm chán nản.

Trường cho nghỉ học, nhưng các lớp không ai bảo ai đều tự động quay lại trường ôn tập.

Thầy Lại mở cái tủ sắt lúc nào cũng lèn chặt các đề trắc nghiệm, ném từng tập từng tập đề thi xuống dưới bục giảng như kiểu phân phát lương thức của hội Chữ Thập Đỏ ở vùng thiên tai, để bất cứ đứa nào có lòng biến thành nô lệ của kỳ thi lên cấp tùy ý sử dụng. Vậy là, do ảnh hưởng của ý thức lo âu cao độ, trái ngược hẳn với thái độ chán ghét làm bài thường ngày, cả lớp nhao nhao xông lên bục giảng điên cuồng tranh giành các đề thi mẫu, tựa như trong đồng ấy có giấu cả đề thi lên cấp vậy.

Theo tôi, đây căn bản là một dạng bệnh điên có tính kết cấu.

Trở lại trường tự học chuẩn bị cho kỳ thi lên cấp, thời gian tôi buôn chuyện với Thẩm Giai Nghi cũng không ít hơn thời gian dành cho việc đọc đi đọc lại các bài trong sách. Vì tôi biết, điểm mình có thể đạt được sớm đã cao hơn tiêu chuẩn xét nguyện vọng 1 vào trường trung học Chương Hóa rồi, còn Thẩm Giai Nghi thì càng khỏi phải nói, dù đến Đài Bắc thi vào trường nữ trung số 1 Đài Bắc cũng không thành vấn đề.

Mặc dù thế, ý nghĩa của điểm cao điểm thấp chỉ là giẫm đạp người khác dưới chân mình hay là bị người khác giẫm đạp dưới chân mà thôi.

“Giờ có thể nói được chưa? Cậu với Lý Tiểu Hoa làm sao thế?” Thẩm Giai Nghi đột nhiên trở nên trẻ con.

“Tớ thích bạn ấy.” Tôi liếc nhìn Lý Tiểu Hoa phía xa.

Xung quanh Lý Tiểu Hoa lại bị cái đám được gọi là “các bạn ấy” kia vây kín, mấy đứa con gái cầm đầu cầm cổ làm xong đề thi mẫu trên bàn, sau đó đổi cho nhau chữa bài, rồi lại làm một đề thi mới, không biết mệt

mỏi, mà mệt mỏi cũng không biết. Tôi nhìn mà thấy lòng dạ rối bời, chỉ muốn đập cho mỗi đũa một phát.

Tôi chậm rãi kể lướt từ đầu chí cuối sự việc, cũng nói cho Thẩm Giai Nghi viết về lời nhắn trên mảnh giấy.

“Tớ nghĩ, nếu cậu ấy đã nói thế, sau kỳ thi lên cấp nhất định sẽ có chuyển biến tốt đấy.” Thẩm Giai Nghi cổ vũ tôi.

“Thật thế không?” Mắt tôi sáng bừng lên.

“Ý của cậu ấy hẳn là thế đấy? Mà cậu cũng đã chọc giận cậu ấy thật đâu, đừng nghĩ ngợi nhiều quá.” Thẩm Giai Nghi cười cười.

“Nói thế cũng đúng, có điều... bạn ấy định học trường nữ trung Chương Hóa mà? Như vậy tớ còn cứu vãn được không?” Tôi chau mày.

“Chuyện đời khó nói lắm, chỉ là học khác trường thôi, có gì to tát đâu. Việc cậu cần làm lúc này là tập trung chuẩn bị thi cử đi, đừng để cậu ấy thất vọng.” Thẩm Giai Nghi lắc nhai như một bà tám chính hiệu.

“Trời ơi Thẩm Giai Nghi, cậu có cách gì mà nói cái kiểu người lớn ấy thuận mồm thế?” Tôi lấy làm tức cười.

“Nếu cậu ấy cảm thấy cậu là một thằng ngốc không chịu nổi cú sốc thì tình hình gay go lắm đấy. Thời buổi này chẳng có đứa con gái nào thích chăm sóc cho loại con trai ngã một lần là không bao giờ gượng dậy nổi đâu...” Thẩm Giai Nghi trừng mắt lên nhìn tôi, “chỉ làm cho con gái chúng tớ cảm thấy mình giống như bà mẹ già thôi.”

“Nhưng tớ đúng là mẫu người không chịu nổi cú sốc ấy đấy. Mong manh lắm!” Tôi sáng khoái thừa nhận.

“... cậu đúng là đồ trẻ con.” Thẩm Giai Nghi chẳng còn gì để nói.

Kỳ thi lên cấp kết thúc.

Không có gì bất ngờ, tôi thừa hơn bốn mươi điểm so với điểm chuẩn của trường trung học Chương Hóa, bèn lên thẳng phân hiệu cấp III trường Tỉnh Thành cùng mấy đứa Liêu Anh Hoằng, Hứa Bác Thuận, Hứa Chí Chương, Lý Phong Danh, Tạ Minh Hòa, Dương Trạch Vu, Tào Quốc Thăng. Quái Thú thì không tốt lắm, phải chạy đến tận Vân Lâm học trường dạy nghề, về sau, trong ký ức của tôi, nó dần dần biến thành khối protein thích đọc truyện tranh.

“Cậu thông minh thế, học khối Tự nhiên hẳn là thích hợp lắm đấy!”
Cô đã từng nói thế.

“Vậy sao?” Tôi ngược nhìn bầu trời.

Thế là, tôi bèn chọn luôn khối Tự nhiên mà mình chẳng thích chút nào. Vì một câu nói ấy của cô.

Còn chủ nhân câu nói ấy, quả nhiên không ở lại trường Tỉnh Thành, mà sang trường nữ trung Chương Hóa, cái trường coi đồng phục đen trắng như totem thờ phụng.

Tôi không bao giờ nói thêm một câu nào với cô bé từng cùng tôi thả bộ về nhà ấy nữa.

Giờ là ngày 1 tháng Bảy năm 2005, trời hơi âm u.

1h54 phút chiều, tôi ngồi trên tàu Tự Cường đi Đài Bắc. Ba tiếng nữa, tôi phải có mặt ở nhà xuất bản ký một nghìn quyển Thiếu Lâm đệ bát đồng nhân cho hiệu sách trên mạng Kingstone và hệ thống cửa hàng bán lẻ Eliste. Nghe bài “First of May” của BeeGees, tôi thầm nghĩ không khí của bài hát cũ này hẳn rất phù hợp với khoảng thời gian đã qua của mỗi người.

Rất muốn viết thứ gì đó về Tiểu Hoa, đặc biệt là nửa năm nay, vì mẹ tôi bị ốm, tôi gần như ở hẳn Chương Hóa, ngày nào cũng đi qua trước cửa nhà cô theo quán tính.

Đúng thế, chỉ có thể liên tục đi qua trước cửa nhà cô, liên tục dừng bước, rồi lại liên tục đi qua.

Chỉ thế thôi.

Trong cuộc đời Tiểu Hoa, tôi chỉ là một chuỗi những ký hiệu không rõ nghĩa vạch ra bằng bút chì, dùng ngón tay nguệch ngoạc bôi lên.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Mỗi người đều có trải nghiệm thế này.

Khi vô tình nghe thấy một bài hát, một giai điệu nào đó, ta sẽ chợt nhớ về mình trong một giai đoạn nào đó, thời đại học, thời cấp III, hoặc nhìn thấy gương mặt trẻ đại được vẽ bằng phấn trắng bên cạnh chỗ ngồi của mình năm nào.

Trước khi biến mất, Quái Thú mượn của tôi một cuộn băng cassette toàn bài hát của Kim Thành Vũ, trong đó có một bài đại khái thế này: “Oh, my baby, vì sao vì sao, tình yêu lúc nào cũng thành hư ảo? Bởi vì anh yêu em, nên anh không thể đợi chia tay mới lấp đầy trái tim bằng hình bóng em, bởi vì anh yêu em, nên anh không thể để em ra đi. Bởi vì anh yêu em, nên anh không thể đợi chia tay mới...”

Bài hát có ca từ si tình đến độ nhão nhừ này chính là ca khúc chủ đề của mùa hè năm tôi mười sáu tuổi.

Kỳ nghỉ hè giả hiệu năm lên lớp Mười, chính là thời điểm các lớp học thêm điên cuồng giành giật học sinh.

Tôi nghĩ mọi nơi trên đất Đài Loan này, không một học sinh nào vừa đỗ cấp III lại có thể thoát khỏi ma trận của các lớp học thêm ấy được, những sinh viên vừa học vừa làm ở cổng trường và cửa hiệu sách, trang quảng cáo kẹp trong báo, tờ rơi ùn ùn đến tận nhà dựa theo địa chỉ sao chép lại từ các cuốn kỹ yếu tốt nghiệp... tất cả đều giới thiệu về các lớp học thêm

và mời đến học thử, tất cả đều hết sức nhấn mạnh, đi học thử có thể nhận được một đồng giáo trình miễn phí rất bổ não, cộng với những quyển sổ rất đẹp không bổ não lắm.

Hứa Bác Thuần rủ rê tôi đạp xe đến đủ các loại lớp học thêm ở Chương Hóa, mượn cơ học thử để tìm kiếm bóng dáng cô bé mà chúng tôi thầm thích.

Thằng Hứa Bác Thuần này đầu rất to, phía sau bẹt gí, điểm đặc sắc của nó chính là nói năng lắ ba lắ bắ, thiên phú bi thảm của nó là kể bất cứ câu chuyện cười nào cũng thành ra nhạt thếch. Nó là một trong mấy người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, trong đám này cũng chỉ có mình nó là chưa từng yêu Thẩm Giai Nghi, vì vậy Hứa Bác Thuần liền trở thành thằng bạn nổi khố chuyện gì cũng có thể nói được của tôi. Hồi lớp Chín, tôi thích Lý Tiểu Hoa, còn Hứa Bác Thuần thích Lý Hiểu Thanh, sau khi thổ lộ bí mật tình yêu cho nhau nghe, quan hệ đồng minh của chúng tôi lại càng thêm chặt chẽ.

Nhiều năm sau, tôi mới nhận thức được một cách sâu sắc, liên minh của hai thằng gốc ngoại trừ việc củng cố thêm tình bạn, thì có thể nói là hoàn toàn không có một tạo ý nghĩa nào trong việc tác chiến yêu đương.

Trở lại với những ngày hè đầy rẫy những buổi học thử ở các lớp học thêm đó.

Chúng tôi tính toán rất đơn giản. Bọn tôi là hai thằng con trai mới lớn vẫn còn biết ngượng ngùng, cái kiểu ngượng ngùng không dám gọi điện thoại hẹn con gái ra ngoài, vậy nên cả hai quyết định điều tra xem Lý Tiểu Hoa và Lý Hiểu Thanh học thử ở lớp học thêm nào, sau đó tiếp tục theo dõi, mục tiêu cuối cùng là học chung lớp học thêm với hai người bọn học, khóa chặt mục tiêu, bám chặt không rời.

“Thế có tác dụng không nhỉ?” Tôi hồ nghi, nhưng cũng không mấy phản đối.

“Tao nói cho mày biết, đảm bảo là được, ít nhất còn có tác dụng hơn việc mày quấy rối con chó nhà cậu ấy.” Hứa Bác Thuận nói như chém đinh chặt sắt.

“Nhưng mà con Tom nhà bạn ấy thực ra cũng vui phết đấy, càng lúc nó càng quen với tao rồi.” Tôi gãi gãi đầu, lơ đễnh ngược nhìn thấy giáo dạy thêm đang hăng say giảng bài đến nỗi nước bọt văng tung tóe trên bục giảng.

“Này, đừng có mà đặt tên bậy cho chó nhà người ta, mày làm thế sẽ khiến nó bị lẫn lộn đấy...” Hứa Bác Thuận từ từ gục xuống mặt bàn ngủ thiếp đi. Bọn tôi đi học không phải để học, chỉ cần phát hiện không có bóng dáng Lý Tiểu Hoa và Lý Hiếu Thanh, hai chúng tôi sẽ bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cả mùa hè ấy, thật là khổ nạn cái thân, bọn tôi hoàn toàn thất bại, khi không lại làm học sinh chăm chỉ suốt hai tháng trời,

Lại nói đến con chó Tom nhà Lý Tiểu Hoa, thật đúng là một vụ kỳ án oan uổng tày đình.

Hồi đầu khi cùng Lý Tiểu Hoa đi bộ về nhà, chúng tôi toàn vẫy tay tạm biệt ngay ở đầu ngõ, vì vậy tôi chỉ biết đại khái khu nhà cô ở đâu, chứ không rõ chính xác là nhà nào trong ngõ ấy.

Sau khi Lý Tiểu Hoa đá văng tôi ra khỏi cuộc đời cô ngay trước kỳ thi lên cấp, thông tin trên tập kỷ yếu tốt nghiệp liền phát huy tác dụng. Tôi đạp xe lần theo địa chỉ trên đó, “số 15 đường Thành Công[1]”, đến dưới cửa nhà Lý Tiểu Hoa, sau đó cứ quanh quẩn lượn lờ, một mực chờ mong có thể “tình cờ gặp mặt” mà nhen lại ngọn lửa ái tình.

[1] Công khai địa chỉ nhà người khác trong tiểu thuyết là hành vi vô đạo đức, ở đây chỉ là mô phỏng lại để tạo ra hiệu quả tương đương. (Chú thích của tác giả)

Tầng dưới nhà cô thường khóa chặt, chỉ thả một con chó to màu trắng, trông có vẻ rất sầu đời.

“Chẳng sao cả, mà sầu đời, tao càng sầu đời hơn.” Tôi ngồi xồm, tay vung vẩy miếng hotdog mua ở cửa hàng Seven Eleven.

“...” Con chó trắng to tướng ấy buồn chán đến mức mất cả ý thức tự giác không được ăn đồ linh tinh, há mồm ra đớp lấy miếng hotdog chạy biến đi.

Từ đấy trở đi, chúng tôi liền trở thành một đôi bạn chân tình kiểu “tôi mua hotdog nó ăn hotdog”, mà nó cũng có một cái tên khá oách, Tom. Tên ấy là tôi đặt bừa, nó cũng chấp nhận, chẳng hạn như...

“Tom, ăn hotdog.” Tôi dừng xe đạp.

“...” Con chó trắng to tướng, à không, Tom ngồi chồm hồm.

Tom ăn xong miếng hotdog bao giờ cũng ở bên tôi, đứng dưới nhà Lý Tiểu Hoa, ngược nhìn khung cửa sổ kính mờ kiểu Pháp hiu hắt ánh sáng vàng. Tôi đắm say mê mẩn nghe tiếng piano từ bên trong văng ra, còn Tom thì thè lè lưỡi ngoảnh qua ngoảnh lại.

“Cậu chưa bao giờ kể với tớ cậu biết chơi piano... trời ạ, còn chơi hay thế này nữa. Có thể yêu được bạn gái tài hoa như vậy thật là hạnh phúc biết bao.” Tôi cảm thán, tưởng tượng ra hình ảnh bai bàn tay Lý Tiểu Hoa lướt nhẹ trên phím đàn.

“...” Tom lè lưỡi liếm tương cà chua dưới đất.

“Cả mày nữa, Lý Tiểu Hoa cũng không nói về mày với tao, chắc tại mày xấu quá. Nhưng không sao, chỉ cần nghiêm nghị một chút thì mày cũng ra dáng đấy. Này, mày có nghe tao nói không đấy!” Tôi liếc nhìn Tom.

“...” Tom vẫn cứ liếm lấy liếm để.

“Phải rồi, nhắc lại cho mày lần nữa, tao tên là Kha Cảnh Đăng, cũng chính là chủ nhân tương lai của mày, mau mau quen với mùi của tao đi, sau này phải trung thành với tao đấy nhé!” Tôi khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, lẩm bẩm tự nói một mình.

Ăn sạch sẽ cái hotdog, Tom cọ cọ đầu vào quần tôi gãi ngứa.

Tôi ngồi xồm xuống, vỗ vỗ lên cái đầu gối của nó.

Mọi người đều nói bắt giặc phải bắt vua trước, tôi lại bắt đầu mua chuộc từ một con chó. Tôi nựng nịu cái mặt to phệ của nó nói: “Tao nói trước nhé, mày ăn bao nhiêu là hotdog của tao rồi, sau này có cơ hội, tao tỏ ra rất thân thiết với mày trước mặt Lý Tiểu Hoa, mày phải phối hợp một chút, đừng có để tao bị tiu nghỉu đấy!”

Tom cứ hít hít người tôi, hình như muốn tìm ra miếng hotdog thứ hai vậy.

“Hết rồi.” Tôi vỗ vỗ người nó, nhảy lên xe đạp, ngậy ngấn ngược nhìn cửa kính hắt ánh sáng vàng trên tầng hai rồi rời đi.

Sắp hết mùa hè, cùng với những miếng hotdog chui vào bụng, Tom ngày một thân thiết với tôi.

Mỗi lần đạp xe rời khỏi cửa nhà Lý Tiểu Hoa, cần cổ ngứa lên ngậy ngấn ngược nhìn tầng hai của tôi chậm chậm cúi xuống, ánh mắt như thể

vẫn chưa ngấm đã đành chuyển sang nhìn con Tom đang thè lè lưỡi, vẫy vẫy tay, hứa rằng lần sau sẽ ở chơi với nó lâu hơn.

“Này, sao cô chủ của mà vẫn không để ý đến tao vậy? Rõ ràng là thi lên cấp xong rồi cơ mà?” Tôi hỏi.

“...” Tom vẫn đang ăn hotdog, đây là thú vui duy nhất của nó.

“Liệu có phải là tao bộp chộp quá không... đâu phải chứ, con người tao đây xưa nay đều rất đáng tin cậy, cô chủ nhà mà từ khi mới quen tao đã biết tao là kiểu người ấy rồi mà.” Tôi lấy làm thắc mắc.

“...” Tom thè cái lưỡi ra.

“Chẳng lẽ cô chủ nhà mà không muốn nghe nốt câu chuyện tình đầy nhiệt huyết của Minamoto Yuuji lại-mang-đao nữa à? Đoạn về sau mới gọi là siêu đặc sắc.” Tôi càng nói, trong lòng càng thấy khó chịu, cuối cùng đành thở dài: “Ai bảo con trai mười sáu tuổi không hiểu ái tình chứ? Vậy nỗi chua xót đắng cay trong lòng tao là thế nào?”

Tom đương nhiên không trả lời, nó chỉ tiếp đãi tôi theo cách sở trường nhất của nó.

Sau đợt tập huấn học sinh mới trước ngày khai trường, có một hôm, tôi mặc bộ đồng phục vẫn chưa thêu số hiệu học sinh đi qua nhà Lý Tiểu Hoa, chợt phát hiện Tom đã biến mất, cả cái chuồng nhỏ của nó cũng không còn ở đó nữa.

Tôi nhảy xuống xe đạp, thấy cửa sắt bên ngoài đã kéo xuống, bên trên dán một mảnh giấy, đến giờ tôi vẫn nhớ như in những gì viết trên đó: “Bác đưa thư, chúng tôi chuyển nhà rồi, làm ơn đừng đưa báo và thư từ đến đây nữa. Cảm ơn.”

Trong giây lát, tôi không thể điều chỉnh nổi tiêu điểm mắt mình, đầu óc trống rỗng.

Thế này là thế nào?

Chuyển nhà? Chuyển đi đâu? Miếng hotdog trên tay tôi giải quyết thế nào bây giờ?

Tôi tức tốc phóng ngay về nhà, gọi điện thoại cho Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có nghe chuyện Lý Tiểu Hoa chuyển nhà không?”

“Sao cơ? Cậu ấy chuyển nhà rồi à?”

“Đúng thế, tớ vừa trông thấy dưới nhà cậu ấy dán một tờ giấy bảo người đưa thư phản đi, tính sao giờ? Tớ tiêu tùng rồi, tớ với Hứa Bác Thuần còn định in tờ rơi phát ở quanh khu nhà bạn ấy...”

“Phát tờ rơi?”

“Đúng thế, bên trên sẽ viết ‘Kha Cảnh Đăng yêu Lý Tiểu Hoa’, để bà con lối xóm nhà bạn ấy đều biết, bạn ấy sẽ cảm thấy tớ rất lãng mạn, giờ thì kế hoạch tiêu tùng hết cả rồi, trái đất sắp bị người ngoài hành tinh xâm chiếm rồi...” Tôi kêu gào thảm thiết.

“Khoa trương quá đấy, cậu thích Lý Tiểu Hoa đến thế cơ à?” Giọng Thẩm Giai Nghi có vẻ không đồng tình cho lắm.

“Tớ tiêu tùng rồi, tiêu tùng rồi, sau này không tìm được bạn ấy nữa rồi...” Tôi quá đỗi chán chường, nhìn miếng hotdog nguội tanh nguội ngắt trong túi nylon: “Nhờ cậu đấy, giúp tớ gọi điện cho bọn con gái dở hơi kia, hỏi thăm xem bạn ấy chuyển nhà đi đâu được không?”

“...”

“Xin cậu đấy!” Tôi kêu lên.

Tôi cảm thấy hụt hẫng vô cùng, vẫn tiếp tục đạp xe vòng vòng quanh nhà Lý Tiểu Hoa mãi không thôi. Trong lòng mất mát, mà chẳng biết mình mất mát thứ gì.

Về sau Thẩm Giai Nghi tìm hiểu ngọn ngành, gọi điện thoại đến, báo cho tôi một tin tức, giọng cô nghe rất chắc chắn.

“Kha Cảnh Đăng, cậu nhầm một trăm phần trăm rồi, Lý Tiểu Hoa đâu có chuyển nhà.”

“Không thể nào, rõ ràng tớ nhìn thấy dưới nhà bạn ấy dán một tờ giấy...”

“Tớ gọi điện cho mấy người rồi, tất cả đều nói Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, cậu không tin thì có thể gọi điện thẳng cho cậu ấy mà hỏi. Còn nữa, nói cho cậu biết, tớ giúp cậu hỏi đến thế thôi nhé, còn lại cậu tự đi mà nghĩ cách giải quyết.”

“Sao lại thế...”

Tôi gác máy, lại vòng qua trước nhà Lý Tiểu Hoa, nửa tin nửa ngờ nghiên cứu tờ giấy kia.

Có thể tờ giấy này là giả (đùa với người đưa thư? Thật là nghịch ngợm quá đi), nhưng con chó Tom to đùng kia cũng biến mất, thế này thì không thể là chuyện đùa được. Tôi cực kỳ nghi hoặc, vừa ngẩng đầu lên, liền đàn thối ra nhìn biển số nhà.

Đột nhiên, tôi giật bắn cả người.

Đây là... số 15 phố XX? Không phải số 15 đường Thành Công? Tôi trợn tròn mắt, toàn thân run lên.

Không cần nhảy lên xe đạp, tôi nhanh chóng “kiểm tra” biển số nhà của các nhà dân quanh đó, trời ơi, đây chính là chỗ giao nhau giữa đường Thành Công và phố XX, mà “nhà Lý Tiểu Hoa xịn” lại nằm ngay đối diện “nhà Lý Tiểu Hoa lờm”, cách có mười mét, cả hai đều là nhà số 15!

“Không trùng hợp thế chứ, hai nhà số 15...” Tôi trở mặt ra.

Hiểu lầm từ đầu chí cuối, chỉ có thằng ngu nhất thiên hạ mới có thể hiểu lầm như vậy. Nơi này, chưa bao giờ là nhà Lý Tiểu Hoa cả. Còn Tom, đương nhiên cũng không phải con chó Lý Tiểu Hoa nuôi.

Đống hotdog kia... tôi thờ dài, toàn bộ đều đầu tư nhằm chỗ rồi!

Tôi bật cười thành tiếng, may mà Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, sau này tôi vẫn có thể đạp xe tiếp tục lượn lờ ở quanh khu này, làm một bóng ma tình yêu lớn vờn. Và lại, lần này sẽ không có hiểu lầm nữa, tôi nhìn chăm chăm vào biển số nhà Lý Tiểu Hoa, xác nhận chắc chắn đây mới là nhà chuẩn...

“Véo.” Tôi nhảy lên xe đạp, nhấn pêđan, bánh xe chuyển động.

Như mọi lần, tôi ngoảnh đầu lại, nhưng không nhìn về phía nhà của Lý Tiểu Hoa xịn.

Ánh mắt tôi rơi xuống chỗ con Tom vẫn hay ngồi nhìn theo tôi, ông trùm hotdog của nó, rời đi.

“Tom, con chó chỉ biết ăn lừa uống gạt, mày đi đâu mất rồi?”

Tôi thấy thực phiền muộn, vẫn không ngừng ngoái đầu lại.

Cho đến lúc này, khi đang gõ bàn phím viết truyện dài kỳ cho tạp chí, nhớ lại chuyện ấy, tôi vẫn cảm thấy tức thờ.

Rất nhiều mùa hè đã trôi qua, mỗi lần đi qua cửa nhà Lý Tiểu Hoa, tôi đều liếc nhìn thêm một lần, dành thêm một chút nhớ nhung cho cái địa chỉ bị hiểu lầm kia.

Nơi đó còn có nhiều hồi ức hơn.

Từng có một con chó trắng to tướng tên là Tom, cùng tôi thân thờ lắng nghe ai đó chơi đàn.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Năm học mới đã bắt đầu. Đồng phục của trường cấp III Tỉnh Thành như sau, con trai mặc quần dài màu cà phê, con gái mặc váy jupe màu cà phê, cùng với áo sơ mi trắng, cặp sách vải màu xanh lam. Nhà trường phân lớp dựa theo một câu vè thuận miệng nghe rất oách: “Trung, hiếu, nhân, ái, tín, nghĩa, hòa, bình, lễ.”

Trừ đi mấy đứa chạy sang học trường nữ trung Chương Hóa, đám học sinh cũ lên thẳng từ lớp 9A Mỹ thuật của trường cấp II Tỉnh Thành chúng tôi đều cảm thấy việc tiếp tục học cùng một mái trường cũng khá bình thường, không hề có ảo giác rằng mình đột nhiên biến thành người lớn. Huống chi thầy chủ nhiệm lớp Trung chúng tôi vẫn là thầy Lại, thật đúng là chẳng có gì mới mẻ hết cả.

Thẩm Giai Nghi, Hoàng Như Quân và Dương Trạch Vu chọn khối Xã hội, được xếp vào cùng một lớp, lớp Hòa.

Những người còn lại gần như đều chọn học khối Tự nhiên, lần lượt được xếp vào hai lớp Trung, Hiếu, nhưng hai lớp chỉ cách nhau có một bức tường, thầy cô giáo cũng gần như giống nhau, vì vậy, chúng tôi quây phá tương bưng chẳng khác hồi cấp II là mấy.

Tôi và A Hòa lại tiếp tục cùng lớp, triển khai một trận đấu thảm liệt trên mặt trận tình yêu kéo dài suốt ba năm.

A Hòa là một thằng bạn rất được, nhưng khi làm tình địch, nó lại khiến tôi bối rối.

Nếu có thể được, tôi rất rất không muốn căm ghét A Hòa.

Nếu bạn căm ghét tình địch của mình, có nghĩa là ngoài căm ghét hẳn ta, bạn chẳng thể làm điều gì khác. Điều này chỉ chứng minh bạn thua kém hẳn về mọi mặt, không biết phải làm sao, đành đối địch với hẳn trên phương diện cảm xúc.

Vì vậy tôi vẫn luôn duy trì quan hệ cực kỳ hữu hảo với A Hòa, đối đãi cực kỳ chân thành. Chỉ là trong trận chiến ái tình quyết phân thắng bại, chúng tôi đều chưa từng buông tay.

Thật đúng là, vô cùng vô cùng gian khổ!

Nhiều năm sau, A Hòa ngồi đối diện tôi trong quán trà bên cạnh Ủy ban huyện Chương Hóa, nghe tôi kể lại những chuyện đã qua.

“Kha Đăng, nếu từ hồi đó cậu đã rất yêu Thẩm Giai Nghi rồi, tại sao vẫn còn yêu cả Lý Tiểu Hoa nữa?” A Hòa tỏ ra không đồng tình với tôi, có thể nói cậu ta là một kẻ theo trào lưu chính thống trong tình yêu.

“Thế thì có vấn đề gì? Một lúc yêu hai cô gái có gì lạ đâu chứ? Nhiều đứa con gái cũng thường vừa yêu Lưu Đức Hoa vừa yêu Trương Học Hữu mà!” Tôi thành thật trả lời, giọng tỉnh khô.

Tránh né tình cảm mới là chuyện bất bình thường nhất.

Nếu ở tận sâu nơi đáy lòng, không thể cảm nhận được tâm hồn mình hướng về đâu, tình cảm ấy mới là tàn khuyết.

Thực sự nhận thức được tình cảm... tình cảm độc nhất vô nhị của mình, chuyện xảy ra tiếp sau mới có sự khác biệt giữa “người lớn sành đời”

và “nhãi con bất chấp.” Đối với tôi thì là như thế.

“Ở đâu ra cái kiểu ấy chứ? Có ai giống cậu đâu?” A Hòa dờ khóc dờ cười.

“Tớ biết làm gì được, yêu thì tức là yêu thôi.” Tôi nhìn đám bọt nổi trong cốc trà sữa.

Đúng thế, yêu thì tức là yêu thôi...

Đó là cái thời trẻ trâu, thế lực dồi dào, nhiều đến mức dùng mãi không hết.

Trường Tinh Thành vừa tan học, tôi liền đá vào cái xe đạp của Hứa Bác Thuần, rủ nó cùng vượt qua cầu Trung Hoa dốc đến phát sợ, phóng tới cổng trường nữ trung Chương Hóa “dự lễ tan học”. Ngày lại qua ngày, ngày lại qua ngày.

Trước cổng trường, hai cái xe đạp.

Hai thằng ngốc lưng dầm đĩa mồ hôi, không đếm xỉa gì đến ánh nhìn chòng chọc của giám thị trường nữ trung Chương Hóa.

“Vừa rồi bọn mình vượt mấy cái đèn đỏ ấy nhỉ?”

“Hai cái? Hay là ba cái?”

“Này, cứ vậy thế nào cũng có ngày tai nạn. Đến bao giờ mày mới bỏ được Lý Tiểu Hoa thế?” Hứa Bác Thuần thở hỗn hển, khiến tật nói lắp của nó càng nghiêm trọng hơn.

“Không bao giờ.” Tôi thở không ra hơi, hai chân vẫn run bần bật, “mày chỉ cần chú ý đến Lý Hiếu Thanh của mày là được rồi, tao ngắm Lý Tiểu Hoa của tao.”

“Tao đâu có muốn làm thế này chứ, mệt bỏ mẹ, sau này mà tự đi một mình đi, tao xin kiếu.” Hứa Bác Thuần lắc lắc đầu, bàn tay run bần bần trên ghi động xe đạp.

“Tình yêu là phải hành động tập thể, vậy mới sục sôi nhiệt huyết. Tin tao đi, tình yêu đầy nhiệt huyết kiểu này thế nào cũng có ngày thành một đấng!” Tôi giơ ngón tay cái lên, nhìn Lý Tiểu Hoa xếp hàng đi ra khỏi cổng trường.

Lý Tiểu Hoa liếc mắt nhìn tôi một cái mà như nhìn không khí, nét mặt chẳng có lấy một chút cảm xúc nào.

“...” Tôi nhìn theo Lý Tiểu Hoa đi mỗi lúc một xa.

Lúc nào cô cũng phớt lờ sự tồn tại của tôi như thế, cứ cúi gằm mặt đi về, thậm chí còn chẳng chào hỏi lấy một tiếng.

Tôi bị ghét rồi sao? Lý Tiểu Hoa cảm thấy cái kiểu lặng lẽ trông cây si này của tôi rất trẻ con rất ngốc nghếch sao? Vừa nghĩ đến khả năng này, tôi liền toát hết cả mồ hôi hột từ trong ra ngoài.

“Hãy nghiêm túc nghĩ đến việc từ bỏ đi.” Hứa Bác Thuần thở dài, đá vào xe đạp tôi một cái.

“Không. Tao đây một khi đã bền bỉ cố gắng ấy à, chính bản thân tao còn thấy sợ nữa đấy!” Tôi nghiêng răng.

Dưới ánh tà dương cô tịch của thành phố, chúng tôi đạp xe rời đi, nói chuyện câu được câu chăng.

“Kha Đăng. Tao mới nghe người ta kể chuyện này, tốt nhất mà nên hít thở sâu mấy cái đi.” Hứa Bác Thuần đột nhiên dừng lại.

“Hít thở sâu cái quái gì, kể thì kể nhanh lên.” Tôi chau mày.

“Mấy hôm trước tao gặp Lý Hiếu Thanh, bạn ấy nói Lý Tiểu Hoa đã đổi tên rồi.” Nó nhìn tôi.

“Đổi tên?” Mặt tôi tái mét.

“Đổi thành Lý Tư Nghi. Tư trong tư sắc, Nghi trong Thẩm Giai Nghi ấy. Bảo trọng nhé, đổi tên mới chỉ là sự khởi đầu thôi!” Hứa Bác Thuận vỗ tay, rẽ vào ngõ nhà nó.

Tôi ngần ngợ đạp xe về nhà, tuy không đến nỗi quá kinh ngạc, nhưng trong lòng thấy rất khó chịu.

Cái tên Lý Tiểu Hoa này đã khiến tôi cười không biết bao nhiêu lần, nói cho cùng, thì đúng là cũng quá đơn giản đi, đến nỗi cuốn sách tham khảo nào cũng đều đầy rẫy những cái tên kiểu thế: Tiểu Minh, Tiểu Hoa, Tiểu Mỹ... khiến Lý Tiểu Hoa hết sức buồn bực, cô từng nghiêm nghị cảnh cáo tôi không được lấy tên cô ra làm trò cười, khiến tôi phải nhịn mãi.

Giờ Lý Tiểu Hoa rốt cuộc cũng đổi tên, hết sức hợp lý thôi. Nhưng tôi lại cảm thấy thực không ổn.

“Đổi tên là sự khởi đầu, sau đó hoàn toàn biến mất trong cuộc đời tớ phải không?” Tôi không ngừng gào hét trên phố, mãi đến khi khản giọng mới về nhà.

Sau đấy, tôi viết một tấm thiệp, đè nén lòng tự tôn cao quý của mình xuống, khổ sở nằn nì cái bọn được gọi là “các bạn ấy” đã từng mượn danh tình bạn để hãm hại tôi, nay cũng học trường nữ trung Chương Hóa, nhờ bọn họ chuyển tấm thiệp cho “Lý Tư Nghi” đang lờ tôi đi như không khí kia. Hai hôm sau kết quả trả về là, Lý Tư Nghi hờ hững đọc xong tấm thiệp rồi xé nát trước mặt bọn họ, lại còn nổi cáu.

“Cậu ấy nói, sau này cậu làm ơn đừng viết thứ đó nữa!” Bọn họ nói.

Mấy ngày liền, tôi thần thờ ngơ ngẩn như cái xác không hồn ở trường.

Thế này là thế nào, những ký ức trước đây chẳng lẽ đều là ảo ảnh do bọn người ngoài hành tinh bắt tôi đi rồi dùng máy móc quái đản của chúng nó nhồi nhét vào đầu tôi chắc? Sao đột nhiên lại phủ nhận sạch trơn như thế?

Chẳng còn tâm trạng đâu mà đến trồng cây si trước cổng trường nữ trung Chương Hóa nữa, sau giờ học, tôi chỉ ngồi trong lớp đợi đến lượt xem Tập san Thiếu niên số mới nhất, hoặc không thì ngắm nghía những tấm thẻ in hình cầu thủ giải NBA mà bọn bạn cùng lớp sưu tầm với Hứa Bác Thuận, cả linh hồn tôi như trống rỗng. Hình như cũng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng tiêu cực của tôi, Hứa Bác Thuận dần dần ngưng theo đuổi Lý Hiểu Thanh học bên trường nữ trung Chương Hóa.

Có khi tan học, tôi và Hứa Bác Thuận sẽ đến sân nhà Hứa Chí Chương lập đội đánh bóng rổ. Hai thằng bọn tôi đều chơi rất lờm, vì vậy toàn là chúng tôi đơn đả độc đấu (khi một trong hai chúng tôi có bóng, những người khác hoàn toàn không muốn nhúng tay vào cuộc đối đầu của hai kẻ cực kỳ vụng về này), đánh bóng đến khi cả người mỏi nhừ chẳng còn sức đâu mà nghĩ ngợi gì nữa mới về nhà.

Tóm lại, tôi không thể nào lại gần trường nữ trung Chương Hóa được, ở đó có một kết giới chuyên dùng để phòng ngự những thằng gốc tự tác đa tình.

Bạn hỏi tôi, chỉ đổi cái tên thôi mà, có nghiêm trọng vậy không?

Nhưng tôi lại không thể lẫn tránh được cảm giác khó chịu trong lòng.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trong phim Công viên kỷ Jura có một câu thoại kinh điển: “Sự sống sẽ tự tìm thấy lối thoát cho mình.”

Có thật thế hay không tôi chẳng biết chắc, nhưng tôi tin rằng... đời người không có chuyện tình cờ.

Một hôm, tôi lơ ngơ ở trường mãi đến 6 giờ hơn mới đeo cặp sách ra về, lúc đi qua một lớp học của phân hiệu cấp II ở tầng một, không ngờ lại trông thấy Thẩm Giai Nghi ngồi một mình cắm cúi đọc sách, bên cạnh còn để một bát mì ăn liền đã ăn hết một nửa, lẽ ra giờ này cô phải lên xe bus của trường về nhà rồi mới phải.

Tôi lấy làm lạ, hay là cô lỡ mất xe? Sao cô lại xuất hiện trong lớp học của phân hiệu cấp II?

“Thẩm Giai Nghi, cậu lỡ xe bus của trường à?” Tôi đi thẳng vào trong chào hỏi.

“... không.” Gương mặt Thẩm Giai Nghi hơi có vẻ bẽn lẽn.

“Hả? Sao lại đỏ mặt?” Tôi ngênh ngang ngồi xuống, trông thấy trên bàn Thẩm Giai Nghi là một cuốn sách tham khảo môn Toán.

“Tớ ở lại trường học bài, buổi tối ở đây khá là yên tĩnh, học bài hiệu quả hơn, khi nào học xong thì gọi mẹ tớ đến chở về.” Thẩm Giai Nghi

ngượng nghịu nói.

“Òa, chăm chỉ thế.” Tôi hơi ngạc nhiên.

Nghe giọng điệu của Thẩm Giai Nghi thì hình như cô thường ở lại trường buổi tối để học bài. Trời ơi đất hỡi, đừng bảo tôi mới năm lớp Mười ngơ ngơ ngáo ngáo đã phải sống kiểu học hành hùng hục như học sinh lớp Mười hai đấy nhé.

“Cậu thì sao? Mới ở bên trường nữ Chương Hóa về đây à?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, giọng bông đùa.

“Đừng nhắc nữa, tớ tiêu đời rồi. Lý Tiểu Hoa đã đổi tên, làm tớ chỉ muốn đập đầu vào tường.” Tôi dựa lưng vào tường, gác chân lên.

“Thôi đi, dẫu sao thì bây giờ yêu đương thật tình cũng còn quá sớm.” Thẩm Giai Nghi cầm bút gõ gõ lên cuốn sách tham khảo, nghiêm nghị nói, “Lo học hành cho tốt, mới là việc cần làm nhất bây giờ.”

“Cậu chẳng thay đổi tẹo nào, vẫn là bà tám đầu óc cứng nhắc. Nhưng sao cậu lại nghĩ ra kiểu buổi tối ở lại trường học bài này thế? Tùy tiện vào lớp người ta thế này không sao à?” Tôi vờn vai, điệu bộ biếng nhác.

“Chị tớ thỉnh thoảng cũng ở lại thế này mà, chỉ có điều, cứ hơn 6 giờ là các bác lao công sẽ kéo hết cửa sắt tầng trên xuống, vì vậy tớ toàn ‘mượn’ phòng của các em tầng dưới học bài, cửa không khóa, mà các bác lao công cũng chẳng đuổi tớ về bao giờ.” Thẩm Giai Nghi nói như thể ta đây cây ngay không sợ chết đứng.

“Ồ, thì ra là thế. Vậy chị cậu đâu?” Tôi buông thõng tay.

“Chị ấy với bạn đi sang phòng khác học rồi. Dù sao cũng có nhiều phòng học không khóa lắm, tớ thích học một mình thôi.” Thẩm Giai Nghi nói.

Dựa lưng vào tường, tôi nhìn Thẩm Giai Nghi ngồi cách mình độ hơn một mét, một cảm giác rất ấm áp bắt đầu đâm chồi trong tâm trí. Giờ chúng tôi không học cùng lớp nữa, hiếm khi có cơ hội ngồi chung một phòng học, nói chuyện với nhau như thế này.

“À đúng rồi, cậu xem hộ tớ bài này với, tớ giải mãi vẫn không ra được, phần giải mẫu trong sách tham khảo thì nhảy cóc nhiều bước quá.” Thẩm Giai Nghi đưa cho tôi cuốn sách tham khảo môn Toán cô đang đọc.

Tôi đón lấy, là một bài trong chương về logarit.

Tiêu đề rồi, quả này khéo phải vắt óc ra mất.

Lau mồ hôi, tôi cầm giấy bút lên bắt đầu tính toán, còn Thẩm Giai Nghi ở bên cạnh vừa ăn mì, vừa kể cho tôi những chuyện lật vật trong nhà, rồi những chuyện sau khi mẹ cô gia nhập hội từ thiện làm tình nguyện.

Một lúc lâu sau, cuối cùng tôi cũng chấp nổi ra được toàn bộ quá trình tính toán chi tiết, thở hắt ra một hơi.

“Thì ra cách giải là thế này... sách tham khảo ăn bớt nhiều bước quá, thảo nào tớ xem không hiểu.” Thẩm Giai Nghi gật đầu lia lịa, dăm chiêu nhìn tôi nói, “cậu có cảm thấy, Toán cấp III với Toán cấp II đột nhiên biến thành hai thứ hoàn toàn chẳng liên quan gì không?”

“Ừm, nghe cậu nói thế, hình như cũng đúng.” Tôi toát mồ hôi, vẫn còn chưa hết sợ.

“Vậy sau này môn Toán có chỗ nào không hiểu cậu xem hộ tớ với nhé, hồi trước tớ hướng dẫn cho cậu rồi, giờ nếu môn Toán của tớ bị kém đi, cậu phải chịu trách nhiệm đấy!” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, nét mặt ấy không biết là nghiêm túc thái quá hay là muốn hăm dọa người ta đây?

“... đây không sợ đâu.” Tôi nói, trong lòng đã âm thầm quyết định.

Tạm biệt Thẩm Giai Nghi ở lại trường học bài một mình, tôi về nhà, tắm một cái rồi và vội hai bát cơm, sau đó lại phóng xe đạp quay lại trường.

Đọc đường cứ cười tùm tùm suốt.

Thì ra Thẩm Giai Nghi vẫn thế, con gái nghiêm túc là đáng yêu nhất, quả nhiên không sai chút nào.

Hông bét, Thẩm Giai Nghi có thể hỏi bài tôi một lần, thì sẽ có thể tiếp tục hỏi tôi thêm một trăm lần nữa.

Bạn tôi hỏi tôi muôn vậy còn quay lại trường làm gì? Thật ngại quá, kể từ giờ tôi sẽ hoàn toàn thay đổi, tiến lên trên con đường của người thanh niên tốt chăm chỉ học hành, và kiêm luôn việc bảo vệ thiếu nữ xinh đẹp ở lại trường học bài buổi tối nữa.

Chân đạp pêđan mỗi lúc một nhanh, thoáng cái tôi đã vượt qua con dốc trên cầu Trung Hoa, đón gió lao xuống.

“Đúng thế! Ta đã tìm lại được ý nghĩa cuộc đời rồi!” Tôi dang tay hét lớn, gào lên, “Cảm ơn ông Trời đã cho con đặc tính dùng tình yêu nồng cháy chữa bệnh thất tình! Hay quá đi! Thật kỳ diệu quá đi mất!”

Chiến binh bảo vệ trái đất! Cố lên! Trái đất lại có lý do để được bảo vệ rồi!

Hăm hờ đạp xe quay lại trường, tôi tự tìm một gian phòng ở tầng một gần căn phòng nơi Thẩm Giai Nghi ngồi học, bật đèn lên, rồi cứ thế bắt đầu sự nghiệp ở lại trường học bài buổi tối của mình.

Tôi không học chung một phòng với Thẩm Giai Nghi, là vì tôi cũng khá hiểu giá trị của những lúc “một mình”, đó là sự tự do không bị bất kỳ ai quấy nhiễu, tôi nghĩ Thẩm Giai Nghi cũng muốn vậy. Mặt khác, tôi không

muốn để Thẩm Giai Nghi ý thức được “tôi mến cô ấy đã man”, bằng không cô sẽ lại tránh mặt tôi vì chưa muốn nói chuyện yêu đương.

Cứ lặng lẽ ở bên người ta thế này thôi, tôi thầm nghĩ, rồi mở sách tham khảo môn Toán ra.

Trường học buổi tối có một diện mạo tĩnh mịch riêng của nó.

Ngọn đèn đường màu trắng lẻ loi bên cạnh cây dừa, tiếng côn trùng rí rả không rõ từ đâu văng đến, bên cầu lạc bộ Âm nhạc loáng thoáng tiếng ai tập kèm trumpet, sân bóng rổ thi thoảng lại có tiếng bóng đập bộp bộp.

Càng muộn, những âm thanh rõ ràng càng ít, làm tôi đi vệ sinh cũng thấy rùng mình. Bên hồ Di Tâm có tượng cô hiệu trưởng tiền nhiệm Tất Tịnh Tử, nghe nói hễ tối xuống là pho tượng đồng ấy bắt đầu trợn mắt đảo mắt, khốn kiếp, nghĩ đến đã thấy sợ rồi. Nhưng lần này tôi không dám “chia sẻ” câu chuyện với Thẩm Giai Nghi nữa, vết xe đổ vẫn còn lù lù ra kia...

Không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi ra sức làm Toán, đây là bài toán quan trọng ảnh hưởng đến cả cuộc đời tôi chứ lại.

Tám giờ mười lăm phút, Thẩm Giai Nghi thấm mệt, đi ra ngoài tản bộ mới phát hiện tôi ở một phòng học khác.

“Cậu cũng đến à!” Thẩm Giai Nghi có vẻ rất vui, bước vào trong, tay cầm một hộp bánh.

“Ừ, cậu một mình ở lại muộn thế này tớ không yên tâm lắm, tiện thế tớ cũng học bài luôn.” Tôi ngáp một cái, làm bộ hờ hững như không.

“Thế à? Sao phải ra vẻ quan tâm thế. Nghỉ một lát đã, ăn bánh rồi nói chuyện với tớ đi.” Thẩm Giai Nghi ngồi xuống trước mặt tôi, đặt hộp bánh lên trên quyển sách tham khảo. Đây là bánh nhân sô cô la O’smile.

Chúng tôi nói chuyện linh tinh. Chuyện gì cũng nói, từ chuyện nghiêm túc to tát như nhân sinh quan, đến những chuyện vặt vãnh thường ngày, cuối cùng không tránh khỏi nhắc đến cuộc sống sau khi lên cấp III. Tôi cũng nhờ vậy mà biết được, đám bạn tôi đều đang âm thầm theo đuổi Thẩm Giai Nghi theo cách riêng của chúng, làm tôi đây giật bản cả mình.

Liêu Anh Hoảng tính tình cởi mở, hễ tan học là chạy sang lớp Hòa tìm Thẩm Giai Nghi lân la kiếm chuyện. Thăng A Hòa đáng sợ thì hễ hết tiết lại lượn lờ ở cửa lớp Hòa tìm bóng dáng Thẩm Giai Nghi, cứ “tình cờ gặp mặt” là sẵn tới nói chuyện. Thăng Tạ Mạnh Học có tài văn chương thì thường hay viết những bài thơ đầy ẩn ý tặng cô. Thăng Trương Gia Huấn học khác trường chúng tôi còn tối nào cũng gọi điện đến nhà Thẩm Giai Nghi, chẳng có chuyện gì mà cứ mãi không chịu dập máy.

“Chà chà, sao mà cậu đắt hàng thế?” Tôi cắn một miếng bánh.

“Chẳng hay ho gì cả, tớ rất là nghiêm túc muốn được học hành tử tế. Bọn họ cứ như vậy, làm tớ hơi bối rối, haiz, tại sao mọi người đều cuống lên yêu đương thế nhỉ?” Thẩm Giai Nghi thở dài, thở dài thực sự.

Ăn hết hộp bánh, Thẩm Giai Nghi mới cười cười trở về phòng học của mình, chín rười mẹ cô sẽ lái xe đến cổng trường đón cô về Đại Trúc, cô còn muốn tranh thủ học thêm một lúc nữa.

Tôi lưu luyến nhìn bóng cô rời đi. Thầm nhủ, đây là một cuộc tình có thể sánh ngang với chiến tranh chiến hào trong Đại chiến thế giới lần thứ nhất, kéo dài ít nhất ba năm, trước khi Thẩm Giai Nghi thi đỗ vào trường đại học mơ ước, kẻ nào lộ ra bộ mặt muốn theo đuổi cô, kẻ ấy sẽ bị đá khỏi cuộc chơi trước tiên.

“Còn tôi, lại là người duy nhất biết được bí mật này.” Tôi trầm ngâm.

Đời người không có gì là tình cờ, tôi vẫn luôn kiên định niềm tin ấy. Việc tôi biết được thông tin quan trọng này, tuyệt đối có ý nghĩa của nó.

Vì vậy, tôi đã đi đến một phương châm tác chiến không có gì để ngờ vực: “Kiên cường giữ vững vị trí bạn tốt nhất của Thẩm Giai Nghi trong ba năm. Lên đại học rồi, mới thừa thế xông lên bày tỏ tình cảm, giành lấy cả thế giới.”

Tôi mở quyển vở trắng ra, bắt đầu vẽ sơ đồ quan hệ giữa các nhân vật, vạch ra kế hoạch tác chiến sơ bộ.

Đầu tiên, thằng Trương Gia Huấn lời ăn tiếng nói đều rất quái dị kia không đáng lo ngại, nhưng có thể trở thành chủ đề cho tôi và Thẩm Giai Nghi ăn bánh tán nhảm. Liêu Anh Hoàng rất giỏi kể chuyện cười, điểm này thì nó ngang ngửa với tôi, nhưng về cơ bản chỉ cần cẩn thận một chút là ổn. Tạ Mạnh Học học cực giỏi, lại biết làm thơ vớ vẩn, thế này thì thành tích của tôi cũng không thể dừng lại ở trạng thái “cũng tạm tạm” được. Khó khăn nhất vẫn là A Hòa, khốn kiếp thật, thần thái Thẩm Giai Nghi lúc nhắc đến A Hòa cũng có gì đó khang khác, làm tôi cười xòa theo đến là khổ, nhưng mà cũng chẳng sao, A Hòa, tao sẽ dụ cho mày tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, thế là đi vào ngõ cụt nghe con...

Nhưng việc thắng bại thực sự trong tình yêu không ở người khác, mà là bản thân mình. Vì vậy, tôi cũng kiểm điểm lại bản thân.

Từ hồi xưa, lúc ở trước mặt Thẩm Giai Nghi, tôi hoạt ít hoặc nhiều đều có chút không được tự nhiên cho lắm. Từ hồi học lớp Bảy tôi đã không sao dứt bỏ được cảm giác thiếu tự nhiên ấy, cho đến lúc này ăn bánh nói chuyện cũng vậy, rất vui vẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không thoải mái, bộ dạng nói năng nghênh ngang lúc đó phân nửa là cố làm bộ ra.

Tại sao lại thế nhỉ?

Tôi thường đè nén việc thể hiện cảm xúc yêu mến, cho dù chỉ một ánh mắt thoáng qua cũng cố gắng tránh né hết sức.

Sợ cái gì chứ? Tôi nghĩ đến một cụm từ có thể ví von với tình trạng hiện tại, chính là “tự thẹn kém người.”

Thời cấp II, tôi tự thẹn mình kém cỏi trước mặt Thẩm Giai Nghi, là vì tôi rất có cảm tình với cô, thậm chí lo sợ Thẩm Giai Nghi sẽ coi thường vì mình học dốt lại còn hay quậy phá trong lớp.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể làm chuyện mất hết mặt mũi trước mặt một trăm người mà vẫn nhơn nhơn đắc ý... chỉ cần trong số đó không có cô bé mà nó thậm chí cảm mến.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể bị úp rổ một trăm lần, vẫn cảm thấy chơi bóng rổ cực kỳ thích thú... chỉ cần quanh đấy không có cô bé mà nó thậm chí cảm mến.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể biến thành một kiểu anh hùng nổi loạn vì học hành dốt nát, quậy phá trong giờ, nói chuyện với bức tường... chỉ cần nó không ngồi trước mặt cô bé mà nó thậm chí cảm mến.

Mà đến giờ, nếu tôi vẫn bị màn sương mù “tự thẹn kém người” này bủa vây lấy mình, tôi sẽ không thể yêu Thẩm Giai Nghi bằng con người hoàn chỉnh của mình được. Yêu như thế, đầu cứ phải cúi gằm xuống, chẳng ra gì cả.

“Vì thế, vẫn cứ bắt tay từ thành tích học tập đi vậy.” Tôi gãi đầu, cười khổ một tiếng.

Thì ra sau cái bận sơ sẩy liền bắt đầu chăm chỉ học hành ấy, tôi vẫn phải cậy vào phương pháp cũ rích “chăm chỉ học hành” để theo đuổi con gái. Thật là lỗi một quá cỡ, kể ra chắc chắn sẽ bị cười thối mũi. Quá là lành mạnh, thầy cô và các bậc phụ huynh chắc hẳn đều rất cổ vũ cho tình yêu học đường kiểu này!

Lúc này, Thẩm Giai Nghi đứng bên ngoài, gõ nhẹ lên cửa sổ lớp học tôi đang ngồi. Đứng cạnh cô là Thẩm Thiên Ngọc, bà chị đang học lớp Mười hai, nhìn tôi như cười mà không phải cười.

“Mẹ tớ đến đón rồi.” Thẩm Giai Nghi nghiêng đầu.

“Ừm, tớ ở lại một lúc nữa rồi về. Học bài ở đây dễ chịu lắm.”

Tôi nói, cố kiềm chế nỗi thôi thúc muốn cùng cô ra cổng trường đợi xe. Như vậy thì giống “yêu” quá rồi, tôi mà làm vậy, đảm bảo sẽ bị xếp chung vào với bọn ngu ngốc “ngăn cản cô học hành tử tế” kia mất.

“Cậu cầm quyển sách tham khảo này đi, có mấy bài tớ đánh dấu rồi đấy, cậu viết hết các bước giải ra rồi đưa lại cho tớ. Nhờ cậu đấy!” Thẩm Giai Nghi nói, rồi đặt quyển sách tham khảo lên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

“Chuyện nhỏ thôi.” Tôi đáp bừa.

“Còn nữa, đừng nói chuyện tớ ở lại trường với nhiều người quá đấy nhé, tớ ngại phiền phức lắm.” Thẩm Giai Nghi chìa tay ra.

Chính hợp ý tớ, đồ ngốc.

“Biết rồi.” Tôi cũng chìa tay ra, ngoắc ngoắc tay vào không khí.

Vẫy tay chào tạm biệt hai chị em họ xong, tôi không kìm được tiếng thở dài.

... đời tôi sao lại có nhiều quý nhân đốc thúc học hành thế này!

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Đạo

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi là người rất hăng hái, bao giờ cũng sống rất hăng hái mà chẳng hiểu vì sao.

Để cung cấp các bước giải bài “không có trong sách tham khảo” cho Thẩm Giai Nghi, tôi dầm đuối trong cơn cuồng giải đề Toán, ngoài giải bài tập, tôi còn một niềm vui khác, chính là viết những mẫu chuyện cười vô bổ lên mảnh giấy kẹp vào trong sách, sau đó, khi Thẩm Giai Nghi đưa lại cho tôi cuốn sách, bên trong liền có mảnh giấy của cô viết đáp lại.

Những cuộc đối thoại trên giấy gửi qua gửi lại đó khiến tôi mỗi ngày đều tràn đầy sức sống, đều có một niềm mong đợi giản đơn.

Tôi thường tranh thủ thời gian nghỉ giữa giờ của ngày hôm sau, chạy sang lớp Hòa bên khối Xã hội tìm Thẩm Giai Nghi đưa cho cô lời giải mình vất vả lắm mới nghĩ ra được. Vì vậy, A Hòa, Liêu Anh Hoảng và tôi thường hay không hẹn mà gặp trong lớp Thẩm Giai Nghi vì những lý do khác nhau.

“Ồ, Kha Đăng mày đến đây làm gì thế?” Vẻ khó chịu của Liêu Anh Hoảng lộ hết ra mặt, nhưng nó vẫn miễn cưỡng gượng cười.

“Đến đưa bài giải Toán thôi.” Tôi cười cười, sự tự tin chính là phải thể hiện trong những lúc thế này này.

“Bài giải Toán gì thế?” A Hòa khó chịu vươn tay giật lấy quyển sách tham khảo tôi đang cầm lật ra xem.

Nhìn thấy mảnh giấy, sắc mặt A Hòa biến đổi, vẻ mặt Liêu Anh Hoảng cũng đột nhiên trở nên quái dị.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cười cười cầm lấy quyển sách tham khảo trên tay A Hòa.

“Giải xong hết rồi à? Năng suất thật đấy!” Thẩm Giai Nghi lúc nào cũng rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Lần sau chọn bài nào khó hơn mà đưa cho tớ, tớ đây ấy à, cứ giải mãi những bài đơn giản sẽ dẫn người đi đấy!” Tôi nhơn nhơn đặc ý nói.

“Này, ý cậu là bảo tớ đừng phải không! Thôi xin đi, hồi trước là tớ dạy môn Toán cho cậu đấy nhé!” Thẩm Giai Nghi có ý dẫn dắt.

A Hòa và Liêu Anh Hoảng ở bên cạnh trợn mắt há hốc miệng ra, hoàn toàn không hiểu được sự kỳ ảo bên trong câu chuyện của chúng tôi.

Sau đó tôi vẫy tay tạm biệt, không tham gia vào cuộc trò chuyện bốn người thế nào cũng tự làm mình cụt hứng ấy. Trước lúc đi, tôi còn đưa mắt nhìn Thẩm Giai Nghi một cái đầy ẩn ý, làm bộ làm tịch mấp máy miệng nói không thành tiếng: “Thật, là, đắt, hàng!” làm Thẩm Giai Nghi tức tối trừng mắt lên với tôi.

“Chúng mày căng thẳng chưa, càng căng thẳng thì càng không giấu được cái đuôi thích người ta.” Tôi cười gian xảo.

Gần như tối nào cũng thế, hễ không đi học thêm là tôi ở lại trường học bài, ngay cả bữa tối cũng giải quyết một cách đơn giản trong quán mì đối diện cổng gác của trường, đôi lúc còn mua hộ bữa tối cho Thẩm Giai Nghi nữa.

Thẩm Giai Nghi lúc thì ngồi học một mình một phòng, lúc lại ngồi chung với chị gái.

Nhưng tôi luôn hết sức kiên nhẫn, gần như không bao giờ tìm Thẩm Giai Nghi nói chuyện, chỉ ngoan ngoãn gặm sách vở một mình. Ngoài việc nghiên cứu môn Toán để hằng ngày giao lưu trao đổi với Thẩm Giai Nghi, tôi thường ở trong phòng học trống trải ở tầng một đọc thành tiếng các bài khóa tiếng Anh, sau đó học thuộc lòng các lý thuyết Hóa học, ngay cả môn Vật lý của người ngoài hành tinh phát minh ra kia, tôi cũng bị thúc ép làm kha khá đề mục vì có quá nhiều thời gian nhàn rỗi.

Sau đó, khi đồng hồ trên tường chỉ 8 giờ, Thẩm Giai Nghi sẽ xuất hiện cùng một hộp bánh, lúc này cô không còn dùng bút bi chọc chọc vào lưng tôi nữa, mà trực tiếp đi thẳng tới trước mặt tôi, nhoẻn cười ngồi xuống.

“Cậu đã nghĩ sau này lên đại học sẽ học ngành nào chưa?”

“Chưa nghĩ một cách nghiêm túc bao giờ, bọn mình mới lớp Mười thôi mà, Thẩm Giai Nghi, cậu đừng có lúc nào cũng già dặn kiểu ấy đi.”

“Đặt ra một mục tiêu, cầm sách lên học mới có ý nghĩa đặc biệt chứ. Có điều chính tớ cũng chưa rõ lắm, có lẽ là Khoa Ngoại ngữ Đại học Đà Nẵng, nhưng đây chỉ là tớ chưa biết lựa chọn thế nào nên tạm thời quyết định vậy thôi. Còn cậu? Nếu phải tạm thời đặt ra một mục tiêu thì sao?”

“... cậu có đề nghị gì hay không?”

“Cậu có biết pháp sư Chứng Nghiêm sắp thành lập Học viện Y học Từ Tế không?”

“Hả? Làm... làm gì cơ?”

“Cậu có thể học y ở trường Từ Tế, ở Hoa Liên có rất nhiều người cần được giúp đỡ, mà cậu lại rất lương thiện, không gạt được tớ đâu, tớ cảm

thấy nếu cậu học y, nhất định sẽ trở thành một bác sỹ tốt đấy.”

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Thẩm Giai Nghi, bàn tay tôi cũng không nắm chặt lại cho hợp với tình cảnh lúc này.

“Học viện Y học... có còn thứ tình yêu nào kích lệ lòng người tiến bộ hơn nữa không đây? Những bậc cha mẹ cứng nhắc cần phải tỉnh táo lại, đừng mãi dửng dưng lại ở tư duy cũ kỹ cho rằng tình yêu ngăn trở sự nghiệp học hành, mau mau đốc thúc lũ quậy phá ham chơi nhà các vị có một cuộc tình kiểu phấn đấu học hành tràn đầy nhiệt huyết đi!”

Sau đó, tôi nhàm chán đến mức đề nào trong sách tham khảo môn Toán cũng giải đi giải lại mười một lần (con số này đến giờ tôi vẫn còn canh cánh trong lòng, không thể quên hay nhầm lẫn được), đọc thành tiếng bài khóa tiếng Anh nhiều đến nỗi gần như in sâu vào nếp nhăn trên vỏ não. Không có gì bất ngờ, kỳ thi tháng đầu tiên của cấp III, tôi liền xếp thứ 9 trong khối Tự nhiên toàn trường, hai môn tiếng Anh và Quốc văn đạt điểm cao nhất trường, làm cả đám bạn cánh hẩu của tôi và thầy Lại giáo viên chủ nhiệm lớp Trung, thấy đều kinh hãi.

Nhưng Thẩm Giai Nghi còn kinh khủng hơn, giành luôn hạng nhất khối Xã hội, lên trước toàn trường nhận phần thưởng từ tay thầy hiệu trưởng.

“Móa, thế nào cũng có ngày mình lên trên đó lĩnh thưởng cùng với Thẩm Giai Nghi.” Tôi thở dài, nhìn lên sân khấu.

Như thế có nghĩa là, tôi phải lọt vào ba hạng đầu toàn trường cơ... nếu đúng là có ngày ấy thật, bộ não bị ép xung quá mức của tôi nhất định sẽ nổ tung từ bên trong, còn trẻ mà đã hâm hâm đơ đơ rồi.

Vì tôi thường ở lại trường học bài buổi tối, thẳng Hứa Bác Thuần vẫn hay cùng đạp xe về nhà liền phát hiện ra trước tiên biểu hiện dị thường của

tôi, về sau, nể mặt tôi ra sức cố vũ “hình như có thể học giỏi lên thật”, Hứa Bác Thuần cũng bắt đầu ở lại trường học bài.

Tôi phải nói trước, đây là một câu chuyện tình yêu, nhưng lại đầy ắp cả tình bạn trong đó.

Hứa Bác Thuần là thằng bạn tốt nhất của tôi thời đi học, hai thằng chúng tôi có quá nhiều điểm trùng hợp, đủ khiến người ta phải há hốc miệng ra vì ngạc nhiên. Sau khi quyết định ở lại trường học bài buổi tối, Hứa Bác Thuần liền phát hiện ra cô bé nó thích gần đây nhất, không ngờ cũng ở lại trường học bài buổi tối với chị gái.

“Ở lại trường học bài thật đúng là... cực kỳ hay mà ạ!” Hứa Bác Thuần ngơ ngẩn nhìn cô nàng trong phòng học.

“Đúng thế, thời đại ra vẻ ta đây đẹp trai oách lắm để cửa gái đã lỗi thời rồi, bây giờ dùng cách học hành chăm chỉ cửa gái mới là chính đạo! Chăm chỉ! Chăm chỉ nữa!” Tôi vỗ vỗ lên vai Hứa Bác Thuần, hai thằng đều rất phấn chấn.

Trùng hợp không chỉ có thế. Một hôm trên đường từ trường về nhà, Hứa Bác Thuần đột nhiên muốn ăn quà vặt, vậy là chúng tôi liền dùng xe đạp bên ngoài một hàng ăn nhanh kiểu gia đình tên là “Cửa Sổ Ba Góc”, ngó nghiêng định ăn chút gì đó.

Vừa bước vào, mắt cả hai thằng cùng lúc sáng bừng lên.

Trong góc cửa hàng có một cái máy chơi điện tử cỡ lớn, đã khá cũ kỹ, có trò “Võ sĩ dũng mãnh” ra đời hồi chúng tôi học lớp Sáu, không có nhiều fan lắm, nhưng lại làm tôi với Hứa Bác Thuần chết mê chết mệt. “Võ sĩ dũng mãnh”, nghe tên liền biết ngay là một trò chơi đối kháng, nếu dùng “ngón cái cộng ngón trỏ cộng ngón giữa” bàn tay phải chụm lại như mỏ chim, rồi nhanh chóng mổ vào nút tấn công hai phát trong vòng nửa giây, nhân vật sẽ tung ra tuyệt chiêu tất sát “cú đấm Sao Băng”, độ khó rất là

cao, mấy thằng bọn tôi còn lấy cả máy tính điện tử ra thi bấm nhanh, bấm sẵn phép tính “1+1”, rồi thi xem đứa nào ấn được nhiều nhất trong mười giây (con số cuối cùng chính là kết quả).

“Loại máy này không phải đã thất truyền rất lâu rồi hay sao?” Hứa Bác Thuần kinh ngạc, thân hình run rẩy.

“Hết cách rồi, đành phải chơi vài ván thôi!” Tôi vội vàng móc ra mấy đồng xu năm đồng, bỏ vào trong máy.

Từ đó, buổi tối cứ học xong bài ở trường về, tôi và Hứa Bác Thuần lại mau mau chóng chóng đạp xe đến “Cửa Sổ Ba Góc”, hai thằng ăn nháo ăn nhào cho xong, rồi ngồi trước cái máy trò chơi đến khi không còn một xu dính túi mới ra về.

Có hôm, chúng tôi có rất nhiều xu năm đồng, chơi đến tận khi bà chủ lấy cái móc dài móc vào cửa sắt dọa dẫm, hai thằng mới lưu luyến đeo cặp sách lên đi về.

“Không được, cứ chơi điện tử mãi thế này thật là trẻ con, lại phí tiền nữa.” Hứa Bác Thuần lầm bầm.

“Nhưng bọn mình mới học cấp III, trẻ con một tí cũng là chuyện bình thường mà! Mà cho tao xin đi!” Tôi ngược lại vẫn rất vui vẻ.

“Nhưng cũng không thể quá đà được, cần phải có quy định, chỉ khi nào có cả tao lẫn mày thì mới được đi chơi ‘Võ sĩ dũng mãnh’, lúc nào có một thằng thì không được, để khỏi mê muội quá.” Hứa Bác Thuần nghiêm chỉnh đề nghị.

“Cũng phải, trò này thật quá khủng khiếp, bên trong mã lập trình chắc chắn là có lời nguyền gì đấy.” Tôi đồng ý, đập tay với nó.

Lúc này, chúng tôi đạp xe trong làn gió đêm, đi theo tuyến đường “quen thuộc”, Hứa Bác Thuần đi với tôi vòng qua khu nhà Lý Tiểu Hoa rồi mới chia tay nhau ai về nhà nấy. Tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ cực kỳ gian trá.

Trên nguyên tắc tác chiến kỳ quái “ai bị Thẩm Giai Nghi phát hiện là đang thầm yêu cô, kẻ ấy sẽ bị đá đít khỏi cuộc chiến này trước”, tôi quyết định chia sẻ bí mật của mình với thằng bạn sống chết có nhau này.

“Hứa Bác Thuần, mày thân với thằng A Hòa lắm đúng không nhỉ?” Tôi dò hỏi.

“Đúng thế.” Hứa Bác Thuần đáp.

“Mặc dù vậy, tao vẫn quyết định nói cho mày biết một chuyện rất là cực kỳ, nhưng mà mày phải nghĩ đến tình anh em của chúng ta, tuyệt đối không nói với thằng A Hòa đấy nhé, được không?” Tôi chìa tay ra.

“Không vấn đề, mày yêu chị gái nó à?” Hứa Bác Thuần nói bừa, cũng chìa tay ra.

Hai chúng tôi đập tay.

“Không phải, Thẩm Giai Nghi cơ.” Tôi cười cười, sáng khoái nói ra.

“...” Hứa Bác Thuần hơi sững sờ.

“Mày không cần nói gì với tao, tao biết rõ thằng A Hòa yêu thầm Thẩm Giai Nghi rồi!” Tôi cười ha ha.

“Coi như mày đúng đi. Trời đất, chúng mày làm gì mà cả bọn đều yêu thầm Thẩm Giai Nghi thế?” Hứa Bác Thuần không hiểu.

“Tuyệt đối không được nói với A Hòa đâu đấy.” Tôi mỉm cười, vẫy tay.

Khoảnh khắc chúng tôi tách ra ấy, mặt tôi méo xệch đi vì cười.

Hứa Bác Thuận xưa nay rất thân với A Hòa, chuyện yêu đương tà đình thế này nó không thể nào không tiết lộ cho A Hòa biết. Tôi cố ý tiết lộ bí mật trong đáy lòng mình với Hứa Bác Thuận, chính là để Hứa Bác Thuận giúp tôi chuyển lời đến thẳng kia.

Nói một cách nghiêm túc, thì tôi là một kẻ khá âm hiểm, A Hòa hẳn cũng đã phát hiện quan hệ giữa tôi và Thẩm Giai Nghi không tầm thường, nếu nó khẳng định trăm phần trăm rằng tôi yêu Thẩm Giai Nghi, chắc chắn sẽ tăng tốc “theo đuổi” cô. Như thế, tên đại kinh địch này đảm bảo sẽ bước vào “khu vực cấm tuyệt đối” của Thẩm Giai Nghi rồi!

“Bỏ xừ, có phải mình gian trá quá không?” Tôi nhìn mặt trắng.

“Không đâu, cậu chỉ cực kỳ cực kỳ gian trá thôi.” Mặt trắng nói.

“Cũng thường thôi mà.” Tôi giơ ngón tay cái lên nói.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Những ngày tháng chăm chỉ học hành cứ thế trôi qua, thành tích của tôi ở khối Tự nhiên vẫn luôn rất tốt, thời điểm tốt nhất, nếu không vướng môn Lịch sử và Địa lý mà tôi chẳng học hành gì, tôi đã vươn lên xếp thứ 5 toàn trường rồi. Nhưng vậy thì vẫn chưa đủ tư cách lên bục sân khấu lĩnh thưởng với Thẩm Giai Nghi từ đầu đến giờ vẫn luôn giữ vị trí hạng nhất bên khối Xã hội.

Có điều, con người mà gian trá quá, thế nào cũng gặp phải báo ứng.

Kỳ nghỉ đông đã đến, năm học lớp Mười trôi qua được một nửa.

Cả kỳ nghỉ đông buồn chán, tôi đều bận bịu với việc chuẩn bị mười món quà sinh nhật tặng Thẩm Giai Nghi vào ngày 23 tháng Hai, trong đó có một tấm thiệp sinh nhật tự làm khổ A3, một bài văn dài 5000 chữ, thậm chí còn bao gồm cả một dấu triện tự khắc bằng cục tẩy, công việc đòi hỏi sự cần cù quá đáng trái ngược hẳn với bản tính của tôi.

Nhưng chỉ có quà tặng thì vẫn chưa đủ, tôi cần thêm một niềm vui bất ngờ nữa.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới có nửa buổi làm tổng vệ sinh. Mới sáng sớm còn ngồi chưa ấm chỗ, tôi đã viết một bức “thư tuyệt giao” không đầu không đuôi, nhờ Hứa Chí Chương chuyển phát đến Thẩm Giai Nghi bên lớp Hòa, để cô bắt đầu một ngày trong nơm nớp lo âu.

Hứa Chí Chương trở về lớp học, nghi hoặc hỏi: “Mày viết cái gì cho Thẩm Giai Nghi thế, sao cậu ấy đọc xong liền có vẻ rất căng thẳng, cứ gặng hỏi tao xem mày giận dỗi chuyện gì?”

Lúc này, Liêu Anh Hoảng, Tạ Mạnh Học, Hứa Bác Thuần, Lý Minh Phong, Đô Tiến Hiền đều bị tôi vẫy tay gọi lại, quây xung quanh xem trò vui.

“Tạm thời đừng hỏi.” Tôi đường hoàng lấy ra một cục gạch xấu xí, nói: “Nào, cả bọn lấy bút xóa ra ký tên vào, cùng tặng quà sinh nhật cho Thẩm Giai Nghi đi!”

“Cục gạch?” Liêu Anh Hoảng hồ nghi.

“Đúng thế, chính là một cục gạch. Khi khi, để Thẩm Giai Nghi phải mang một cục gạch nặng trình trịch về nhà không phải thú vị lắm sao? Ha ha! Hơn nữa, cậu ấy nhất định sẽ không thể nào quên!” Tôi đặt cục gạch lên bàn, lấy bút xóa trắng ra.

“Vậy mà mày cũng nghĩ ra được!” Cả bọn cười lên hô hố, lần lượt dùng bút xóa bôi nguệch ngoạc lên cục gạch.

Tôi để ý thấy chỗ ngồi của A Hòa bỏ trống. Nó xin nghỉ à? Hê hê, cục gạch không có chữ kí của mày, thật là tiếc quá đi. Vì ý định của tôi là, để Thẩm Giai Nghi thắc mắc sao bọn này lại không dựng tặng sinh nhật cho mình cái cục gạch nặng muốn chết, còn xấu xí đến nỗi vứt đi cũng chẳng ai thèm, như vậy mới làm nổi bật lên giá trị các món quà của tôi chứ!

Trẻ con, nhưng mà có hiệu quả.

Nhìn bọn chúng đắm chìm trong niềm vui vẽ lên cục gạch, tôi không khỏi cảm thán, trận chiến tình yêu này sao mà thiếu tính cạnh tranh quá!

Mặt khác, để Thẩm Giai Nghi có thêm nhiều thời gian thấp thỏm không yên, tôi đợi đến tận giờ tan học buổi trưa mới động đậy. Cả buổi sáng, Thẩm Giai Nghi sai Dương Trạch Vu làm sứ giả chạy đi chạy về mấy lượt, hỏi tôi rốt cuộc đang giận cô chuyện gì, chỉ không dám tự mình qua gặp tôi mà thôi.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, đời người không có gì là bất ngờ cả.

“Lật bài tẩy.”

Tôi hăm hăm hờ hờ mang theo một đồng quà sinh nhật “kiểu tình bạn” to đùng đến khu phòng học của khối Xã hội tìm Thẩm Giai Nghi, cực kì muốn nhìn thấy nét mặt cô lúc nhận được quà.

“Hừ.” Tôi hần học trừng mắt lên nhìn Thẩm Giai Nghi.

Thẩm Giai Nghi vừa trông thấy tôi, gương mặt liền tái mét, không dám nói gì.

“Ha ha! Đùa với cậu thôi, tới chẳng giận dỗi gì cả, chúc mừng sinh nhật!” Tôi lấy làm hoan hỉ, bắt đầu mở ra mớ quà sinh nhật tôi đã hao tổn tâm huyết chuẩn bị. Ten ten ten tèn!

“Giời ơi! Tớ biết ngay mà, tớ nghĩ mãi mà không biết rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với cậu!” Thẩm Giai Nghi sức hiểu ra, bực tức... đến nỗi phì cười thành tiếng.

“Là thế này, tớ đây cho rằng, muốn cho cậu niềm vui lớn nhất, mà để chỉ số niềm vui chạy từ 0 đến 100 thì không thể bằng cho nó chạy từ -100 đến 100, như vậy giá trị tuyệt đối lên đến 200, cực kì lợi hại, mà cả đời này cậu cũng chẳng thể nào quên được đúng không!” Tôi cười cười giải thích, đoạn mở tấm thiệp khổ A3 to đùng ngã ngửa ra.

“Kha Cảnh Đăng, cậu đúng là cực-kỳ-trẻ-con! Cậu vô công rồi nghề quá đấy hả? Thật đúng là... làm tớ sợ chết khiếp đi được!” Thẩm Giai Nghi mắng tôi, nhưng vẫn không thể ngừng cười, tóm lại là rất vui vẻ.

Tôi cực kỳ thỏa mãn ngắm nhìn bộ dạng Thẩm Giai Nghi đang cầm cú nghiên cứu con dấu tôi khắc bằng cục tẩy.

Trong khoảnh khắc Thẩm Giai Nghi nhoèn miệng cười ấy, thằng nhãi đã bỏ ra cả kỳ nghỉ đông cặm cụi làm thủ công là tôi đây, đã thu vào trong chiếc hộp ký ức một bức tranh đẹp đẽ vô cùng. Bức tranh ấy chứng tỏ rằng Thẩm Giai Nghi vô cùng coi trọng... tình bạn với tôi.

Còn thằng A Hòa nửa ngày nay không thấy mặt, lúc này đang từ trong lớp Hòa đi ra.

Chẳng những vậy, nó còn gầy tọt hẳn đi. Thằng A Hòa béo múp múp như quả dưa hấu ngày nào, không ngờ đã teo lại đến nỗi cả gò má cũng hóp hẳn xuống, cơ hồ biến thành một “người bạn cũ” mà tôi chẳng thể nhận ra nổi.

Sau này tôi mới biết, nhờ ăn kiêng, tập thể thao, cộng với nghị lực siêu cường, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi A Hòa đã gầy đi một cách rất lành mạnh. Quả là một thằng trâu bò đáng sợ.

“A Hòa, mày cũng đến tặng quà à?” Tôi nói, kinh ngạc nhìn thằng bạn đã trở nên gầy gò.

“Không, lớp mới của tao ở đây mà.” A Hòa chỉ vào lớp Bình ngay bên cạnh lớp Hòa.

Lớp Bình, khối Xã hội.

“Gì cơ! Mày chuyển sang khối Xã hội à!” Tôi há hốc miệng, món quà trên tay gần như đang run lẩy bẩy.

“Đúng thế, tao đểch theo nổi khối Tự nhiên.” A Hòa thở dài, hai tay xòe ra.

Thế... thế này rõ ràng là gian dối mà!

“Mày đừng có làm loạn lên chứ!” Tôi trở mắt ra.

“Loạn cái gì mà loạn! Môn Vật lý ông Dũng dạy tao chẳng hiểu gì cả, suy đi tính lại, tao vẫn thấy mình hợp với khối Xã hội hơn.” A Hòa thở dài, nhưng ánh mắt lại đang cười hỉ hả.

Gã tình địch khó nhằn nhất, cũng chính là thằng bạn chơi với tôi lâu nhất.

Giờ nó gãy đi rồi, lại còn gian xảo chơi trò chuyển lớp.

Chỉ cách Thâm Giai Nghi, có một bức tường.

Tình yêu của tôi...

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Bây giờ là tháng Mười năm 2005, tôi đang ngồi trong quán nước viết bài cho kịp đăng tạp chí, lại một lần nữa đối mặt với thảm cảnh bị dán nhãn “người tốt[1]”. Trong khoảnh khắc, tôi chợt thấy mình có vô số tâm sự muốn trút lên bàn phím.

[1] Ý là khi chia tay hoặc từ chối tình yêu, cô gái thường hay nói những câu kiểu như: “Anh thật quá tốt, em không xứng đáng với anh!”

Mỗi lần không thể tiếp cận tình yêu mà mình coi trọng nhất, tôi đều nhận được những lý do khác nhau. Nói thực lòng, trong lúc vô ý, tôi đã sưu tầm được đủ các kiểu lý do mình bị đối phương từ chối... sở thích ấy thật quá đỗi bi tình, mà cũng quá mức biến thái.

Tình yêu không phải toàn bộ cuộc đời, nhưng lại là điểm nhấn trong đời tôi.

Nỗi đau càng sâu đậm, chứng tỏ rằng tình yêu tôi trải qua càng trọn vẹn.

Mỗi lần trải qua một cuộc tình, tôi đều có được dũng khí chẳng gì sánh nổi, vấp ngã liền thôi phù vết thương một cái, sau đó đứng lên.

Bao giờ cũng theo đuổi cô gái mà mình yêu với tâm ý mong cầu “vĩnh viễn ở bên nhau”, đây là nguyên tắc tình yêu của tôi. Chính vì vậy tối qua, khi tôi tỏ tình với người con gái ấy, mặc dù vẫn bị người ta khéo léo chối

từ, tôi vẫn không chùn bước, vẫn tin vào tình yêu tràn đầy nhiệt huyết độc nhất vô nhị của mình.

Từ quân ngũ, Liêu Anh Hoằng gọi điện về an ủi tôi, nói chuyện một lúc, Liêu Anh Hoằng nhắc đến nỗi khổ xa cách hai nơi Hoa Liên, Đài Nam của cậu ta với người yêu. Đôi trẻ ấy chỉ nhờ vào thư tín, mạng Internet và điện thoại, cẩn thận bồi đắp nỗi mong chờ vào tình yêu dành cho nhau, nhưng vì vẫn chưa gặp mặt, nên cảm thấy rất sợ hãi và bất an.

“Kha Đăng, tớ đang phiền muộn lắm, yêu xa thật là đáng sợ... tớ chỉ muốn đến Đài Nam tìm cô ấy ngay. Tớ muốn gặp cô ấy, nhìn cô ấy, nói chuyện với cô ấy.” Giọng Liêu Anh Hoằng tràn ngập nỗi âu lo vì sợ mất người yêu.

“Xóc Lọ, tớ vừa chợt hiểu ra một chuyện này.” Tôi nhìn hình đại diện MSN của kẻ vừa bị dán cho cái nhãn người tốt, sống mũi cay cay.

“Cái gì?”

“Hồi trước lúc bọn mình đang yêu thầm Thẩm Giai Nghi ấy, có bao giờ vì bất cứ lý do gì mà rút lui không?”

“...không.”

“Nếu tớ dùng hết sức cầu xin cậu đừng tranh giành với tớ nữa, cậu có rút lui không?”

“Không. Vì đó là Thẩm Giai Nghi.”

“Không sai chút nào. Vì đó là Thẩm Giai Nghi.”

Đúng thế, đã bao giờ rút lui vì bất cứ lý do gì chưa? Chiều cao? Thành tích học tập? Khoảng cách?

Khi hồi ức tình yêu của tôi được viết ra dưới dạng một cuốn hồi ký, nếu như nó có ý nghĩa gì đó, thì chính là hy vọng những chàng trai cô gái đọc những câu chuyện ấy, đều có thể từ đó thu được một chút dũng khí để yêu.

A Hòa, tên tình địch mà tôi lo ngại nhất đã gầy đi, lại còn giở trò gian dối chuyển sang học khối Xã hội, vào lớp Bình chỉ cách Thăm Giai Nghi có một bức tường, mỗi lần hết tiết lại phìa bừa một lý do sang lớp Hòa tìm Thăm Giai Nghi tám chuyện. Sự việc này khiến tôi vô cùng đau đầu, cũng rất hối hận. Khi gió! Giá hồi xưa tôi không nghe lời Lý Tiểu Hoa “con trai là phải học khối Tự nhiên”, bây giờ có phải đã cầm chắc học cùng lớp với Thăm Giai Nghi rồi không.

Coi thường sức mạnh của tên Đại ma vương Số mệnh, quả nhiên sẽ chuốc lấy vận đen.

Không chỉ có thế, kinh khủng hơn là Thăm Giai Nghi vẫn tiếp tục cao lên, điều này khiến cái thang chỉ cao một mét sáu tư như tôi thường xuyên rơi vào trạng thái hoang mang. Về sau, Thăm Giai Nghi cao đến một mét sáu bảy, hơn tôi hẳn ba phân.

Ba phân ngắn ngủi ấy, sau này đã trở thành rào chắn mà tôi không ngừng nỗ lực muốn vượt qua. Thực tình là rất mệt mỏi. Khoảng cách ấy khiến tôi nhớ lại trong truyện manga H2[2], Kunimi Hiro mới đầu cũng thấp hơn cô bạn thanh mai trúc mã Amamiya Hikari...

[2] Bộ truyện tranh về tuổi thiếu niên của tác giả Adachi Mitsuru.

Kẻ bắt đầu rơi vào tình thế không thuận lợi như tôi đây, thực ra cũng không có kế sách gì đặc biệt. Điều tôi có thể làm, chính là tiếp tục đóng vai “bạn tốt” của Thăm Giai Nghi, đồng thời tuân thủ theo hai nguyên tắc: không rút ngắn khoảng cách; không cố ý lấy lòng. Ngoài việc ấy ra, điều

tôi có thể làm không gì ngoài ra sức cố vũ cho đám bạn xung quanh thẳng trước thẳng sau lần lượt vi phạm hai nguyên tắc lớn ấy.

Một hôm, sau khi tan học, một đám chúng tôi chơi bóng rổ ở sân sau nhà Hứa Chí Chương.

Chơi mệt rồi, tôi và Liêu Anh Hoằng đăm đăm mồ hôi ngời sang một bên tán chuyện lãng nhãng.

“Liêu Anh Hoằng, tao thấy Thẩm Giai Nghi rất tốt, nói thực lòng, tao thấy mày rất xứng với cậu ấy đó.” Tôi cầm nước tăng lực tu ừng ực, dựa lưng vào bức tường bao quanh sân.

“Hả? Rồi sao nữa?”

“Mau theo đuổi người ta đi!”

“... thế sao mày không theo đuổi?” Liêu Anh Hoằng lau mồ hôi, nhìn tôi với vẻ mặt cổ quái.

Đúng thế, tôi và Thẩm Giai Nghi thân mật “trao đổi bài học” như thế, nhất định đã gây ra khá nhiều mối hiềm nghi.

“Nói hay lắm, nếu không phải Thẩm Giai Nghi đột nhiên cao vống lên, với lại thằng A Hòa quả thực là một đối thủ cạnh tranh quá lợi hại, tao cũng muốn theo đuổi Thẩm Giai Nghi thật đấy chứ.” Tôi cười cười, nhìn thằng A Hòa đang rảo bước lên rổ, đập bóng.

Khốn khiếp thật, thằng nhãi này vút đi được mấy cân thịt mỡ, tốc độ lên rổ cũng khá thật... tôi tuyệt đối không thể chơi bóng rổ với A Hòa trước mặt Thẩm Giai Nghi được, hừ hừ.

“A Hòa? A Hòa cũng thầm yêu Thẩm Giai Nghi thật à?” Liêu Anh Hoằng hơi ngạc nhiên, hạ thấp giọng nói.

“Có gì mà không nhìn ra chứ? A Hòa thậm chí còn chuyển sang học khối Xã hội!” Tôi nghiêng nghiêng đầu.

“Chà, mày biết nhiều thật đấy. Mà lúc nào mày cũng có bao nhiêu chuyện để nói với Thẩm Giai Nghi, tao thật hâm mộ quá đi.” Liêu Anh Hoằng nói. Thằng này mà bắt đầu nghiêm túc thì chỉ khiến người ta muốn ọe.

“Có nhiều chuyện nói thì có tác dụng gì chứ? Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Tôi vỗ vỗ vai Liêu Anh Hoằng, nở một nụ cười thành khẩn, “Nói gì thì nói, nếu mày muốn theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tao có thể giúp mày cung cấp tin tức tình báo, làm tai mắt cho mày.”

Tôi đứng dậy, nhìn Lý Phong Danh vượt qua hàng rào phòng thủ của cả bọn, xâm nhập khu cấm địa, ném bóng vào rổ một cách ly kỳ.

“5 – 3, Over!” Đội vừa thua lúc này vào sân.

Tôi đứng trên vạch ném phạt, A Hòa thở hển hển ném bóng cho tôi, tôi thông dong đẩy bóng cho Liêu Anh Hoằng đang chờ sẵn ở ngoài vạch ba điểm.

“Cố lên, đừng để thua đấy!” Tôi nhướng nhướng mày, lưng cúi xuống.

“Hô, bắt đầu!” Liêu Anh Hoằng đập bóng xông lên, liếc mắt nhìn A Hòa.

Cứ vậy, chỉ cần có cơ hội, tôi lại cố vũ cho đám bạn quanh mình chớ nên để lỡ tuổi thanh xuân tươi đẹp, lần lượt từng thằng một đặt chân lên con đường theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tạo cho tôi cơ hội giúp cô “xử lý rắc rối về mặt tình cảm.”

Chẳng hạn, mỗi lần đến giờ gia chánh, mọi người chia nhóm nấu ăn, bao giờ cũng không quên chuẩn bị thêm một cái bát nhựa cho Thẩm Giai

Nghi, cứ có món mới ra lò là xúc ngay vào bát, hăm hờ mang đến cho Thẩm Giai Nghi thưởng thức.

Chẳng những thế, những lúc ân cần xum xoe, bọn chúng còn đua nhau xem đứa nào nhanh hơn, chỉ sợ chậm chân đi sau sẽ không thể hiện được sự quan tâm đối với Thẩm Giai Nghi... hoặc là, chậm một bước, sẽ không kịp nhét đầy cái dạ dày của Thẩm Giai Nghi bằng món ăn do chính mình xào nấu.

“Hôm nay lớp Bình cũng có tiết Gia chánh, thằng A Hòa thế nào cũng...” Lúc đi qua bên cạnh bọn Liêu Anh Hoàng, tôi tựa như bóng ma hờ hững ném lại một câu như thế.

Có thằng vừa hết tiết liền bưng khay thức ăn xông vào lớp Hòa với tốc độ như thi chạy một trăm mét, đứng nhìn Thẩm Giai Nghi ăn hết trước mặt mọi người rồi mới chịu đi về. Có thằng giữa giờ giả bộ xin đi nhà vệ sinh, rồi ôm một đồng thức ăn sang lớp Hòa, rón ra rón rén ngồi chồm hồm sau bức tường, thấp thỏm đưa thức ăn vào qua góc cửa sổ, quá trình ấy rất giống đội cảnh sát đặc nhiệm đang tấn công giải cứu con tin.

“Tao còn lâu mới giống bọn mày.” Tôi cười thầm trong bụng.

Mặc dù, có lúc tôi cũng không kiềm chế được, hờ hững đặt món ăn do chính tay mình nấu bậy nấu bạ đến trước mặt Thẩm Giai Nghi...

8 rưỡi tối, phòng học buổi tối, lại đến thời gian cho đôi bạn trẻ vô tư.

Tôi và Thẩm Giai Nghi ăn bánh quy kẹp trong tiếng quạt trần vù vù.

“Tớ thật sự không thể hiểu nổi, tớ tốt như vậy sao? Lúc này lẽ ra cần tập trung học hành, tại sao lại cứ thích phân tâm vào chuyện tình cảm thế nhỉ?” Thẩm Giai Nghi chau mày, giọng bất lực.

“Ồ, người ta thích cậu thì có gì là không đúng chứ? Đã yêu thích thì làm gì có chuyện phân biệt thời điểm thích hợp hay không?” Tôi nghênh ngang nói, ở một mức độ nào đó, cũng có thể xem như đang biện giải cho chính mình.

“Nhưng mà Trương Gia Huấn, cậu ta, gần, như, ngày, nào, cũng, gọi điện đến nhà tớ, chẳng biết cậu ta muốn nói gì với tớ nữa, mà tớ lại không tiện đập máy, thật là phiền quá đi mất!”

“Ha ha, Trương Gia Huấn nó hơi bị hâm hâm đấy, nhưng mà nói thật nhé, chẳng lẽ cậu thích mình bị ghét à?”

“Tớ có làm gì đâu, sao lại bị ghét được?” Thẩm Giai Nghi không thể chấp nhận.

“Đúng vậy, cậu chẳng làm gì cả, sao lại cứ được người ta thích thế nhỉ!” Tôi lẩm bẩm.

“... Tớ chỉ muốn được yên tĩnh học hành thôi.”

Ngắm nhìn bộ dạng phiền não của Thẩm Giai Nghi, thật đúng là một thú vui rất dị thường!

Ngoài tôi ra, Thẩm Giai Nghi không tìm được người nào khác để giải bày những chuyện này, vì cô cảm thấy ở tuổi mình mà nói chuyện “tình cảm trai gái” thì cực kỳ trẻ con, cô cũng khó lòng thổ lộ được với những đứa con gái khác. Còn cái thằng trẻ con như tôi thì vừa biết hết tất tậ mọi chuyện, lại còn tỏ rõ là không hứng thú gì với Thẩm Giai Nghi, chỉ là một người bạn tốt chết tiệt...

Những phiền não ấy của cô gần như đều do một tay tôi tạo ra, tôi có thêm “nghĩa vụ” làm “ông mối” cho Tạ Mạnh Học, Tạ Minh Hòa, Trương Gia Huấn, Liêu Anh Hoảng, Hứa Triết Khôi, Đỗ Tín Hiền, thường xuyên không biết mệt mỏi giới thiệu cho Thẩm Giai Nghi biết ưu điểm của chúng

nó, cũng như phân tích động cơ đáng yêu đằng sau hành vi theo đuổi của từng thằng, hy vọng Thẩm Giai Nghi ít nhiều hiểu được những hành động nảy sinh vì tình cảm của chúng dành cho cô.

Nhưng tôi càng nhiệt tình giới thiệu, Thẩm Giai Nghi lại càng khó chịu, phản tác dụng một trăm phần trăm.

Nói thực lòng, nếu không tính đến động cơ bên trong hành vi cố gắng làm ông mai đó, tôi thật sự là bạn tốt của bọn con trai kia: cực kỳ nghĩa khí, không lấy của chúng nó một xu nào. Nhưng mà tôi thật sự rất xấu xa, hê hê!

Ăn gần hết hộp bánh quy, tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay ho.

“Thẩm Giai Nghi, nói như vậy, cậu rất tự tin với mấy chuyện chăm chỉ học hành đúng không?”

“Thế là ý gì?”

“Không có gì, tớ chỉ muốn đánh cược với cậu thôi.”

“Đánh cược?”

“Đúng thế, chúng ta so tài ba môn khối Tự nhiên và khối Xã hội đều có là Quốc văn, tiếng Anh và Toán, lấy điểm thi lần tới cộng lại, đo xem ai điểm cao hơn, thế nào?”

“Trẻ con đúng là trẻ con, nhưng nếu so điểm thì... tớ tiếp nhận, đằng nào cũng chẳng thay đổi được gì. Nhưng mà chúng ta cược cái gì nhỉ?”

“Khì khì, cược một tuần sữa bò!”

“Được đấy, chơi thế nào đây?” Thẩm Giai Nghi hiếm khi nào đáp ứng rồi mới hỏi rõ chi tiết như thế này, có thể thấy cô cực kỳ tự tin với thành tích học tập của mình.

“Người nào thua, mỗi ngày phải mua một hộp sữa tươi, tự mình mang đến lớp người kia trước tiết một. Thời hạn trong vòng một tuần.” Tôi nhìn Thẩm Giai Nghi với ánh mắt mờ ám.

“Nhưng tớ không thích ngày nào cũng uống sữa tươi không đường, tớ muốn lúc thì sữa tươi hoa quả, lúc thì vị sô cô la cơ.” Thẩm Giai Nghi nghiêm nghị nói.

“Này... vừa vừa thôi, cậu tưởng cậu thắng chắc rồi hả?” Tôi khịt khịt mũi.

“Tớ cảm thấy làm cậu thiệt hại như vậy, rồi lại bắt cậu mua sữa cho tớ uống mỗi ngày, chắc tớ sẽ áy náy lắm.” Thẩm Giai Nghi nói một câu mà chính bản thân cô cũng phải bụm miệng cười.

“Có giỏi thì cứ cười đi. Thẩm Giai Nghi, hóa ra cậu cũng biết kể chuyện cười cơ à?”

Nhưng mà đừng quên, bây giờ ai đang ngồi đối diện với cậu cùng giải đề Toán đấy nhé? Tiếng Anh thì đây được xưng là cao thủ đệ nhất khối rồi. Còn môn Quốc văn... thật là ngại quá, tương lai tại hạ sẽ trở thành tiểu thuyết gia, từ thời bấy giờ, môn Quốc văn đã rất lợi hại rồi. Thi đấu ba môn này, nếu nghiêm túc tính toán ra, chỉ sợ phần thắng nghiêng về phía tôi nhiều hơn.

Trên thực tế, dù thắng hay thua, chỉ cần tham gia vào trận đánh cược này, là tôi có thể coi như hoàn toàn thắng lợi rồi.

Nếu thắng, tôi có thể hằng ngày đứng ngoài cửa sổ vẫy tay với Thẩm Giai Nghi ngồi trong lớp.

Đó sẽ là, một buổi sớm tràn trề sinh lực đến nhường nào.

“Vậy quyết định thế nhé.” Tôi giơ tay ra.

“Quyết định.” Hai ngón tay ngoắc ngoắc vào nhau.

Kết quả thi cuối tháng được công bố, lễ phát thưởng diễn ra vào buổi tập trung đầu giờ.

Trên bục sân khấu, Thẩm Giai Nghi ngượng ngùng nhận lấy phần thưởng của học sinh điểm cao nhất trường, còn tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dưới, nhìn người con gái trong lòng vẫn cách mình một khoảng khá xa.

Sau đó, tôi thua mất một tuần sữa bò vì kém có mấy điểm.

Trước giờ tự học, tôi đeo cặp sách cầm theo hai hộp sữa bò vị hoa quả, đi thẳng đến lớp Hòa, đứng bên cạnh cửa sổ vẫy vẫy tay với Thẩm Giai Nghi đang học từ vựng tiếng Anh.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cùng ăn sáng với tôi ở mé hành lang.

“Cảm ơn nhé, tớ đã bảo là sẽ làm phiền cậu mà.” Thẩm Giai Nghi cười tươi nhận lấy hộp sữa vị hoa quả, đưa cho tôi bản photo giáo trình Toán ở lớp học thêm, trang giấy gấp bên trong có các vấn đề đã được đánh dấu và mảnh giấy nhỏ ghi lời trao đổi.

“Còn lâu, lần sau chúng ta chơi lớn hơn đi.” Tôi cũng bóc hộp sữa hoa quả của mình ra.

“Vẫn muốn chơi tiếp à?” Thẩm Giai Nghi không khách khí, bóc luôn hộp sữa tươi của tôi ra uống.

“Đúng vậy, nếu không phải lần rồi tớ bỗng dưng quên mất bài chứng minh đó phải giải như thế nào, giờ chúng ta đã đứng ở trước cửa lớp Trung, uống sữa tươi cậu mang đến rồi.” Tôi bực bội nói.

“Được thôi, vậy lần này cược cái gì nào? Vẫn là điểm ba môn Văn Toán Anh cộng lại chứ hả?” Thẩm Giai Nghi cười thành tiếng, trên môi có một “hàng ria” màu trắng, thật đáng yêu đến ngã ngựa ra mất.

“Đúng, chúng ta cược...” Tôi làm bộ làm tịch trầm tư, thực ra, đáp án đã nghĩ ra từ lâu rồi.

“Nhanh lên nào.” Ánh mắt Thẩm Giai Nghi có vẻ rất mong đợi, rõ ràng, hễ là chuyện liên quan đến thành tích học tập, cô đều không từ chối.

“Nếu tớ thắng, cậu phải buộc tóc đuôi ngựa lên cho tớ. Nếu tớ thua, tớ sẽ cắt đầu ba phân.” Tôi kiên quyết nói.

“Buộc tóc đuôi ngựa thì có gì đâu chứ? Nhưng mà tớ cũng muốn xem cậu cắt đầu ba phân lắm. Được thôi, quyết định vậy nhé, cậu chuẩn bị cạo đầu đi là vừa.” Thẩm Giai Nghi xem chừng rất vui vẻ.

“Thỏa thuận thế, cậu phải buộc tóc đuôi ngựa cả tháng đấy nhé!” Tôi nhướng mày.

Đúng lúc tôi và Thẩm Giai Nghi ngoắc tay, A Hòa đeo cặp sách xuất hiện.

“Ồ, trùng hợp thế, ăn sáng chung nào.” A Hòa cười cười đặt bữa sáng của nó lên lan can.

“Ừ, cậu nhìn này, đây là sữa bò Kha Cảnh Đăng thua tớ đấy.” Thẩm Giai Nghi đặc ý khoe hộp sữa vị hoa quả đang cầm trên tay, bắt đầu nói chuyện với thằng A Hòa “lúc nào cũng hiểu biết”.

“...” Tôi trợn mắt nhìn A Hòa.

Cái thằng tình địch kia, mày cũng thật nham hiểm, đừng có mà nương theo chiến thuật của tao rồi cắn trộm đấy nhé!

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Người ta nói, tình yêu có thể biến mọi phạm phu tặc tử thành nhà thơ.

Thật đấy!

Tình yêu của tôi dành cho Thẩm Giai Nghi khiến thành tích học tập của tôi luôn duy trì trong Top 30 toàn trường, cũng khiến một kẻ hoàn toàn không hiểu nhạc lý như tôi bắt đầu sáng tác bài hát.

Hết bài này đến bài khác.

Mỗi buổi sáng đạp xe đến trường, đạp xe về nhà, đạp xe đến lớp học thêm, chỉ cần đón ngọn gió thổi qua, là tôi có thể ngâm nga hát một cách rất tự nhiên, lấy ra mấy câu “bày tỏ tình yêu trong sáng với Thẩm Giai Nghi”, sau đó không ngừng gọt giũa, cuối cùng phổ thành bài hát.

Hứa Bác Thuần cực kỳ ngạc nhiên trước tài năng đặc dị của tôi.

Hai đứa tôi vốn là những thằng đàn cực kỳ sợ giờ Âm nhạc, phải dùng ngón tay đếm đi đếm lại tính toán mới biết mấy chấm chấm đen trên khuông nhạc ấy là nốt gì; lúc thi thối sáo, tôi còn phải dùng bút viết các nốt “Đồ Rê Mí” lên thân cây sáo bằng ngà voi màu trắng, vừa cẩn thận dè dặt lại vừa mặt trơ trán bóng lần lần dò dò, cho đến khi cô giáo dạy nhạc đánh mặt lại đuổi tôi xuống khỏi bục biểu diễn.

Một thằng dốt nhạc lý như tôi, không ngờ lại bắt đầu sáng tác bài hát.

Học thêm xong, tôi và Hứa Bác Thuận theo lệ cũ lượn qua nhà Lý Tiểu Hoa rồi mới quay lại đường về nhà mình.

Đọc đường, tôi ngâm nga bài hát đầu tiên mình sáng tác cho Thẩm Giai Nghi “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”, nhờ Hứa Bác Thuận đánh giá. Tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, hát bài này cho cô nghe trước mặt tất cả mọi người, khiến cô cảm động đến mức thấy áy náy nếu không ở bên tôi.

“Phét lác vừa thôi, mà sáng tác bài này hả?” Hứa Bác Thuận không tin, ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đúng mà, tao cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, lời bài hát cứ tuôn ra như cháo chảy ấy.” Tôi dang rộng hai tay, dễ dàng giữ xe đạp thăng bằng.

“Lời bài hát thì quan trọng gì? Vấn đề là làm sao mà phổ nhạc được kia? Mà có biết đọc khuông nhạc đâu?” Hứa Bác Thuận trố mắt.

“Đúng thế, nên tao mới phải cố nhớ năm lòng, hễ có giai điệu nào mới xuất hiện là tao lại phải ư ử đến khi không quên được nữa mới thôi, cứ thế dần dần thành một bài hát.” Tôi đặc ý bổ sung thêm, “Không chỉ bài này, tao còn đang cùng lúc sáng tác ba bốn bài nữa, đến lúc ngỡ ngàng biết rằng tao thích cô ấy, thế nào cô ấy cũng cảm động trước cố gắng lặng lẽ đợi chờ, đồng thời ra sức học hành chỉ để tiếp cận cô ấy của tao cho mà xem.”

“... Kha Cảnh Đăng, mà đúng là cái loại không yêu đương thì chẳng làm được chuyện gì ra hồn, yêu đương vào thì làm loạn hết cả lên rồi cũng xong.” Hứa Bác Thuận cảm xúc dâng trào, lắc lắc đầu.

“Chính xác trăm phần trăm.” Tôi cười ha hả.

Đúng thế, tuổi trẻ trưởng thành nhờ tình yêu vun đắp thế này, cũng chẳng có gì không tốt cả.

Trần trề sức sống, lại còn, tiên sư nó, kèm theo một cái bảng điểm rõ đẹp.

“Đứa nào làm tình địch của mày cũng đáng thương thật.” Hứa Bác Thuần nói, nó nghĩ ngợi giây lát, rồi tiếp: “Nhưng nếu mày đã làm nhiều việc như thế mà vẫn thất bại, khi khi, mày mới chính là thằng thê thảm nhất mà tao từng biết.”

Tôi trầm mặc hồi lâu, không đáp trả nó ngay lập tức.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, sắp về đến cửa nhà, tôi mới trầm ngâm mở miệng.

“Thẩm Giai Nghi xứng đáng.”

Một bạn đọc trên mạng tên là CYM đã viết trên trang cá nhân của tôi thế này: “Chờ đợi cũng là một phần của hành động.”

Đúng vậy, chính là như thế.

Quá trình dài đằng đằng chờ đợi Thẩm Giai Nghi không muốn yêu đương chỉ muốn chuyên tâm học hành, có thể nói là phần đặc sắc nhất trong toàn bộ cuộc chiến tình yêu của tôi. Nếu không thể tìm được niềm vui trong đó thì thật phí phạm quá. Mong chờ quá độ, mới thật sự đánh mất mọi niềm vui đáng có mà chưa có được.

Về thái độ đối với tình yêu, tư tưởng của tôi đã quá già dặn.

Nhưng đối với đủ mọi hành vi nảy sinh vì tình yêu, tôi lại cật lực trẻ con hết mức có thể.

Hồi trước xem phim lãng mạn, hay phim truyền hình dạng tình yêu trong sáng của Nhật, tôi luôn cảm thấy một cảnh quay nồng nàn tình cảm sờ dĩ có thể nồng nàn tình cảm đến thế, không chỉ dựa vào những câu thoại

lãng mạn được, mà còn phải có bầu không khí thích hợp tôn nó lên nữa. Mà “bầu không khí” ấy, chính là cái gọi là “nhạc nền”, cái không hề tồn tại trong đời sống thực.

“Vì vậy, tao cần nhờ chúng mày giúp sức.” Tôi nhìn bọn con trai đang đứng vây xung quanh mình, nói.

Khi hoàn thành bài hát thứ hai “Cafein cô đơn”, tôi bắt đầu dạy bọn con trai trong lớp bài đầu tiên do tôi viết “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”. Bọn này vừa lười vừa ngu, phải tốn hai ba năm dạy chúng nó hát một bài, cho chúng nó thuộc lòng như cháo, vậy mới đảm bảo để tôi tỏ tình được.

Tôi gạt chúng nó, bảo rằng tôi vẫn ôm ấp niềm hy vọng với Lý Tiểu Hoa, mong rằng khi có cơ hội, chúng nó có thể cùng tôi đứng trước cổng trường nữ trung Chương Hóa, lớn tiếng hát vang bài này, tạo ra một bản nhạc nền siêu lợi hại cho màn tỏ tình của tôi. Điều kiện để chúng đồng ý giúp tôi rất đơn giản, chính là một ngày nào đó nếu chúng dùng bài hát này tỏ tình với con gái, có thể thoải mái nói đây là tự chúng nó viết “tặng” cô nàng kia.

Nhưng trên thực tế, mục tiêu của tôi đương nhiên chính là Thẩm Giai Nghi.

Khi không thể dùng tư thế “yêu đương” đối diện với Thẩm Giai Nghi, tôi lựa chọn đặt mình vào vị trí “người bạn tốt” của cô. Để đứng vững được trên vị trí này, phối hợp với cô nàng có thể nói từ chuyện bé bằng hạt vừng trở đi như Thẩm Giai Nghi, tôi phải luôn duy trì trạng thái tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng phải có chuyện để nói với cô.

Nhưng... tôi đâu có lợi hại như vậy!

Tan học xong, trong lúc nghỉ giải lao giữa giờ ở lớp học thêm Vật lý, tôi ngồi trên bậc cấp trước tòa nhà, thảo luận phương án tác chiến của mình với Hứa Bác Thuần, thẳng duy nhất không theo đuổi Thẩm Giai Nghi.

“Tính sao bây giờ? Tao thường nói chuyện điện thoại với Thẩm Giai Nghi chưa được mười phút là đã tự động gác máy, vì tao không muốn làm cô ấy nghĩ mình nhạt nhẽo, đành không nói nữa cho xong.” Tôi hỏi Hứa Bác Thuần.

“Bọn con gái đều thích nói về phim truyền hình Nhật, chuyện trang điểm, chuyện... ai thích ai. Hình như bọn nó đều vậy cả đấy.” Hứa Bác Thuần hờ hững đáp.

Hôm nay nó hơi không được thoải mái lắm, vì quai cặp sách của nó bị tôi và Liêu Anh Hoảng lấy bút xóa viết bậy lên mấy chữ “học sinh chăm ngoan học giỏi” trông đến là ngu. Mặc dù Hứa Bác Thuần đã lập tức trả thù, cũng lấy bút xóa đáp trả lên quai cặp tôi một dòng “Nam mô A Di Đà Phật”, nhưng vẫn không thể làm tiêu tan mối hận trong lòng nó... vì tôi bị viết xong lại còn thích chí cười lên hô hố.

“Nhưng Thẩm Giai Nghi không nói mấy chuyện này đâu! Lần trước cô ấy còn hỏi tao về quyển Tịnh tư ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm mà cô ấy tặng tao nữa cơ, hỏi tao đọc xong có cảm tưởng gì không chứ! Tiên sư cha, tao chẳng có ý kiến gì với pháp sư Chứng Nghiêm cả, nhưng đọc cứ nhức hết cả đầu, bảo tao giả bộ rất hứng thú, tao chịu không làm được.” Tôi khịt khịt mũi.

Ngồi với Thẩm Giai Nghi bao giờ cũng có chuyện để nói, hơn nữa còn hết sức tự nhiên. Nhưng con trai nói chuyện điện thoại với con gái, lại là một nghệ thuật giao tiếp bác đại tinh thâm vô cùng. Tôi mới mười sáu tuổi rưỡi, hoàn toàn không thể thấu đáo được.

Có những người đàn ông cả đời không thể nói chuyện điện thoại quá mười phút với phụ nữ, điều này cũng chẳng có gì lạ.

“Thế à... người khác thì tao không biết, nhưng tao nghe chị tao nói chuyện điện thoại với bạn chị ấy, hầu như toàn tán hươu tán vượn, huyền

tha huyền thuyên.” Hứa Bác Thuận nhớ lại.

“Tán hươu tán vượn à? Nghe có vẻ rất sợ.” Tôi lấy giấy vệ sinh cẩn thận bọc cục rỉ mũi nhưn nhớt lại.

“Càng tán nhầm thì càng không hết chuyện để nói, ngược lại, chuyện chính đáng thì nói một lúc là hết veo, nấu cháo điện thoại với bọn con gái, nhất thiết phải tán nhầm thật nhiều vào.” Hứa Bác Thuận nói bằng giọng hùng hồn.

“Bọn con gái thích nói chuyện nhầm với nghe chuyện nhầm thật à? Sao tao cứ có cảm giác Thẩm Giai Nghi không phải loại con gái ấy nhỉ!” Tôi len lén bỏ cục “cứt mũi” vào túi quần để hờ của Hứa Bác Thuận.

“Cứ nói bừa đi, không thì chơi kiểu tụng kinh vậy, theo lý chỉ cần mày có đủ chuyện chính đáng, vẫn có thể buôn điện thoại rất lâu mà?” Hứa Bác Thuận bắt đầu cảm thấy bực bội.

Nó hoàn toàn không hay biết, lát nữa khi cho tay vào túi quần, sẽ chạm phải cục cứt mũi mềm mềm nhưn nhớt mà tôi tặng nó, hể bất cần là bung bét dính nhớt ngay!

“Tụng kinh?” Tôi khiêm nhường xin nó chỉ giáo.

“Thì mày lấy một tờ giấy trắng liệt kê hết những chuyện chính đáng ra, lúc nào nói chuyện điện thoại thì cứ nhìn vào đấy mà tán, hết chuyện này lại ngoắc sang chuyện khác... này, đi mua cái gì uống không?” Hứa Bác Thuận nhìn đồng hồ, đứng dậy, thời gian nghỉ giữa giờ cũng sắp hết.

“Hay đấy! Thằng này nói thế mà chí lí ra phết.” Tôi cũng vỗ vỗ mông đứng lên.

Bọn tôi đi ra cửa hàng tiện lợi ở đầu ngõ, tự chọn thức uống, rồi ra quầy thanh toán. Hứa Bác Thuận thò tay vào túi quần móc tiền xu ra,

gương mặt nó chợt biến sắc.

“Vỡ rồi à?” Tôi bình tĩnh nhìn Hứa Bác Thuận.

“Đệch!” Nó đấm tôi một phát.

Sau đấy, tôi cầm theo một quyển sổ, lúc nào tiện lại nháp ra “các chủ đề có thể nói chuyện”, quả tình cũng khá có ích cho nội dung tám chuyện điện thoại của tôi với Thẩm Giai Nghi sau khi ở trường về nhà, chúng tôi nói càng lúc càng lâu, dần dần còn ăn ý đến mức có thể tiếp lời đối phương. Lúc nói điện thoại, tôi còn cầm bút tranh thủ ghi lại những linh cảm chợt lóe lên trong đầu, khiến cuộc đối thoại càng lê thê kéo dài hơn nữa.

Mà thoáng cái đã lại đến kỳ hạn đánh cược của tôi và Thẩm Giai Nghi.

Tôi cực kỳ thích ngắm con gái buộc tóc đuôi ngựa, nếu có thể khiến Thẩm Giai Nghi vì tôi mà thay đổi kiểu đầu năm của cô, đó sẽ là một việc cực kỳ cực kỳ đẹp lòng sướng mắt.

Kết quả thi tháng thứ hai của học kỳ hai được công bố, Thẩm Giai Nghi đứng thứ mấy toàn trường, tôi đứng thứ mấy toàn trường, tất cả đều không quan trọng. Chủ yếu nhất vẫn là tổng điểm ba môn Văn Toán Anh cộng lại.

Mặc dù vừa mới thi cuối tháng xong, tôi và Thẩm Giai Nghi vẫn ở lại trường buổi tối học bài, học thuộc từ vựng tiếng Anh, hay dùng radio cầm tay luyện nghe qua chương trình Studio Classroom trên đài. Học sinh cấp III một khi đã muốn học, thì không bao giờ sợ thiếu sách.

Tối đó trời mưa như trút nước.

Không đợi được đến 8 giờ, khoảng 7 giờ tôi đã hết kiên nhẫn lượn lờ quanh các phòng học ở tầng một, tìm kiếm bóng dáng chăm chỉ học hành của Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, thật ngại quá đi mất. Điểm ba môn cộng lại của tớ chắc là cao nhất khối Tự nhiên rồi đấy!” Tôi cười hô hô, bước vào phòng học chỉ có một mình Thẩm Giai Nghi đang ngồi.

“Ừa? Thật thế à? Nhưng cậu vẫn thua tớ rồi.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, cũng rất vui vẻ.

“Thua?” Tôi không hiểu.

“Hôm nay Liêu Anh Hoảng đến tìm tớ, tớ hỏi cậu ấy, cậu ấy cho tớ biết điểm của cậu rồi.” Thẩm Giai Nghi có vẻ rất hân hoan, ríu ra ríu rít nói tiếp: “Cậu đúng là chăm chỉ học hành hơn hồi cấp II nhiều, làm tớ phải nhìn bằng con mắt khác đấy, may mà...”

Thẩm Giai Nghi vừa nói, vừa ve vẩy tờ bảng điểm trên tay, rõ ràng đã đợi tôi đến tìm cô từ nãy rồi.

Tôi ngồi xuống, cầm tờ bảng điểm lên xem. Ba môn cộng lại, không ngờ tôi lại kém cô hai điểm... tôi đã dồn hết sức tập trung từ Vật lý và Hóa học sang ba môn Văn Toán Anh, vậy mà vẫn kém Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu là quái vật đấy à?” Tôi há hốc miệng, hoàn toàn không cảm thấy ảm ức gì.

Đủ thời gian làm hết bài, không điền sai đáp án nào, tôi đã đưa điểm số của mình lên giới hạn cao nhất có thể đạt được, như vậy mà vẫn còn thua, thì chỉ còn biết khâm phục khẩu phục thôi.

“Ha ha, đánh cược với cậu, đúng là không thể qua quýt tí tẹo tèo tèo nào.” Thẩm Giai Nghi cười rất vui vẻ.

Vui vẻ.

Đúng vậy, chỉ cần ấy vui vẻ, tớ cũng rất vui.

“Thi xong rồi, hôm nay cậu có về nhà sớm không?” Tôi đứng lên, vươn vai một cái như thể đang ngẫm ngợi điều gì.

“Cùng lắm thì về sớm một chút thôi.” Thẩm Giai Nghi nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ.

“Đợi tớ nhé.” Tôi vẫy tay, chạy ra khỏi phòng học.

Không buồn để ý đến vẻ mặt nghi hoặc của Thẩm Giai Nghi, tôi bất chấp cơn mưa to quất vào người đau rát, đạp xe lao ra khỏi trường, vượt qua cây cầu Trung Hoa rất chi là dốc mà tôi đã nhắc đi nhắc lại không biết chán kia, chạy vào khu trung tâm.

Dọc đường, nước mưa không ngừng chảy dọc theo tóc mai và lông mày, chui vào mắt, khiến tôi càng thêm vất vả trong việc tìm kiếm một tiệm cắt tóc rẻ tiền ven đường. Nhưng tâm trạng tôi cứ bay bổng ngút ngàn.

Xe đạp dừng trước một tiệm cắt tóc gia đình, thoạt trông có vẻ “cắt bừa cắt bậy cũng rất chi hợp lý.”

“Bà chủ, húi cua cho cháu, càng ngắn càng tốt.” Tôi đẩy cửa.

Ướt sũng, mệt lử, đẹp trai vãi cả nước ra.

“Hả?” Bà chủ đang công đưa bé, tay còn bưng một bái mì to tướng.

“Xin bác đẩy, phì phì phì, cắt nhanh nhanh cho cháu đi!” Tôi chỉ vào đầu mình, tinh thần cực kỳ phấn chấn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tôi lao thẳng xe đạp vào trường, dừng lại trước cửa phòng học Thẩm Giai Nghi đang ngồi.

Đang định bước vào, tôi chợt phát hiện ra bên cạnh Thẩm Giai Nghi đã có thêm người chị gái đang phải đối mặt với áp lực thi cử cuối cấp. Hai

chị em hẳn là sắp về nhà nên mới ngồi cùng một phòng học, đợi mẹ lái xe đến đón.

Có thêm chị Thẩm Thiên Ngọc không quen thân lắm, tôi hơi ngại ngùng bước thẳng vào, lại cũng muốn ra về một chút, đành đứng ngoài, gõ nhẹ lên cửa sổ kính.

Hai chị em cùng lúc quay đầu lại, nhìn về phía tôi mình mẩy đang ướt sũng sình.

Tôi chỉ vào quả đầu gần như trọc lóc của mình, nhướn mày nháy mắt cười cười.

“!” Thẩm Giai Nghi tròn mắt, há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Trời đất, đây là Kha Cảnh Đăng phải không?” Thẩm Thiên Ngọc ngậy ra, rồi lập tức phá lên cười.

Tôi nhún vai, hân hoan thưởng thức nét mặt như không dám tin, nhưng rồi rốt cuộc cũng bật cười khúc khích của Thẩm Giai Nghi.

“Đã cam kết rồi mà, đàn ông đàn ang phải thế chứ!” Tôi đắc ý nói, cố ý không vuốt những giọt nước mưa đọng trên mặt.

Dáng vẻ lạnh lùng, tôi quay người bước đi, phóng xe đạp về nhà.

Người dầm trong mưa, nhưng lòng lại vì nụ cười khi nãy của Thẩm Giai Nghi mà bừng ánh mặt trời.

“Tiên sư, mình đẹp trai vãi!” Tôi xoa xoa quả đầu cua, cười ngậy ngô, chậm chậm đạp xe.

Trong trận mưa đó, trên đường đạp xe về nhà, tôi đã sáng tác bài hát thứ ba tặng Thẩm Giai Nghi: “Người bạn thân thiết.”

Trong lời bài hát có một đoạn thế này: “Người bạn thân thiết ơi, người bạn tốt đáng yêu của tôi, bạn có nhớ đến tôi, đã mười năm xa xôi, tôi đội mưa đi cắt đầu cua, tôi vẫn nhớ nét mặt bạn, dung nhan bạn, đôi mắt bạn.”

Sau này tôi mới biết, tổng điểm thi tháng lần ấy của Thẩm Giai Nghi cộng lại, khiến cô lần đầu tiên rơi khỏi Top 3 toàn trường.

Cô rất coi trọng cuộc đánh cược giữa chúng tôi, khi tôi dồn hết tinh thần đáng lẽ ra phải dành cho môn Hóa môn Lý để tập trung vào ba môn đánh cược, Thẩm Giai Nghi cũng thế. Còn hy sinh môn Lịch sử và Địa lý, chỉ để quyết phân thắng bại với tôi.

Vài hôm sau khi tôi cắt cua, mấy lần gặp Thẩm Giai Nghi trong trường, cô đều tinh bơ buộc tóc đuôi ngựa, điệu bộ rất tự nhiên.

Bọn tôi vẫn trao đổi sách tham khảo, giáo trình và đề mẫu của các môn học chung như trước.

“Lần sau, chúng ta lại cược sữa bò đi. Hai tuần.” Tôi đón lấy quyển sách.

“Được thôi, lại phải làm phiền cậu rồi.” Thẩm Giai Nghi cười khanh khách.

“Đừng hòng.” Tôi lăm bằm, khịt khịt mũi.

Tôi không hỏi tại sao thắng rồi cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa. Thẩm Giai Nghi cũng không nói.

Tôi chỉ biết mình rất vui, cực kỳ cực kỳ vui.

Đến giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy mình hồi trước đúng là thật đáng yêu.

Có một chút làm bộ làm tịch cố ý không mặc áo mưa, có một chút tự cho rằng mình lãng mạn hiến dâng cho tình yêu, nhưng thế thì sao chứ?

Nếu tình yêu không thể khiến người ta biến thành con người lúc bình thường sẽ không xuất hiện kia, vậy thì ma lực của tình yêu xem chừng cũng hơi nhỏ rồi... không phải là thứ tình yêu có đủ tư cách được gọi là tình yêu mà chúng ta vẫn ngày đêm chấp tay khẩn cầu.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn cứ là một gã đàn ông sẵn sàng điên cuồng vì yêu bất cứ lúc nào!

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Gần hết năm học lớp Mười, cô Chu Thục Chân từng dẫn chúng tôi đi Phố Lý ngòi thiên lại có trò mới.

“Kha Cảnh Đăng, Thẩm Giai Nghi, các em giúp cô chọn mấy bạn trong lớp, kỳ nghỉ hè này đến ‘Tín Nguyện Hành’ giúp các em nhỏ tham gia trại hè Phật học, được không?” Một hôm, cô Chu Thục Chân tình cờ gặp tôi và Thẩm Giai Nghi ở ngoài hành lang.

‘Tín Nguyện Hành’ là một đạo tràng Phật giáo nằm trên một ngọn núi nhỏ ở Đại Trúc, Chương Hóa, diện tích khá lớn, có điều vẫn đang trong quá trình xây dựng, bây giờ mọi thứ còn rất thô sơ, mấy căn nhà lợp sắt tây lớn chắp ghép lại thành tịnh xá, đang chờ quyên tiền để chính thức xây dựng đạo tràng.

Trại hè Phật học cho nhi đồng chính là một hoạt động phối hợp giữa đạo tràng Tín Nguyện Hành với chính quyền tiểu khu lân cận nhằm giáo dục đạo đức.

“Trại hè Phật học? Ha ha ha ha, em xin kiếu ạ.” Tôi thẳng thừng từ chối ngay.

“Được ạ, em và Kha Cảnh Đăng sẽ tìm người giúp cô.” Thẩm Giai Nghi lại quả quyết nhận lời.

“Này... sao lại kéo cả tớ vào nữa?” Tôi trở mắt nhìn Thẩm Giai Nghi bên cạnh.

“Cậu cũng nên ngoan ngoãn ngồi thiền vào.” Thẩm Giai Nghi nghiêm nghị đáp lại.

Suýt quên, người con gái mà tôi thầm yêu này là người phát ngôn của pháp sư Chứng Nghiêm ở trường học cơ mà!

“VẬY cô nhờ hai đứa nhé!” Cô Chu Thục Chân vui vẻ nở một nụ cười yên tâm, ôm tập sách đi mất.

Vậy là, Thẩm Giai Nghi lương thiện quyết định dành mùa hè tươi đẹp của tuổi mười sáu hiến dâng cho việc gõ mõ tụng kinh, còn cả gần trăm đứa nhóc trời đánh quậy phá nữa chứ.

Mà tôi, không, không chỉ mình tôi... cả mấy thằng bạn bụng dạ xấu xa như A Hòa, Tạ Mạnh Học, Đỗ Tín Hiến, Hứa Triết Khôi, Liêu Anh Hoàng... cũng vì nhân tố Thẩm Giai Nghi mà hừng hực nhiệt tình đảm nhận vai trò anh phụ trách ở trại hè Phật học nhi đồng. (Khốn khiếp! Chúng nó có nhiều tình thương thế cơ à!)

Và thằng chiến hữu vô lại Hứa Bác Thuận cũng bị tôi kéo vào, chứng kiến một trận quyết chiến tình yêu loạn xạ ngẫu.

Viết đến đây, vẫn thấy thật là xấu hổ.

Tôi cũng muốn kể một câu chuyện tình nghe có vẻ hợp một một chút, chẳng hạn như tham gia câu lạc bộ quyền Anh, gắng sức tranh tài cao thấp với tình địch đang là đương kim vô địch, hoặc tham gia câu lạc bộ bóng chày, đấu một trận cầu quan trọng với tình địch là tay ném chủ chốt của đối phương. Nhưng mà chẳng có cách nào, tôi rốt cuộc vẫn phải bám đuôi người con gái mà mình thầm yêu, đi theo Thẩm Giai Nghi đến trại hè Phật học lúc nào cũng văng vẳng tiếng nói bên tai. Thật là cám lộn!

Bề ngoài là vì yêu mến trẻ con, thực tế là để tranh cướp tình yêu, lũ chúng tôi kéo nhau lên núi, khoác lên người bộ đồng phục phụ trách của Tín Nguyễn Hành. Mỗi người đại khái phải phụ trách mười đứa trẻ con, năm nhóm con gái, năm nhóm con trai, nội dung hoạt động thầy đều liên quan đến Phật giáo.

Tôi và Thẩm Giai Nghi chia nhau phụ trách nhóm nam số 1 và nhóm nữ số 1, là những nhóm toàn đứa ít tuổi nhất, lũ quý nhỏ đều học lớp Hai trở xuống. Lũ quý nhỏ này mỗi độ tuổi lại có các trò quậy phá khác nhau, không phải càng bé thì càng dễ dỗ dành dọa dẫm, mỗi khi chúng nó bướng lên, hay khóc lóc âm ỉ vì nhớ nhà, tôi đều có mong muốn tột độ là biểu diễn tuyệt chiêu ném người qua vai cho chúng nó xem.

“Kha Cảnh Đăng, không được bắt nạt các em ấy.” Thẩm Giai Nghi trợn trừng mắt nhìn tôi.

“Đâu có đâu, tớ chỉ đang rèn luyện lòng dũng cảm của chúng nó thôi.” Tôi thường đốp lại như thế.

Hằng ngày, 4 giờ rưỡi sáng chúng tôi phải rửa mặt xong xuôi, mặc áo choàng vạt màu đen, dẫn bọn trẻ con lên đại điện tụng kinh, đợi ăn bữa sáng.

Trên tay mỗi người cầm một quyển kinh đã viết sẵn chú âm, lũ con trai con gái vẫn còn ngái ngủ chia ra đứng ở hai bên đại điện, tụng hết “Phật thuyết A Di Đà kinh” rồi đến “Vãng sinh chú”... Có đứa còn đứng đấy ngủ, tôi chốc chốc lại phải để ý, nhón chân lên gõ đầu nó, tránh để thằng nhóc gặp ác mộng giật mình choàng tỉnh sẽ mất đà ngã nhào.

Vì cùng phụ trách đội số 1 con trai và con gái, lúc tụng kinh tôi đứng đối diện với Thẩm Giai Nghi, hai người cứ cách nhau khoảng ba mét, cầm quyển kinh ra rả tụng thành tiếng. Một nửa thời gian ấy tôi dành để suy nghĩ vấn đề lớn lao: không biết đời này tôi có thể theo đuổi được Thẩm

Giai Nghi hay không, vậy nên, tôi chỉ há miệng giả vờ đang tụng kinh, còn mắt lại ngậy ra nhìn Thẩm Giai Nghi cao hơn mình ba phân ở phía trước.

Thẩm Giai Nghi mặc dù tính cách rất chín chắn, song cũng không thể chịu nổi việc sáng sớm phải bò dậy tụng kinh thế này, tay cô cầm quyển kinh, mí mắt lúc thì trĩu xuống, lúc thì dứt khoát khép lại nghỉ ngơi, bộ dạng đung đưa đung đưa như sắp ngã đến là đáng yêu.

“?” Tôi len lén đưa mắt quan sát bên cạnh.

Thằng A Hòa đang đứng tụng kinh bên cạnh tôi, chốc chốc lại lăm lét nhìn trộm Thẩm Giai Nghi, xa hơn nữa là bọn Tạ Mạnh Học, Hứa Triết Khôi cũng phân tâm liếc nhìn bộ dạng ngủ trộm của Thẩm Giai Nghi, thằng nào thằng nấy đều như đang tính toán gì đó. Chỉ có thằng bạn vô hại duy nhất của tôi Hứa Bác Thuận, là đang một lòng một dạ nhắm mắt ngủ khi khi.

“Haiz, sao mình lại đến đây tụng kinh nhỉ?” Tôi cười khổ, bụng đói ơi là đói.

Tụng kinh xong lại tới tiết mục rập người quỳ lễ, dùng mũi và trán hôn lên bồ đoàn mấy chục lần. Cuối cùng bắt đầu chạy bộ, đem thân thể yếu đuối chưa ăn sáng, đường huyết thấp, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào ra chạy đi chạy lại vòng quanh đại điện. Đừng nói là chúng tôi, có vài đứa trẻ con được chiều quen chạy một lúc là đã khóc toáng cả lên rồi.

Cho tới khi hương trên bàn thờ cháy hết, toàn bộ các “nghi thức” trước bữa sáng mới kết thúc.

Trước khi ăn, cả bọn ngồi nghiêng ngả trên ghế băng, nghe sư trụ trì đập tràng cất giọng trân trọng như thể mỗi chữ ngài thốt ra đều là lời châu ngọc, chằm chằm kể hết mẩu chuyện Phật giáo này đến câu chuyện Phật giáo khác. Khi thực sự bắt đầu vào bữa, đứa nào đứa nấy đều đã đói mờ cả mắt, chẳng còn cảm giác thèm ăn, chỉ còn lại cái bụng rỗng không.

“Kha Cảnh Đăng, tao cảm thấy tình yêu kiểu này đúng là không lành mạnh chút nào. Và lại còn liên lụy thêm một đồng người nữa.” Hứa Bác Thuần nhìn những món chay vô vị trong bát, thở dài.

“Mày tưởng tao muốn thế này đấy à? Nếu cả bọn đều thống nhất không đi, chỉ có Thẩm Giai Nghi đi thôi, tao cũng không rời hơi chạy đến cái chỗ tràn đầy niềm vui với Phật học này tụng kinh làm gì. Tiên sư, tao có định đi bắt yêu quái đâu.” Tôi nhai miếng cơm khô khốc, thực tình chỉ muốn khóc.

Thôi coi như, coi như làm công đức vậy?

Trại hè Phật học diễn ra trong bảy ngày, vẫn còn phải tiếp tục chịu đựng.

Những lúc học trên lớp, có các vị giảng sư nghiêm túc trấn áp (chủ yếu là các vị Tăng lữ pháp lực cao cường trong truyền thuyết, tuyệt kỹ chính là phạt bọn quý nhỏ ấy một mình ở trong đại điện dập đầu niệm Phật cả trăm lần, không thể trêu vào được), mấy anh chị phụ trách chúng tôi, chỉ cần duy trì trật tự là được.

Thời gian nghỉ giữa các giờ học mới là cuộc chiến giằng co giữa người phụ trách và bọn quý nhỏ ấy.

Người nào hiểu chuyện đều biết, tình cảnh khi một thằng con trai và “trẻ con” ở với nhau chính là sự khắc họa chân thực tính cách, có ý nghĩa cực kỳ quan trọng trong lòng con gái, quyết định xem thằng con trai ấy sẽ được con gái cho điểm cao hay điểm thấp. Nhưng đáp án tiêu chuẩn chỉ có một mà thôi: Tớ rất thích trẻ con.

Theo cương lĩnh này, mỗi thằng con trai thầm yêu Thẩm Giai Nghi đều có cách diễn giải “Tớ thích trẻ con” của riêng mình. Toàn bộ đều lọt vào mắt Thẩm Giai Nghi.

Đạo tràng Tín Nguyễn Hành nằm trên sườn ngọn núi nhỏ, sau giờ học, hơn trăm đứa trẻ có thể lựa chọn tiêu hao sức lực bằng cách nhảy trên triền dốc rộng hơn nghìn mét vuông hoặc hò hét ầm ĩ trong lớp học lộ thiên của đạo tràng. Gì chứ đất đai ở đây thì nhiều lắm.

“Em hâm mộ anh A Hòa nhất, sau này lớn lên em cũng muốn hiểu biết như anh A Hòa!” Hết giờ học, bên cạnh A Hòa lúc nào cũng vang lên những tiếng trầm trồ và hoan hô của lũ nhóc.

A Hòa thường khéo léo điều những tiếng hoan hô này đến gần chỗ Thẩm Giai Nghi, để người được đám con gái nhỏ thích nhất như cô chú ý thấy A Hòa cũng rất được lòng bọn trẻ. Thẩm Giai Nghi, cũng thường hay cười cười phối hợp với A Hòa.

Đúng là khó nhằn!

Thằng Tạ Mạnh Học thích làm thơ, giỏi làm văn, học siêu tanh lại đi theo hướng cực đoan hơn nữa.

“Anh Học ơi, em xin lỗi, em sai rồi, sau này em không làm anh giận nữa đâu.” Một đứa nhỏ áy náy đứng bên cạnh A Học, mặt đỏ bừng bừng, bứt rứt xin lỗi.

Tạ Mạnh Học nằm sấp xuống bàn khóc rống lên, vì đứa trẻ nó phụ trách không ngoan, khiến nó thật “đau lòng thất vọng.” Động tác khóc rống lên này trong mắt người khác quá nửa là danh từ hỗn hợp thay cho “mong manh” và “tình cảm phong phú” cộng với “tớ rất quan tâm đến trẻ con”. Nhưng trong mắt một kẻ tình địch như tôi, thì chỉ là một trò hề xằng bậy mà thôi.

Còn tôi, tiên sư nhà nó, cả ngày tôi dẫn các thành viên trong nhóm mình phụ trách đi tỏ tình với thành viên trong nhóm của Thẩm Giai Nghi, còn ghép đôi loạn xạ ngẫu lên, khiến nhóm của cô hết sức hỗn loạn.

“Kha Đăng, thằng Tạ Mạnh Học kia giả vờ giả vịt khoa trương quá, có điều, đứng trên lập trường khách quan của một người cũng là bạn thân của A Hòa, tao cho rằng lần này mày hoàn toàn thua thằng A Hòa rồi.” Hứa Bác Thuần nhìn Thẩm Giai Nghi bấy giờ đang bị mấy đứa con gái vây quanh năn nỉ đòi nghe kể chuyện.

“Nếu đúng thế thật thì cũng hết cách thôi.” Tôi ngoáy lỗ mũi.

Trong tình yêu, có thể vắt hết tâm cơ, vận dụng sách lược đánh bại đối thủ, nhưng làm chính mình cũng rất quan trọng.

Mà có khi còn là điều quan trọng nhất.

“Nếu cuối cùng, tao khiến Thẩm Giai Nghi yêu tao say đắm, mà đó lại không phải là con người thật của tao, thì mọi điều tao làm phỏng còn ý nghĩa gì nữa đâu?” Tôi vỗ vỗ vai Hứa Bác Thuần.

Chỉ thấy sắc mặt Hứa Bác Thuần đột nhiên tái mét, cả người run lên một chập, miệng phát ra những tiếng ú ớ kỳ lạ.

Đừng hiểu lầm, Hứa Bác Thuần không phải bị mấy lời của tôi làm cho cảm động, mà là bởi thần kinh lỗ hậu của nó bị tổn hại nghiêm trọng một cách phi nhân đạo.

Chỉ thấy một thằng nhóc ứa quậy phá cười hích hích nhảy vọt ra từ sau lưng Hứa Bác Thuần, phá lên cười ha hả rồi bỏ chạy.

“Đạch! Đừng chạy!” Hứa Bác Thuần ôm cái mông bị đột kích, tập tậ tập tênh lao tới như thể muốn giết người.

“Thằng nhóc thôi tha! Tao mà bắt được thì mày tiêu đời! Đâm chết mày!” Tôi cũng chạy đuổi theo, vừa chạy vừa chửi bới.

Dám chọc lỗ hậu của bạn ta, thế có khác nào chọc lỗ hậu của ta đâu.

Một thằng nhóc thối tha chưa đến mười tuổi thì chạy làm sao được? Chỉ một thoáng, nó đã bị tôi và Hứa Bác Thuần lôi về.

Nhưng thằng nhóc này da mặt dày muốn chết, đã thế vẫn còn cười nắc nẻ, tôi và Hứa Bác Thuần tóm một tay nó, nó vẫn quấy loạn lên như con lươn, chỉ muốn vùng ra mà chạy.

Thẩm Giai Nghi đứng gần đấy, vừa trông chừng một nhóm con gái đang chơi nhảy dây trên triền núi xa xa, vừa quan sát chúng tôi.

“Một câu thôi, mày tính sao?” Hứa Bác Thuần nghiêng răng ken két.

“Làm, đâm chết nó.” Tôi lừ mắt, cần gì phải lảm lời.

Hứa Bác Thuần lau vệt nước mắt lúc này đau quá rỉ cả ra, dùng ngón tay chọc mạnh vào lỗ huyệt thằng nhóc, nhưng thằng nhóc cười hô hố, ra sức khẹp chặt hai miếng thịt mỡ lại, rồi còn ra sức ngoe nguẩy mỡ đít, Hứa Bác Thuần chọc thế nào cũng không trúng được mục tiêu.

“Hi hi hi, không chọc được là không chọc được! Không chọc được là không chọc được!” Thằng nhóc làm mặt xấu, thích chí vô cùng.

Tôi nhìn Hứa Bác Thuần đang tức xịt khói, rồi lại nhìn thằng nhóc kia, trong lòng nảy ra một kế.

“Đành phải làm vậy thôi.” Tôi vươn tay, điểm một cái cực nhanh vào sống lưng thằng nhóc.

Người thằng nhóc đờ ra một thoáng, nhưng cũng không coi ra gì, vẫn cứ nhe răng ra cười.

“Mặc dù không muốn, nhưng anh vừa này đã điểm trúng tử huyệt của chú mày rồi.” Tôi nghiêm nghị thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nói: “Hứa

Bác Thuần, thằng bé lần trước bị tao điếm trúng tử huyết ấy, mà còn nhớ nó chết thế nào không?” Tôi buông tay ra.

Hứa Bác Thuần hiểu ý, lập tức buông tay, mặc thẳng nhóc vùng thoát khỏi sự khống chế của chúng tôi.

Bởi vì không cần thiết nữa rồi.

“Xin mà, mà có giết nó đâu chứ, mà chỉ biến nó thành người thực vật thôi mà.” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, chẳng buồn đoái hoài gì đến thằng nhóc nữa.

“Ờ nhỉ, lần đấy tao chỉ dùng có năm thành công lực, vì vậy nó không chết hẳn, mà chỉ chết có một nửa thôi.” Tôi cười xòa, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Thằng nhóc dần thối mặt nhìn hai chúng tôi, quên cả bỏ chạy.

“Chậc, thôi tùy chú mà đấy, từ bây giờ trở đi chú mà quậy thế nào cũng được, đặng nào thì chú mà cũng chỉ còn sống được có ba ngày nữa thôi.” Tôi nhìn thẳng nhóc, xòe hai tay ra.

“Đi chơi đi, chốc nữa anh dẫn chú mà đi gọi điện về nhà, nhớ phải nói thêm mấy câu với bố mẹ đấy nhé. Haiz, bé thế này đã bị điếm trúng tử huyết...” Hứa Bác Thuần nhìn thẳng nhóc, giọng điệu chứa chan tiếc nuối.

Thằng nhóc đột nhiên tức giận hét toáng lên: “Lừa đảo! Trên đời này làm gì có tử huyết chứ!”

Tôi và Hứa Bác Thuần nhìn nhau cười cười, không phản bác, mà cũng không tiếp tục chủ đề ấy nữa, hai thằng quay sang nói chuyện ở trường, hoàn toàn gạt thẳng nhóc sang một bên.

“Lừa đảo! Tử huyệt cái gì chứ!” Thăng nhóc lại hét ầm lên, vành tai bắt đầu đỏ ửng.

“Đúng rồi, không có tử huyệt, chỉ có tử thi thôi.” Tôi nhìn ngón tay mình, lẩm bẫm tự nói: “Đừng nói là chú mày không tin, cảnh sát cũng không tin có tử huyệt đâu, vì vậy anh đây sẽ chẳng bao giờ bị bắt. Ha ha!”

Thăng nhóc thần người ra.

“Lần này mày dùng bao nhiêu thành công lực thế?” Hứa Bác Thuần tò mò hỏi.

“Tám thành. Có chết người hay không tao cũng không biết nữa, chắc chỉ thành tàn phế thôi.” Tôi nhún vai, làm ra vẻ mình cũng không biết.

Hai thằng bọn tôi, cứ thế nói về cái tử huyệt không tồn tại ấy bằng giọng điệu hết sức nghiêm túc.

“Không có tử huyệt! Chỉ có thằng ngốc mới tin có tử huyệt thôi!” Thăng lỏm con hét lớn đến nỗi thân hình nhỏ bé run lên từng chập.

Lúc này, Thẩm Giai Nghi rút cuộc cũng thấy chướng mắt, bèn bước tới, vừa đi vừa mở miệng định nói gì đó.

“Do respect my way.” (Phải tôn trọng phương pháp của tớ.) Tôi trừng mắt nhìn Thẩm Giai Nghi.

“...” Thẩm Giai Nghi đành ngậm miệng lại, giả vờ lảng đi như không có chuyện gì, trước lúc đi còn nhìn tôi với ánh mắt trách móc.

Lúc này, chuông đồng hồ điện tử vang lên, lại bắt đầu vào giờ học, mọi người đều vào đại diện nghe sư phụ ở đạo tràng giảng bài.

Hứa Bác Thuần và tôi cố ý ngồi phía sau bờ đoàn của thăng nhóc kia, lằm rà lằm rằm kẻ xướng người họa.

“Tử huyết đấy nhé, thực ra hồi đầu tao cũng không ngờ mình lại luyện thành tuyệt chiêu này đâu. Tao lợi hải vãi cả ra ấy mà ạ!”

“Móa, cái ngón tay của mày đừng có động tí là chọc ra chứ. Lần trước trước trước nữa, bộ dạng thất khiếu chảy máu của người đó làm tao đến giờ nghĩ lại vẫn thấy ác mộng, buồn nôn chết đi được.”

“Yên tâm đi, đừng quên tao còn biết giải tử huyết nữa.”

“Oa...” Cuối cùng, thằng lỏi con cũng suy sụp, ngoác miệng khóc toáng lên.

Bingo.

Tôi và Hứa Bác Thuận vội khom người với thầy giáo của đạo tràng đang tròn mắt ngạc nhiên, nhanh chóng lôi thằng nhóc kêu gào thảm thiết ra khỏi đại điện, ba người tiến hành đàm phán ở lớp học lộ thiên phía bên ngoài.

“Em không muốn chết đâu!” Thằng nhóc khóc lớn, nhưng cũng không nói rõ ra là muốn được giải huyết.

Tôi đưa mắt nhìn khổ chủ Hứa Bác Thuận, nó gật gật đầu, ý là đã đủ rồi.

“Được rồi, không muốn chết cũng được thôi, anh sẽ giải tử huyết cho chú mày. Có điều, từ giờ trở đi chú mày phải nghe lời, bằng không bọn anh sẽ lại điểm vào tử huyết của chú mày nữa. Chú mày có thể đi mách các sư thầy, nhưng mà mấy thầy ấy cũng không tin có tử huyết gì đâu, ha, ha, ha!” Tôi lạnh lùng nhìn thằng nhóc con.

Hứa Bác Thuận lấy ra một tờ giấy ăn, đưa cho thằng nhóc lau nước mắt nước mũi.

“Vâng.” Thăng nhóc xịu mặt.

“Có ngoan không?” Tôi nhắc chân lên.

“Có.” Thăng nhóc lại khóc.

“Chông cái mông lên, không được tránh, cũng, không, được, thít, vào!” Giọng tôi cực kỳ nghiêm túc.

Những lúc thế này, nhất quyết không được làm qua loa đại khái. Nếu từ bé đã tưởng rằng xin lỗi có thể giải quyết được vấn đề mà không phải trả giá gì cả, thằng nhóc này lớn lên thế nào cũng sẽ tiếp tục đi thông lỗ hậu cho người khác cho xem.

“?” Hứa Bác Thuận hơi do dự.

“Thông.” Tôi giơ ngón tay cái lên.

Thằng nhóc con nắm chặt hai bàn tay lại, vênh mông lên, mắt nhắm tịt.

“Giác ngộ đi.” Hứa Bác Thuận ngồi xồm xuống, khép chặt bàn tay lại thành mũi dao, đột kích thẳng vào lỗ hậu đã giải trừ phòng ngự của thằng nhóc con.

Một luồng lực đạo ghê gớm xuyên qua lỗ hậu, thằng nhóc kêu lên thảm thiết, nằm sấp xuống đất oằn mình lại giả vờ chết.

Mấy ngày sau, thằng nhóc đều rất ngoan, không dám quậy phá lung tung nữa, thậm chí còn tuyên truyền về tuyệt kỹ điểm tử huyết của tôi, làm bọn trẻ sợ phát khiếp, hiệu quả rất tốt.

Đứa nào tin thì cứ tin, đứa nào không tin cũng không đến nỗi khiêu chiến tuyệt kỹ điểm tử huyết của tôi.

Ở trại hè Phật học, chúng tôi thích nhất là khoảng thời gian tầm hơn 9 giờ tối, trước khi đi ngủ.

Lúc ấy, bọn trẻ con ban ngày ầm ĩ nháo nhào đều đã bị chúng tôi lừa lên giường, mọi người tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, liền lôi ghế dài ghế ngắn ra kê dưới bầu trời sao, nằm ngả ngốn.

Trong cơn gió đêm mát lạnh và tiếng ve sầu rĩ rả, rất tự nhiên, cả bọn bắt đầu nói về ước mơ tương lai của mình.

Bảo là chuyện phiếm, nhưng kỳ thực cũng là một cuộc tranh đấu.

Ngoài câu chuyện thần thoại “con trai cần phải thích trẻ con”, thì “bốc phét về mơ ước” cũng là một bước quan trọng để câu được tâm hồn con gái. Nếu một chàng trai đột nhiên bị hỏi “mơ ước gì” mà không trả lời được, đảm bảo sẽ bị trừ điểm nghiêm trọng trong lòng con gái, thậm chí còn bị đá văng ra ngoài luôn chứ chẳng chơi.

Không có mơ ước, cũng bằng với không có sức hút.

Nhưng mơ ước lớn hay nhỏ không phải là điểm quan trọng. Tùy tiện cho rằng mơ ước càng lớn, càng dễ dàng đánh trúng trái tim con gái, vậy thì không khỏi đánh giá quá thấp năng lực phán đoán tình yêu của con gái rồi.

“Mơ ước của tớ, chính là trở thành một bác sĩ chữa bệnh cứu đời.”

“Tớ muốn học Kinh tế, sau này làm chính trị, ứng cử làm ủy viên lập pháp.”

“Tớ muốn sau khi tốt nghiệp đại học, xuất ngoại học MBA, làm việc mấy năm rồi về nước.”

“Học ngành khoa học kỹ thuật là phải đi Đức du học, tớ muốn sang Đức học một mạch lên tiến sĩ.”

“Tớ muốn thi được học bổng du học của nhà nước, sau đó làm nhà ngoại giao, có thể đi du lịch khắp nơi trên thế giới”.

Cả bọn nói như thật về ước mơ của mình, càng nói càng bốc cao đến tận chín tầng mây.

Nhưng nhìn điệu bộ ra sức vạch ra kế hoạch cho cuộc đời ấy, nói thực lòng, tôi không thể cười nhạo chúng được.

Chẳng ai có tư cách cười nhạo ước mơ của người khác cả, cho dù mục đích nói ra ước mơ ấy của đối phương là gì chẳng nữa.

Huống hồ, làm bộ làm tịch một chút trước mặt người con gái mà mình thầm yêu, cũng là chuyện hết sức bình thường... đó là một dạng tâm ý, kiểu như trước buổi hẹn với người con trai mà mình thích, con gái bao giờ cũng trang điểm thật kỹ lưỡng vậy. “Ước mơ” chẳng qua chỉ là món đồ trang sức đàn ông dễ dàng kiếm được nhất mà thôi.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi nằm dài trên ghế băng, khẽ “ê” một tiếng để nhắc nhở.

Cô biết tôi ưa chơi trội, bao giờ cũng thích làm người đặc biệt nhất trong bọn. Cũng bởi thế, đợi cả bọn đều lần lượt nói hết, tôi mới dang hăng giọng.

“Tớ muốn làm một người cực kỳ lợi hại.” Tôi nói, ngắn gọn và vắn tắt.

Đúng thế, một người cực kỳ lợi hại.

“Mơ hồ quá, mà nói thế thì cũng như không.” A Hòa khẽ cười đều.

“Có điều, phải định nghĩa thế nào là lợi hại hay không lợi hại?” Hứa Chí Chương hỏi có vẻ tương đối nghiêm túc.

Tôi không nghĩ nhiều, nhưng đáp án đã có sẵn trong lòng rồi.

Lợi hại, chính là...

“Làm cả thế giới này, vì có tở, mà sẽ khác đi một chút.” Tôi không nhìn sao trời.

Tôi không cần làm thế.

Tôi nhìn vào đôi mắt Thẩm Giai Nghi, chậm chậm nói ra câu ấy.

... mà thế giới của tở, chính là trái tim cậu.

Tháng Sáu năm 2005.

Sân tập bóng chày Toroko ở Đài Trung. Mấy thằng con trai năm ấy từng tán phét về mơ ước, lại vì Thẩm Giai Nghi mà tụ hội về một chỗ. Nhưng lần này, chúng tôi vừa nói chuyện vừa dùng gậy bóng chày vung lên quật xuống, rất là tổn sức.

Tôi xắn tay áo, thở mạnh, cầm cây gậy bằng nhôm màu bạc lên.

Lại bỏ vào một đồng xèng.

“Năm ngoái, có lần tở nghe Thẩm Giai Nghi nói, tuy cô ấy rất thích trẻ con, nhưng cũng thường cảm thấy bọn chúng rất phiền phức, không biết phải làm gì với chúng cả. Vì vậy, lần ở Tín Nguyệt Hành đó, những người khác đều cố ý chơi với bọn trẻ, lại nói mình quản lý bọn trẻ hay thế nào giới thế nào, làm cô ấy rất áp lực.” Liêu Anh Hoàng mặc bộ đồ Tây màu đen, đứng phía sau lưới sắt, nhìn lưng tôi.

“Ồ?” Tôi nín thở, nắm chặt gậy.

“Năm đó nghe cậu căn nhắc, bảo bọn nhóc con thật đúng là phiền chết đi được, Thẩm Giai Nghi lại cảm thấy cậu rất thật thà, không hề làm bộ làm

tịch, không đóng giả làm một con người khác trước mặt cô ấy.” Liêu Anh Hoằng trầm ngâm.

“Bây giờ mới nói, liệu có quá muộn không?” Tôi vung gậy.

Trượt.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mấy thằng bạn thân chúng tôi, bao lâu nay vẫn rất thích nói chuyện về Thẩm Giai Nghi.

Chỉ cần đám bọn tôi tụ tập lại, tình hình gần đây của Thẩm Giai Nghi, hoặc những hồi ức trước kia khi cả bọn cùng theo đuổi cô, sẽ được tua băng phát lại. Chúng tôi xác nhận, bổ khuyết cho hồi ức của nhau. Thẩm Giai Nghi, chính là thời trai trẻ cho tất cả chúng tôi.

Mùa hè năm 2004.

Tôi và đám A Hóa, Hứa Bác Thuần, Liêu Anh Hoảng, Lại Sam Tường lên kế hoạch cùng đến Hoa Liên chèo thuyền trong kỳ nghỉ, không ngờ lại gặp phải trận mưa rào sau khi đuổi bão đi qua, tàu hỏa chạy đến ga Thất Đố thì đường ray bị ngập nước, không đi được nữa. Bọn tôi đành xuống tàu, thay đổi hành trình, bắt xe bus đến Bắc Đầu đánh mạt chược, rúc vào khách sạn suốt ba ngày liền.

Chơi mạt chược được một lúc, chúng tôi bất giác lại nói về Thẩm Giai Nghi.

“Trời ơi là trời, chúng ta lại nói về Thẩm Giai Nghi rồi!” Liêu Anh Hoảng lắc đầu, tự mình cũng cảm thấy tức cười.

“Nói thật đi, sao hồi đấy cậu tự tin có thể cưa được Thẩm Giai Nghi thế?” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, do dự không biết nên đánh quân nào.

“Kha Đăng là vậy mà, lúc nào chẳng tự tin một cách vô lý.” A Hòa nằm dài trên giường xem ti vi.

“Thực ra hồi đó cả ngày tớ đều nghiên cứu ảnh chụp chung với Thẩm Giai Nghi, định xem bọn tớ có tướng phu thê không. Cực kỳ hy vọng, nếu có thì chẳng phải vô địch luôn rồi sao? Cả vận mệnh cũng đứng về phía tớ.” Tôi cười.

“Kết luận? Có không?” Liêu Anh Hoảng đánh ra một quân bài.

“Không.” Tôi móc mũi.

“Ha!” A Hòa cười khẩy.

“Có điều, tình yêu có thể cố gắng mà, không phải sao?” Tôi buột miệng lầm bầm.

Lời vừa dứt, cả bọn cười lên ha hả, cười bò cả ra.

Lại còn không à, có một trăm cách khác nhau để đánh mất tình yêu, thì cũng có một trăm phương pháp để tiếp cận tình yêu.

Chép lại lời tựa của tác giả trong quyển Tình yêu hai tốt ba xấu của chính tôi:

“Tình yêu, rất có thể là biến số khó kiểm soát nhất trong đời, cũng chính vì thế mà nó khiến con người ta ngây ngất.

Nhưng tình yêu là gì? Khi có người đưa ra đáp án cho câu hỏi ngàn đời này, đó chẳng qua chỉ là một cảm nhận nào đó mà người ấy đã từng trải nghiệm, hoặc chỉ là bộ dạng dụ dỗ, cố làm ra vẻ u buồn mà thôi.

Tình yêu là hình ảnh thu nhỏ của cuộc đời rất nhiều người. Đáp án có lãng mạn, có điên cuồng; có tạc dạ ghi lòng, có rung rinh xúc động; có sinh tử bên nhau, có phản phúc bội bạc; có chín chắn, có chờ đợi chín chắn.

Đáp án mà mỗi người muốn tìm đều không giống nhau, bởi mỗi linh hồn đều cực kỳ độc đáo.

Đáp án mà mỗi người cuối cùng tìm được đều không giống nhau, vì tình yêu còn cần đến vận may nữa.

Trước năm hai mươi tuổi, tôi một lòng kiên trinh tin tưởng chỉ cần cố gắng thì sẽ giành được tình yêu. Thật là ngây thơ!

Sau năm hai mươi tuổi, tôi tỉnh ngộ hiểu rằng, hầu hết các mối tình, ngay từ khi bắt đầu đã được định sẵn kết quả. Từ trong tiềm thức, tuyệt đại đa số mọi người đều đã chấm điểm cho “cơ hội yêu đương” với người khác giới ngay từ ấn tượng đầu tiên, từ đó đưa ra quyết định.

Nhưng ngoài vận may, tình yêu cũng cần bổ sung bằng rất nhiều nỗ lực, cũng đong đầy mùi vị và ánh sắc của mồ hôi và nước mắt.

Vì vậy, dáng dấp của tình yêu mới làm lòng người rung động đến thế.

Tình yêu của bạn, chẳng ai trên đời đủ sức định nghĩa giùm.

Các chuyên gia chiêm tinh đi chết cả đi!

Các tác giả giữ mục “Gỡ rối tơ lòng” trên báo cũng đi chết cả đi!

Tất cả các loại người quan tâm ra sức khuyên dỗ bạn lúc nào nên yêu lúc nào không nên, đều đi chết cả đi!

Dùng cảm tin tưởng cái mũi của mình, lao vào một cuộc yêu đương của tuổi trẻ đi thôi!

Cuộc sống những năm cấp III rất phong phú, ngoài những buổi đi học thêm, hầu như tối nào tôi cũng ở lại trường học bài.

Ngày nghỉ cuối tuần, Thẩm Giai Nghi đôi khi lại đến học ở trung tâm văn hóa để thay đổi môi trường. Tôi biết được, bèn luyện thành thói quen sáng sớm tinh mơ đã xếp hàng giành chỗ đọc sách ở cửa trung tâm văn hóa. Chúng tôi trao đổi đề mẫu, chia sẻ vở ghi của những môn học chung, đánh cược điểm thi tháng hết lần này đến lần khác.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, chị gái của Thẩm Giai Nghi đã thi đậu đại học, rời nhà lên Đài Bắc. Từ đó, những lúc ở lại trường học bài buổi tối, tôi lại càng để tâm hơn đến Thẩm Giai Nghi giờ chỉ còn lẻ loi một mình.

Lại một mùa hè nữa, lần thứ hai chúng tôi tham gia trại hè Phật học dành cho nhi đồng, lần này tôi không làm anh phụ trách nhóm, mà đi làm tạp vụ rửa bát với chia thức ăn. Thăng Lý Phong Danh sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với tôi, cũng phụ trách rửa bát, rửa mãi rửa hoài, nó liền yêu luôn cô bé Thục Huệ cùng rửa bát với bọn tôi, trở thành thằng khốn kiếp đầu tiên trong hội bạn thân có bạn gái.

Sau đó, lại một mùa hè nữa trôi qua.

Chúng tôi đã hỉ hỉ hả hả đánh cược điểm đến kỳ thi thử, đến với năm lớp Mười hai bận rộn bù đầu.

Dưới ánh sáng rực rỡ của tình yêu theo kiểu cần cù học tập, thành tích của tôi luôn ở trong top 30 toàn trường. Nhưng vì thiên phú học hành của tôi đã bùng cháy lên đến cực hạn, tôi dần dần nhận rõ mình chẳng bao giờ tiến vào top 10 toàn trường được (trừ phi 20 đứa ở trên đồng loạt chuyển trường), cũng có nghĩa là, tôi không thể thi vào trường y Từ Tế như Thẩm Giai Nghi nói. Chẳng sao, nếu đã không phải hạt giống cho ngành đó, tôi liền đổi mục tiêu phấn đấu thành khoa Thiết kế công nghiệp của trường đại học Thành Công.

Trải qua một năm chinh đốn lại kế hoạch tình địch, tôi xác nhận đối thủ chính chỉ còn lại một mình thằng A Hòa.

“Nói thật đi, mày cảm thấy mày thắng được A Hòa không đấy?” Hứa Bác Thuần ngồi trước máy chơi điện tử, chơi trò “Võ sĩ dũng mãnh”.

“Tại sao tao lại thua?” Tôi cật lực nhấn nút thật nhanh, tung ra “Cú đâm sao băng”.

“Theo tao biết, chị gái A Hòa làm cố vấn cho nó, ví dụ như mua quà sinh nhật, hay cần phải nói chuyện với con gái như thế nào... nghe có vẻ đáng tin cậy lắm.” Hứa Bác Thuần cũng đang cật lực nhấn nút.

Hai nhân vật đang lao vào sống mái với nhau trên màn hình.

“Đúng thế, so với người chị rất hiểu bọn con gái của thằng A Hòa, quân sư Hứa Bác Thuần của tao đúng là đồ rắm chó.” Tôi nhú chặt mày, nhìn nhân vật của mình trong nháy mắt bị đánh bay lên. Nhưng trong lòng đã ngầm có kế hoạch.

Không sai, đơn độc tác chiến rất chi hào hùng, nhưng cái giá phải trả khi thất bại quá lớn, tôi không chấp nhận nổi. Thua mà hào hùng, làm sao bằng búa ra thiên la địa võng để giành thắng lợi chứ!

Tối hôm ấy đạp xe về nhà, tôi liền lấy hết dũng khí, viết một bức thư cho chị gái Thẩm Giai Nghi, dán tem gửi đến trường đại học của chị ấy, nội dung không ngoài việc thừa nhận mình thầm yêu Thẩm Giai Nghi, đồng thời mong rằng chị ấy có thể ủng hộ về mặt thông tin.

“Chị gái của tình địch giúp thì có gì hay ho chứ, tiên sư, anh đây có hần chị gái của Thẩm Giai Nghi đích thân hỗ trợ đây này!” Tôi hít một hơi thật sâu, bỏ phong bì vào hòm thư.

Câu giới khẩn Phật cho lòng thành khẩn của tôi có hiệu quả, ít nhất là chị Thẩm không đi tố cáo tôi với Thẩm Giai Nghi, bảo tôi lén lút mời chị ấy làm quân sư.

Thế vẫn chưa đủ.

Tôi gọi điện thoại, tìm Diệp Ân Tuyên là bạn thân của tôi và Thẩm Giai Nghi hồi cấp II, giờ đang học trung cấp năm năm ở Gia Nghĩa, năn nỉ ỉ ôi mãi để Diệp Ân Tuyên phải thề làm tai mắt cho tôi, tiết lộ những tâm tư Thẩm Giai Nghi chưa nói với tôi bao giờ.

“Được thì được thôi, nhưng... thế này hình như không phải với Thẩm Giai Nghi rồi.” Diệp Ân Tuyên khổ sở nói.

“Có gì mà không phải? Lấy đâu ra chuyện gì không phải chứ? Tóm lại Thẩm Giai Nghi có yêu tớ hay không thật ra chẳng liên quan gì đến cậu, tớ cũng có bảo cậu nói giúp tớ đâu. Cậu cảm thấy Thẩm Giai Nghi là loại con gái chỉ cần cậu bốc thơm tớ lên thì cô ấy sẽ yêu tớ đấy chắc?”

“Vậy cậu muốn tớ làm gì đây?” Diệp Ân Tuyên chùng như rất miễn cưỡng.

“À, chỉ là, cung cấp cho tớ thêm một ít chuyện bí mật của Thẩm Giai Nghi thôi, những chuyện khác để tớ tự làm được rồi!” Tôi cười ha hả ở đầu dây bên này, lòng bàn tay siết chặt toát đầy mồ hôi lạnh.

Một tuần sau, chị Thẩm trả lời thư cho tôi, nội dung bức thư làm tôi nháy mắt lên.

“Chị không thể bảo em gái chị rằng nó nên yêu ai, nhưng chị rất thích sự thẳng thắn của em. Em cứ thường xuyên viết thư cho chị nhé. Cố lên!” Chị Thẩm Thiên Ngọc viết thế, là bàn tay cầm bức thư của tôi tràn đầy năng lượng.

Như thế, tôi đã có thêm hai vị quân sư rất gần gũi với Thẩm Giai Nghi giúp sức, đồng thời cũng từ những nguồn tin này mà tìm hiểu được, địa vị của tôi trong lòng Thẩm Giai Nghi rất đặc biệt, không phải bạn bè bình thường, song cũng chưa vươn được đến phía chữ “yêu” kia.

Nhưng, chính là rất đặc biệt. Đặc biệt đến mức không thể định nghĩa rõ ràng.

Tôi muốn thêm một chút nữa, một chút nữa thôi.

“Để Giai Nghi biết mình có tình cảm đặc biệt với cô ấy, dường như cũng khá thi đấy nhỉ?” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình, đứng trên ban công, nhìn bầu trời đêm bị cột ăng ten chia cắt thành mấy mảnh.

Yêu một người thì chẳng cần quan tâm đến lịch trình cụ thể gì cả, cũng chẳng thể xác định thời cơ nào mới là thích hợp nhất để người ấy biết được tâm ý của mình.

Nghĩ lại, nhờ vào cuốn sổ thường ngày không ngừng ghi lại những chủ đề có thể nói chuyện, thời gian tôi và Thẩm Giai Nghi buôn chuyện điện thoại mỗi lúc một dài hơn, đã có thể kéo dài đến ba bốn tiếng đồng hồ. Ba bốn tiếng cơ đấy! Tán chuyện ăn ý đến đẳng cấp này, hẳn cũng ngầm ngầm biểu thị rằng tôi có thể... đặc biệt hơn cả đặc biệt một chút rồi nhỉ?

Lần này, hãy gạt hết những tính toán gian trá kia đi, dựa vào trực giác thôi!

Tôi nhìn phần lời bài hát trong cuốn sổ, bài hát tôi viết cho Thẩm Giai Nghi, đã sắp tuôn trào rồi.

Điểm đến của chuyến du lịch tốt nghiệp cấp III là Khăn Đình. Năm nào khóa nào cũng thế, chẳng có gì mới mẻ cả.

Buổi dạ hội hôm đầu tiên, nhà trường thuê trọn hội trường lớn của trung tâm hoạt động thanh niên Khăn Đình, lớp nào cũng có thể đăng ký lên sân khấu hát hò biểu diễn, có điểm danh, nên không ai dám tự tiện chạy ra khỏi hội trường đi chơi đêm, mấy trăm người tụ tập vào một chỗ, ử rữ nghe nhạc.

Thế này rất hay, người càng đông, lại càng hợp với tính cách của tôi.

“Kha Đăng, mày phải nghĩ cho kỹ đấy!” Hứa Bác Thuận hồ nghi, không nhin được lên tiếng nhắc nhở tôi.

“Hả?” Tôi đập đập tay lên mặt. Dùng sức đập mạnh lên mặt.

“Mày mà làm thế, thì sẽ giống mấy thằng bọn Liêu Anh Hoảng, Tạ Mạnh Học, A Hòa rồi còn gì.” Hứa Bác Thuận trợn mắt nhìn tôi.

“Coi như tao không kiềm chế được nữa đi. Tao vốn là loại người đó mà, cái loại khốn kiếp đã thích ai thì chỉ hận không thể cho toàn thế giới biết được điều đó ấy.” Tôi vung tay, tự cổ vũ chính mình.

Tôi cầm lời bài hát đã photocopy từ trước phát cho hai chục thằng con trai đã tập luyện thành thục ca khúc “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”. Cả bọn chẳng đứa nào hiểu gì cả, đến khi định thần lại, toàn bộ đã đứng quây quanh mấy chiếc micro, đợi tôi ra hiệu lệnh.

Trong hội trường khá giống với trường đầu La Mã cổ đại, người dẫn chương trình đang chờ tôi lên tiếng, tất cả học sinh lớp Chín, lớp Mười hai có mặt tại đây đều đang chăm chăm nhìn tôi. Tôi nướng mày, hít sâu, đầy lòng tự tin thiên bẩm của mình lên đến đỉnh điểm.

Tôi tìm thấy Thẩm Giai Nghi đang ngồi bên dưới, ánh mắt hờ hững lướt qua bên cạnh cô.

“Bây giờ, tớ muốn tặng cho người con gái tớ thầm cảm mến một bài hát do chính tớ sáng tác. Hy vọng một ngày nào đó của nhiều năm sau, người ấy vẫn có thể nhớ lại, đã từng, có một người con trai như thế, đã làm một việc như thế, bởi vì cậu ấy vô cùng vô cùng thích người ấy.” Tôi vỗ vỗ vào đám con trai đang hết sức ngạc nhiên đứng bên cạnh, nói: “Bắt đầu đi, những nô bộc trung thành của ta!”

Cả hội trường náo động một hồi. Chúng tôi bắt đầu hát, dùng các âm điệu khác nhau để thay thế nhạc nền, hiệu quả cũng tạm được.

Anh, chưa bao giờ biết, tại sao một kẻ điên cuồng như anh, lại gặp được, lại gặp được cô gái tuyệt vời như thiên sứ là em. Còn anh, cũng không biết, tại sao hai bên góc học tập viết đầy tên em, cũng không biết, là ai khiến anh khóc gào giữa đêm thâu. Anh nhớ em, nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em...

Thẩm Giai Nghi nghe được một nửa, liền bắt đầu thì thầm nói chuyện riêng với cô bạn ngồi bên cạnh.

“...” Tôi thì thầm kinh hoàng.

Không lâu sau, Thẩm Giai Nghi quay người đứng lên khỏi chỗ ngồi, không biết chạy đi đâu. Bóng hình rời đi của cô khiến tôi lú cả lưỡi.

... Vậy coi như thổ lộ thất bại rồi sao? Vì tôi đã lộ nguyên hình, Thẩm Giai Nghi rốt cuộc cũng liệt tôi vào với đám con trai “tình cảm chưa chín, trở ngại cô học hành” rồi sao? Hay là Thẩm Giai Nghi vốn hay ngượng ngùng, không thể đối mặt với hỏa lực siêu cấp kiểu này?

Tan hội, trước khi ra ngoài chơi đêm, cả bọn đều đi tìm Thẩm Giai Nghi chụp ảnh chung, một lũ con trai thì thầm yêu Thẩm Giai Nghi tụ lại một chỗ, giơ ngón tay lên thành hình chữ “V”. Vì tôi vừa thổ lộ tình cảm mà không nói rõ đối tượng là ai, tất cả vẫn mang những ý đồ khác nhau, chen vai thích cánh đứng bên cạnh Thẩm Giai Nghi, hướng về phía ống kính lưu lại một hình ảnh có giá trị lịch sử.

Còn tôi, tôi chỉ dám nhìn chăm chăm vào ống kính cười ngây ngô, hoàn toàn không dám liếc nhìn đôi mắt Thẩm Giai Nghi.

Đèn flash lóe lên.

“Bài hát ấy, mày viết tặng ai thế?” A Hòa cười hì hì nhìn vào ống kính, thì thầm bên tai tôi.

“Ồ, tặng người con gái tao yêu.” Tôi mỉm cười, không trả lời thẳng.

“Ai thế?”

“Phật dạy, không thể nói.”

“... vậy thì, cùng nhau cố gắng nhé?” A Hòa giơ hai ngón tay thành hình chữ “V”.

“Được, cùng nhau cố gắng đi.” Tôi ngoáy mũi.

Lạy giới lạy Phật, đừng để Thẩm Giai Nghi bị con dọa cho chạy mất đấy nhé!

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chuyến du lịch tốt nghiệp mở màn oanh liệt hoành tráng, kết thúc một cách nhạt nhẽo tầm phào.

Trở về trường, Thẩm Giai Nghi giả bộ như chưa từng có chuyện hát hò tỏ tình, hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ cùng học bài, chuyện phiếm, buôn điện thoại với tôi như mọi khi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất mình vẫn chưa bị ghét. Mình quả nhiên đặc biệt... tuy rằng vẫn còn một quãng xa mới đến mức cực kỳ đặc biệt.

Nhưng lòng tay, đã không thể quay đầu lại được nữa.

Tôi kéo Hứa Bác Thuần ra cửa hàng hoa, nghiên cứu các loài hoa cỏ mà chúng tôi vốn chẳng biết gì.

“Sao lại đến hàng hoa? Chẳng lẽ mày định mua hoa tặng Thẩm Giai Nghi à?” Hứa Bác Thuần không thoải mái cho lắm.

“Đúng thế đấy.” Tôi khờ sờ xem xét ý nghĩa biểu tượng được ghi rõ trên các loại hoa.

Mỗi loài hoa dường như đều có ý nghĩa của riêng chúng. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu nồng cháy, hoa bách hợp tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, hoa tulip tím đại biểu cho tình yêu khát khao, hoa tulip vàng đại biểu cho tình yêu vĩnh hằng, thất lý hương có nghĩa là “anh là tù binh của em”, cúc trắng là tình yêu chờ đợi.

Mỗi ý nghĩ, tiên sư nó, đều dính dấp đến tình yêu. Lộn tùng phèo cả lên.

Nếu tặng kiểu này, tôi sẽ chẳng có gì đặc biệt nữa rồi.

“Mày đừng lên cơn điên nữa, Thẩm Giai Nghi chắc không thích mày tặng hoa thế này đâu.” Hứa Bác Thuần không đồng tình với tôi.

“Đó là người khác.”

“Hả? Mày nói cái gì?”

“Đó là người khác. Tao không phải người khác.” Tôi tự nói một mình, chậm rãi buông ra một câu, “Người khác tặng hoa thì chán ghét, tao tặng hoa, vẫn được.”

Tôi trợn tròn mắt, cầm một bông hoa thường được gọi là “tai nhỏ [1]” lên.

[1] Một loài hoa màu đỏ giông giống như hoa mào gà, nhưng không được đẹp như hoa mào gà. (Chú thích của tác giả)

Hoa “tai nhỏ” này không bị khiên cưỡng ghép cho ý nghĩa rồi rằm vào. Nó xấu một cách rất đáng yêu.

“Đệch, xấu vãi.” Hứa Bác Thuần hơi khó chịu.

“Tiên sư, cũng được đấy!” Tôi trầm ngâm suy nghĩ, chăm chú nhìn chậu hoa “tai nhỏ”.

Dương Quá có Tiểu Long Nữ, tôi có Thẩm Giai Nghi. Dương Quá có hoa Long Nữ, tôi có hoa tai nhỏ. Dương Quá có chim điêu, tôi có Hứa Bác Thuần. Tiên sư nhà nó, thế này không phải vận mệnh xui khiến thì còn là gì nữa!

“Đi thôi, điêu huynh.” Tôi vỗ vỗ vai Hứa Bác Thuận, cầm một bông “tai nhỏ” đi trả tiền.

Từ đó trở đi, cổng nhà Thẩm Giai Nghi ở Đại Trúc, thi thoảng lại xuất hiện vết chân tôi đi qua.

Một đóa hoa “tai nhỏ” xâu xấu, đặt dưới cổng nhà.

Kỳ thi thử thứ ba kết thúc, mỗi học sinh lớp Mười hai đều nhận được một tập thể lệ thi xét tuyển đại học.

Buổi chiều sau khi tan học, tôi cầm tập thể lệ chạy đến cửa lớp Hòa.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có tham gia thi xét tuyển không?” Tôi lật giở tập thể lệ, cọ cọ vào cằm.

“Không biết nữa, tớ vẫn đang nghiên cứu thể lệ. Cậu thì sao?” Thẩm Giai Nghi cũng cầm tập thể lệ.

“Tớ cũng đang xem, có điều vẫn chưa quyết định gì cả. Khoa Thiết kế Công nghiệp của Đại học Thành Công nhiều hạn chế quá!” Tôi gãi đầu.

“Tớ thì chú ý đến khoa Quản lý trường Đại học Giao thông, tớ hơi muốn thi xét tuyển vào đấy, vì chỉ phải thi ba môn Văn, Toán, tiếng Anh thôi. Nhưng tớ vẫn chưa biết cái khoa ấy là làm gì cả.” Thẩm Giai Nghi chỉ vào một trang trong tập thể lệ.

“Khoa Quản lý à...” Tôi ghi nhớ trong lòng.

Còn phải nói giữa sao? Hồi trước tôi có thể vì Lý Tiểu Hoa mà chạy đi học khối Tự nhiên mình chẳng ưa tẹo nào, bây giờ, tôi đương nhiên có thể vì Thẩm Giai Nghi mà đi học khoa Quản lý mẹ gì đấy!

Cứ quyết định vậy đi.

Tôi tìm hiểu một chút. Khoa Quản lý trường Đại học Giao thông có hai tổ, Tự nhiên và Xã hội, mỗi trường cấp III đều có hai suất tham gia. Cũng có nghĩa là, trường tôi có hai học sinh có thể tham gia thi xét tuyển vào tổ Xã hội của khoa Quản lý.

Bật thang trước lớp học thêm.

“Thực ra nếu mà không thích học ngành Khoa học kỹ thuật, thì xét tuyển vào cái khoa mập mờ nước đôi như khoa Quản lý ấy cũng được, biết đâu đấy là cơ hội cuối cùng cho mà thoát khỏi khối Tự nhiên thì sao.” Hứa Bác Thuần nói, cổ vũ cho ý nghĩ của tôi.

“Tiên sư nó, hình như cũng có lý ra phết.” Tôi len lén nhét miếng giấy vệ sinh bọc đầy nước mũi vào túi quần Hứa Bác Thuần.

Bây giờ, trường trung học Tỉnh Thành dựa vào thành tích học tập để làm căn cứ sơ tuyển các học sinh tham gia thi xét tuyển đại học trước tốt nghiệp. Thành tích của tôi cũng không tệ, Thẩm Giai Nghi lại càng giỏi vãi, muốn giành được suất thi xét tuyển vào khoa Quản lý không phải chuyện khó. Tôi lại không muốn xét tuyển bên tổ Tự nhiên, vì ngay cả trong trường hợp thuận lợi nhất, hai chúng tôi đều vào được khoa Quản lý trường Giao thông, tôi sẽ phải đối mặt với việc học khác lớp Thẩm Giai Nghi, tôi không thích thế.

“Vì vậy, mình phải tham gia thi ở tổ Xã hội.” Tôi hít thở sâu, bắt đầu tự thôi miên chính mình, quả nhiên là, được!

Về nhà, tôi nói với bố mẹ về quyết định này, bố mẹ đều cảm thấy rất kỳ quặc, không hiểu sao tôi lại nảy ra một ý nguyện xưa nay chưa từng nhắc đến như thế, nhưng thấy danh tiếng của Đại học Giao thông rất tốt, nên không ngăn trở gì tôi. Thầy Lại cũng hết sức ngạc nhiên, nhưng trước ánh mắt không có cửa thương lượng của tôi, thầy đành phải ký vào tập hồ sơ.

Có mục tiêu rõ ràng rồi, tôi bắt đầu bùng nổ cố gắng.

Đến ngày nghỉ, trời vừa sáng tôi đã vừa lăn vừa bò ra khỏi giường, chạy đến cửa trung tâm văn hóa chờ sẵn, vừa học thuộc lòng từ vựng tiếng Anh vừa đợi nhân viên quản lý mở cổng, tiện thể xách theo một cái ba lô chiếm chỗ hộ Thẩm Giai Nghi. Buổi trưa, tôi cầm sách ngữ văn, men theo con đường nhỏ bên cạnh trung tâm văn hóa, vừa đi vừa đọc lên đến tận núi Bát Quái, sau đó chọn một gốc cây to ngồi xuống, thông thả làm bài thi mẫu tiếng Anh, hấp thu hết tinh hoa nhật nguyệt rồi mới chậm rãi xuống núi, trở lại trung tâm văn hóa làm bài tập Toán.

Hơi lạnh ở trung tâm văn hóa khiến người ta thực chỉ muốn ngã lăn xuống bàn hôn mê bất tỉnh một chập.

“Thẩm Giai Nghi à Thẩm Giai Nghi, lên đại học tứ nhất định sẽ cửa được cậu, hãy đợi đấy!” Tôi ngáp dài, nhìn Thẩm Giai Nghi ngồi phía đối diện.

... Thẩm Giai Nghi là con ma chăm học, thế nào cũng vượt qua được kỳ thi viết tập trung, tôi đây không thể hy sinh ngay trận đầu này được.

Nghĩ kỹ lại, hai môn Vật lý Hóa học của tôi chỉ ở mức khá, bây giờ lại tập trung vào ba môn Văn Toán Anh mà tôi sở trường nhất, coi như hợp với tính toán của tôi. Đúng thế, đời người làm gì có sự trùng hợp, tôi luôn lấy ba môn học chung này ra đánh cược với Thẩm Giai Nghi, nhất định là có ý nghĩa của nó.

Ngày trước kỳ nghỉ đông, trong hội trường thi xét tuyển đại học, tôi lại không thấy bóng dáng Thẩm Giai Nghi đâu cả.

“Làm cái trò gì vậy?” Tôi gãi đầu, đi qua đi lại trong hội trường.

Liên tiếp hỏi mấy đứa liền, Dương Trạch Vu, Liêu Anh Hoàng, A Hòa... đều không hiểu Thẩm Giai Nghi gặp chuyện gì. Thời đại đó không

có điện thoại di động, hơi tí là đã khiến người ta luống cuống cả lên rồi.

“Chắc không phải ngủ quên đấy chứ?” Tôi nhăn mặt ra.

Thẩm Giai Nghi xưa nay cực kỳ trầm ổn, chắc không làm ra chuyện như vậy đâu.

Hay là, Thẩm Giai Nghi đã gặp phải chuyện gì trên đường rồi?

Trong tâm trạng thấp thỏm bất an ấy, tôi làm hết bài thi viết này đến bài thi khác, hồn vía lơ lửng trên mây.

Vừa ra khỏi hội trường, tôi gọi điện thoại cho Thẩm Giai Nghi ngay tắp lự, cũng may người nghe máy chính là Thẩm Giai Nghi. Tôi vội hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong, toàn thân tôi liền bị một luồng điện cực mạnh đánh trúng.

Thì ra ở bên lớp Hòa có một đứa con gái, vòng sơ tuyển xếp sau Thẩm Giai Nghi, nhưng lại muốn Thẩm Giai Nghi nhường suất thi xét tuyển vào khoa Quản lý cho nó, sau một hồi nói chuyện, Thẩm Giai Nghi liền nhường luôn cái suất ấy cho đứa kia.

“Đệch! Sao cậu không nói với tớ!” Tôi kêu gào thảm thiết, sắp sửa chết trong buồng điện thoại công cộng đến nơi.

“Haiz, là thế đấy.” Thẩm Giai Nghi cũng không biết phải nói gì, giọng có vẻ day dứt.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, thật chỉ muốn giết chết cái đứa khốn kia thôi.

Về sau tôi thăm dò được, đứa con gái thay thế Thẩm Giai Nghi tham gia thi xét tuyển cũng không đến thi, không rõ nguyên nhân vì sao, hoàn

toàn đã phụ tấm lòng nhường suất của cô. Toàn bộ sự việc này, căn bản chính là tên đại ma vương Vận Mệnh chơi tôi một ván!

“Có cần đến Tín Nguyệt Hành thắp hương không?” Hứa Bác Thuần nhún vai.

“Đếch cần!” Tôi chạy như điên.

Hết kỳ nghỉ đông, kết quả thi được công bố.

Tôi vượt qua kỳ thi viết tập trung, lọt vào vòng thi vấn đáp của khoa Quản lý Đại học Giao thông.

Những bước phát triển sau này được gọi tắt là “oán nam bi phần báo thù”, tôi ôm mỗi hận vô biên trong lòng, cầm theo một tập lý lịch “trông vậy mà không phải vậy” đến trường Đại học giao thông có tỷ lệ nam nữ là 7/1, còn được gọi tắt là trường con trai, để tham gia thi tuyển.

Vòng thi này chỉ có bốn cửa, trong đó có một phần viết bài luận, đề bài hình như là một thứ rắc chó kiểu “theo đuổi thành công” [2] gì đấy. Ba cửa còn lại lần lượt diễn ra trong ba phong học, mỗi cửa đều có hai đến ba thầy cô giáo trấn giữ. Mấy thầy cô giáo rúc trong phòng thi hình như đang chơi trò áp lực, rất nhiều thí sinh ở trong ra ngoài đều khóc hết nước mắt, tôi thấy hẳn là mấy đứa mít ướt ấy đã nằm trong danh sách bị loại cả rồi.

[2] Bài này sau đó tôi được 97/100 điểm, hoàn toàn là bốc phét thành thần. (Chú thích của tác giả)

“Có chết cũng phải cười.” Tôi vắn vẹo cần cổ.

Kẻ đang ôm mỗi hận lớn lao với tên đại ma vương Vận Mệnh như tôi đây, lại ở trong một trạng thái siêu thoát rất kỳ diệu. Liên tục ba cửa, các thầy cô cứ rề rà, làm sự nhần nại còn lại trong tôi mỗi lúc một ít đi.

“Em từng làm phụ trách trong hai đợt trại hè Phật học, vậy, ‘Phật’ là gì?” Thầy giáo gầy nhìn tôi.

“Chuyện này em mà nói rõ được mới lạ đấy, chính như câu, đạo khả đạo, phi thường đạo.” Tôi nhúu mày.

“Em Kha Cảnh Đăng, tại sao em cho rằng khoa chúng tôi sẽ nhận em?” Thầy giáo béo không có vẻ gì là hứng thú.

“If you risk nothing, then you risk anything.” Tôi nhìn đồng hồ trên tường, thi gì mà lâu quá.

“Có phần hỏi một đằng trả lời một nẻo rồi đấy nhé!” Một thầy giáo khác cười gằn, ve vẩy bảng điểm cấp III của tôi, nói: “Thành tích của em rất tệ, trình độ này mà vẫn dám thi xét tuyển vào Đại học Giao thông của chúng tôi sao!”

“Xin thầy có được không! Em xếp thứ 26 toàn trường đấy!” Tôi trợn mắt nhìn các thầy, nói: “Nếu thành tích của em tốt hơn chút nữa, em đã thi vào khoa Y rồi, còn chạy đến cái khoa Quản lý này làm gì?” Tôi không hề sợ hãi.

Cứ vậy, thi tuyển kết thúc.

Tôi được nhận.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cứ vậy, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại đậu kỳ thi xét tuyển vào khoa Quản lý Đại học Giao thông, mặc dù nguyên nhân và quá trình đều hơi có chút lạ lùng, nhưng đầu sao tôi cũng rất vui vì không phải tiếp tục đối mặt với kỳ thi đại học nữa.

Mấy tên đồng bọn khá thân thiết với tôi lại không có đứa nào đậu xét tuyển, vì vậy cả bọn đều rất ngưỡng mộ nhìn tôi “một mình cất cánh”, cả học kỳ hai lớp Mười hai ung dung thoải mái lượn lờ trong trường, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cười nhìn phát ghét.

Chẳng còn lý do gì để gặm nhấm sách vở, cả ngày tôi đều nghe chương trình phát thanh “Studio Classroom” để luyện nghe tiếng Anh, lén xem Tập san Thiếu niên dưới ngăn bàn, đương nhiên cũng không cần phải đến chỗ quái quỷ lớp học thêm làm gì nữa, nhưng ngày ngày tôi vẫn ở lại trường buổi tối học bài với Thẩm Giai Nghi, sẵn sàng dành thời gian ăn một hộp bánh, cùng cô tán chuyện cho vui đi những mệt nhọc của học hành.

Ban ngày, ở lớp học, tôi bắt đầu làm một số việc quái đản, như trồng hoa trong ngăn kéo bàn, xé vụn bài thi ra làm bông tuyết rải tung tóe lên đầu lũ bạn học. Ngoài ra, tôi còn tìm người đánh cầu lông với mình ngoài hành lang cho đỡ tí mồ hôi khi không còn áp lực thi cử.

“Hứa Bác Thuận, phải học hành chăm chỉ vào, thi đại học đấy, không thể sơ suất chút nào đâu.” Tôi cầm hai cái vợt cầu lông, đập mạnh vào đầu

Hứa Bác Thuận, nói: “Này, ra chơi cầu lông với tao!”

“Đệch, mày đi chết đi! Tay trái đánh với tay phải ấy!” Hứa Bác Thuận giơ ngón giữa lên với tôi.

Không cần phải thi tốt nghiệp và đại học nữa, đầu tôi lúc nào cũng tính toán kế hoạch xem nên làm gì để mang cho Thẩm Giai Nghi một niềm vui bất ngờ khi tốt nghiệp, làm sao để giữ liên lạc với Thẩm Giai Nghi sau khi tốt nghiệp. Đồng thời, còn phải nghĩ ngợi xem lúc nào mới là thời cơ tốt nhất để “nghiêm túc thổ lộ”.

Tôi nhàn rỗi đến mức, còn luyện tập cả kỹ thuật “chảy nước mắt trong ba mươi giây.”

“Tại sao phải tập luyện cái kỹ thuật vớ vẩn ba mươi giây liền khóc ra được như thế? Mày bị ai đánh à?” Hứa Bác Thuận nghi hoặc, nhìn tôi đang nước mắt lưng tròng.

“Không. Mày nghĩ thử xem, nếu tao và Thẩm Giai Nghi đều lên đại học, lúc chia tay ở ga tàu hỏa, nếu tao có thể giở ra tuyệt kỹ rơi vài giọt nước mắt, thế có phải lãng mạn lắm không? Có phải cô ấy sẽ càng thích tao hơn không?” Tôi lau nước mắt, quệt quệt nước mũi.

“Mày thần kinh mẹ nó rồi.” Hứa Bác Thuận nghiêm giọng nói, “Nhưng mà làm sao mày làm được vậy? Hay ra phết đấy.”

“Tao tưởng tượng con Puma nhà tao đột nhiên lăn đùng ra chết mà tao lại không ở bên cạnh nó. Buồn khổ cực!” Tôi cười cười.

Chờ mong quá, chờ mong kỳ thi đại học kết thúc, mùa thổ lộ sẽ đến.

Kỳ thi đại học càng lúc càng gần kề, theo lệ, nhà trường cho nghỉ học.

Đời học sinh cấp III sống vì Thẩm Giai Nghi, bả năm nỗ lực hăm hở học hành, sắp sửa kết thúc rồi.

Tôi không cần phải thi đại học, mỗi ngày đều ngủ lã lóc đến trưa mới mò tới trường cho chúng nó ghét, kiếm người đánh cầu lông. Một hôm, mới 6 giờ rưỡi sáng, chuông điện thoại ở đầu giường đã reo vang, hai mắt vẫn còn nhập nhèm, tôi luống cuống chạy ra bắt điện thoại.

“Kha Cảnh Đăng, dậy mau!” Là giọng nói tràn trề phấn chấn của Thẩm Giai Nghi.

“Hả, cái gì cơ?” Tôi không hiểu.

“Dậy học bài với tớ, dậy mau, dậy mau!” Giọng Thẩm Giai Nghi nghe rất nghiêm khắc.

“... đến trường à?” Tôi cười khi, đã tỉnh hơn một nửa.

“Không phải, dậy mau. Dạo này cậu vợ vẫn quá rồi đấy, không phải thi thì cũng không được như vậy, dậy mau cho tớ!” Thẩm Giai Nghi giơ ống nghe vào bên cạnh dàn nghe nhạc, ấn nút.

Trong ống nghe vẳng ra tiếng nhạc cổ điển hào hùng sôi sục khiến tôi rùng hết cả mình.

“Làm cái trò gì thế?” Tôi nói, nhưng không ai trả lời.

Chắc chắn Thẩm Giai Nghi đặt ống nghe đằng trước bộ dàn rồi... đúng là cái đồ thích gì làm nấy.

Vì không biết lúc nào Thẩm Giai Nghi mới cầm ống nghe lên lại, tôi đành ôm điện thoại, ngồi xõm dưới đất dụi mắt ngáp vặt, ngoan ngoãn nghe hết khúc nhạc cổ điển kia.

“Sao hả? Tỉnh chưa?” Thẩm Giai Nghi hừ hừ, cầm ống nghe lên.

“Thật là, cảm, ơn, cậu, quá, đi!” Tôi lằm bằm, nhưng lại mở cờ trong bụng.

“Sau này mỗi sáng tớ đều gọi điện thoại đánh thức cậu dậy, cậu ấy à, chuẩn bị tâm lý trước đi! Nghĩ đi, trong lúc mọi người chuẩn bị thi đại học, cậu có thể tự bổ sung kiến thức cho mình mà.” Giọng Thẩm Giai Nghi rất nghiêm túc.

“Đời người ta mà ngủ không đủ giấc, có bổ sung thế nào cũng vẫn hư nhược đấy!”

“Cậu đừng có ngại biện, rõ ràng là thức khuya quá mà. Cậu phải có lý tưởng một chút chứ!”

Thức khuya quá không phải vì đợi cậu học bài xong, gọi điện thoại chúc ngủ ngon rồi mới đi ngủ hay sao? Tôi thầm nghĩ.

“Vậy mỗi ngày tớ phải nghe nhạc khác nhau mới dậy, không được lặp lại. Tớ mà thấy lặp lại là sẽ đập máy quay vào ngủ nướng tiếp đấy nhé!” Tôi đây cũng kén cá chọn canh lắm.

Muốn biết mức độ coi trọng đối với việc gì, thì phải xem thời gian dành ra cho nó.

Cho Thẩm Giai Nghi thêm một bài tập, để cô thêm một việc khi đánh thức tôi dậy, cũng chính là để cô tập tành thói quen coi trọng tôi, lâu dần lâu dần, giữa tôi và Thẩm Giai Nghi sẽ có thêm càng nhiều ràng buộc. Như vậy rất tốt.

“Không vấn đề gì. Cậu thề đi, không được quay vào ngủ nướng nữa.” Thẩm Giai Nghi hình như rất hứng khởi.

“Tuân lệnh.” Tôi ngáp dài.

“Tuân lệnh cái gì, thề đi!”

“Thề.”

Tôi gác máy, cảm thấy đúng là siêu hạnh phúc.

Người con gái mà tôi thầm yêu sâu sắc, mỗi sáng sớm đều sẽ gọi điện đánh thức tôi dậy!

“Trời ơi, đây có phải là tín hiệu tình yêu không? Có phải không? Phải rồi! Phải rồi!” Tôi khẩn cầu.

Từ đây trở đi, cứ 6 giờ rưỡi sáng, Thẩm Giai Nghi vừa ngủ dậy sẽ gọi điện thoại dựng tôi ra khỏi giường, cô áp ống nghe vào cạnh bộ đàn, dùng nhạc cổ điển hoặc những bài hát tiếng Anh cũ làm chấn động tôi, đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo mới thôi.

Trong bầu không khí hạnh phúc ấy, tôi không sao kiềm chế được hành vi bộc lộ mình thầm yêu Thẩm Giai Nghi nữa. Tình yêu quả nhiên là thứ rất nhân bản, không thể lúc nào cũng toàn những kế mưu nghiêm ngặt, thế thì ức chế, quá thiếu lành mạnh.

Có mấy buổi tối liền, tôi vật lộn với các món ăn kỳ quái trong cái nhà bếp mà tôi vốn chẳng quen thuộc gì, sau đó nấu ra mấy thứ chẳng ra làm sao, bỏ vào hộp nhựa, đập xe mang đến cho Thẩm Giai Nghi ăn đêm. Đôi khi, còn kèm theo cả một bông hoa “tai nhỏ” chỉ thuộc về hai chúng tôi nữa.

Sến vãi ra, nhưng khi một người đàn ông mạnh mẽ tình nguyện sến súa, tôi nghĩ hẳn là phải cảm động lòng người lắm đây?

“Thẩm Giai Nghi ăn mới lạ đấy, đảm bảo cô ấy đổ mẹ hết đi rồi.” Hứa Bác Thuần khịt mũi khinh thường hành động ấy của tôi.

“Đồ đi cũng chẳng sao, quan trọng là tao có làm, cô ấy có nhận.” Tôi cười ngây ngốc.

Sau hai tuần nghỉ học, lễ tốt nghiệp chậm rãi đến.

Ngày tốt nghiệp, Thẩm Giai Nghi tặng tôi một bó hoa to đùng, làm tôi sượng đến nỗi định giả vờ khóc lúc nhạc lễ tấu lên cũng không được, đến khi phát hiện ra mỗi thằng trong bọn đều nhận được hoa của Thẩm Giai Nghi tặng, hết sức công bằng, tôi mới muốn rớt nước mắt. Khốn kiếp thật, tôi chỉ mong mình được Thẩm Giai Nghi đối xử đặc biệt hơn một chút thôi mà.

Cả bọn rồi rít ký tên lên đồng phục, chụp ảnh, bên này bọc bạch tình cảm, bên kia chia tay, rồi viết lên sổ lưu niệm tốt nghiệp của nhau. Thẩm Giai Nghi nhận được rất nhiều quà tốt nghiệp từ bọn con trai.

Thẩm Giai Nghi viết lên sổ lưu niệm tốt nghiệp của tôi thế này:

For tuổi xuân đây hứa hẹn:

Thức dậy lúc 6:30 là thói quen tốt, nhưng mà, phải tự mình thức dậy mới vĩ đại cơ!

Hy vọng với sự hun đúc của âm nhạc “tinh tuyến”, cậu sẽ càng thêm phong độ!!

Giai Nghi 19/6.

Tôi cũng cố ý giữ lại góc phía trên bên trái của áo đồng phục, vị trí có ý nghĩa nhất, dành cho Thẩm Giai Nghi ký tên.

“Quà của cậu này, hừm, đừng bảo bạn cũ không nhớ đến cậu đấy nhé.” Thẩm Giai Nghi tặng tôi quyển Tịnh ngữ bản mới nhất của pháp sư Chứng Nghiêm. Khốn kiếp, tôi chẳng hề có ý định sưu tầm trọn bộ đâu!

Sau đó đến lượt tôi.

“Tặng cậu, tốt nghiệp vui vẻ. Tự vẽ vẽ đấy, phải mặc đó nha!” Tôi tặng cho Thẩm Giai Nghi một cái áo mình tự vẽ bằng màu đặc biệt.

“Hả? Hay vậy sao?” Thẩm Giai Nghi cười tươi nhận lấy, mở món quà ra ngay tại chỗ.

Hình vẽ trên áo, là một con mắt mở to, trong mắt có một quả táo màu đỏ.

“Thế nghĩa là sao?” Thẩm Giai Nghi không hiểu, nghiêng đầu hỏi.

“Về nhà tra từ điển tiếng Anh ấy, đồ ngốc.” Tôi nhướn mày, ra vẻ thần bí.

Buổi lễ kết thúc, về đến nhà, đúng như mong đợi, tôi nhận được điện thoại của Thẩm Giai Nghi gọi đến.

Ở đầu dây bên kia, là giọng nói cảm động tôi chưa từng được nghe, nhưng đã chờ đợi từ lâu lắm rồi.

Rất đơn giản, nhưng lại rất dễ chịu.

“Cám ơn cậu. Bây giờ tớ, không sao nói nên lời nữa.” Nghẹn ngào.

“Tớ, đợi cậu ở khoa Quản lý Đại học Giao thông nhé.” Nắm chặt tay.

Mười hai ngày sau, Thẩm Giai Nghi mặc lời chúc phúc của tôi, bước vào chiến trường thi đại học.

“Coi như là, mượn vận may của cậu một hôm nhé!” Thẩm Giai Nghi hơi bẽn lẽn.

“Không sao đâu, chúng mình kề vai tác chiến.” Tôi vui lắm.

Tối hôm có điểm, tôi lại nghe thấy tiếng khóc đau thương của thiên sứ.

Thẩm Giai Nghi làm bài chưa đạt phong độ, điểm thi xác định không đủ vào khoa Quản lý Đại học Giao thông, áng chừng chỉ tầm điểm chuẩn của trường Kinh tế Trung ương hoặc Học viện Sư phạm Đà Bắc.

Chúng tôi nói chuyện điện thoại suốt bảy tiếng đồng hồ, cả hai đều không nở gác máy. Một cái van nào đấy trong cơ thể tôi dần dần không khống chế được nữa, rất nhiều những lời kiêu “bao nhiêu lâu nay, tớ vẫn luôn thầm yêu cậu”, “cậu nghĩ tớ học hành nghiêm túc như vậy là vì điều gì chứ”, “cậu là ký ức quan trọng nhất thời cấp III của tớ”... ào ào tuôn ra như nước vỡ bờ.

Cuối cùng, bàn tay nắm chặt ống nghe của tôi rịn mồ hôi nóng hổi.

“Tớ muốn cưới cậu. Tớ nhất định sẽ cưới cậu, một trăm phần trăm sẽ cưới cậu.” Tôi cố đè sự kích động trong giọng mình xuống, thốt ra những lời không hợp tuổi cho lắm.

Thẩm Giai Nghi hít thở sâu, hít thở thật sâu, thật sâu.

“Giờ cậu muốn nghe đáp án không? Tớ có thể trả lời cậu ngay lập tức.” Giọng Thẩm Giai Nghi rất bình tĩnh. Có lẽ, tôi đã mất khả năng nhận biết ý nghĩa ẩn chứa đằng sau ngữ điệu của cô rồi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất sợ hãi. Tôi hoảng sợ cực độ, sợ rằng mình sẽ không được phép tiếp tục yêu người con gái này nữa.

Nếu điều ấy xảy ra, có thể tưởng tượng cuộc sống của tôi sẽ như phiến lá rơi xuống mặt sông, mặc dù dập dềnh trên dòng nước chảy róc rách, nhưng vẫn sẽ dần mòn khô héo.

“Đừng, tớ chưa hỏi cậu, vì vậy cậu cũng không cần từ chối tớ. Tớ sẽ tiếp tục cố gắng, cả đời này tớ đều tiếp tục cố gắng.” Sự kích động trong tôi

biến chuyển thành một thứ cố chấp và kiêu ngạo hoàn toàn không có lý lẽ gì.

“Cậu thực sự không muốn nghe câu trả lời à?” Thẩm Giai Nghi thở dài.

“Tớ không muốn. Xin cậu đừng cho tớ biết ngay lúc này. Xin cậu đừng.” Tôi kiên định, “Cậu hãy kiên nhẫn đợi đến ngày tớ theo đuổi được cậu đi. Xin hãy, để tớ, tiếp tục yêu cậu.”

Như thế, tôi chưa bao giờ cầu xin Thẩm Giai Nghi một câu trả lời.

Cho đến cái đêm động đất ấy.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mùa hè trước khi vào đại học, tôi lên đỉnh Thành Công, tham gia một tháng huấn luyện quân sự trộm gà bắt chó.

Trên đỉnh Thành Công, tôi nhận được thư của hai công dân mạng Diệp Ân Tuyên và chị Thẩm Thiên Ngọc, cho tôi biết sau khi nghe tôi thổ lộ, Thẩm Giai Nghi hình như rất vui vẻ. Tin tức này cổ vũ tôi rất nhiều.

Trong quân đội khắp nơi khắp chốn đều đầy mùi mồ hôi khó người này, như một lẽ đương nhiên, tôi viết những bức thư dài hơn vạn chữ cho Thẩm Giai Nghi, ở cuối thư lần nào cũng nhấn mạnh một chuyện ấy: lên đại học, trước khi lựa chọn những người con trai khác, hãy để mắt đến tôi. Tôi rất tốt, cái kiểu tốt mà bỏ lỡ rồi sẽ không gặp lại được nữa. Hy vọng cô biết điều đó.

Đứng ngoài cửa doanh trại làm lính gác, tôi buồn chán rồi việc, lại viết một bài hát cho Thẩm Giai Nghi.

“Quả nhiên, lên đại học mới là lúc quyết phân thắng bại.” Tôi cười khổ, cố gắng ghi nhớ giai điệu.

Lắc lư cái đầu đỉnh ba phân xuống khỏi đỉnh Thành Công, mang theo một chồng thư hồi âm của Thẩm Giai Nghi, tôi đến trường Đại học Giao thông ở Tân Trúc. Thẩm Giai Nghi thì vào Học viện Sư phạm Quốc lập Đài Bắc, sau này sẽ làm cô giáo cấp I.

Khoảng cách giữa Đài Bắc và Tân Trúc không xa nhau lắm, nhưng nói sao thì cũng là một trở ngại.

Giờ hãy nói về vị trí của các tình địch.

Nhà thơ Tạ Mạnh Học xưa nay vẫn rất thích Thẩm Giai Nghi thi vào khoa Nha trường Y Đài Bắc, ở gần Thẩm Giai Nghi nhất, nếu như thường xuyên hẹn hò thì e khó lòng đảm bảo nó không đánh ngã được tôi. Thăng Liêu Anh Hoảng thích đùa, thăng Dương Trạch Vu cầu thả, thăng Đỗ Tín Triết luôn âm thầm hành động, đều không hẹn mà cùng thi vào Đại học Phùng Giáp ở Đài Trung. Kinh địch A Hòa cũng thi vào một trường ở Đài Trung, đóng quân ở khoa Quản lý doanh nghiệp Đại học Đông Hải.

Còn đám không phải tình địch, thăng Lý Phong Danh sinh cùng ngày với tôi cũng học đại học Phùng Giáp, Lại Ngạn Tường học Đại học Phụ Nhân, Hứa Bác thuần vì quay tay quá miệt mài, làm bài thi không tốt, cùng với Tào Quốc Thăng vào lớp 13 chờ một năm.

Vào đại học, tựa như bước vào một thế giới khác vậy.

Trong thế giới được gọi là trường đại học ấy, chẳng ai ép tôi phải học, cũng không tồn tại mục tiêu rõ ràng của việc học hành (trở thành người có ích cho xã hội à? Mục tiêu này không cần học cũng có thể làm được mà!), cứ thế, tôi bắt đầu những bước thong dong nhàn nhã trong đời sinh viên của mình.

Tôi và đám bạn cùng phòng gia nhập một câu lạc bộ hùng biện suốt ngày ra rả “đối thủ hùng biện với lại đối thủ hùng biện”, muốn rèn luyện tốc độ và sự tỉ mỉ trong tư duy, nhưng chỉ giành được hạng 3 giải cúp Tân Sinh viên. Về sau, vì nguyên nhân đặc biệt, tôi nảy ra thói quen xấu, thường hay ngủ trong trụ sở của câu lạc bộ hùng biện.

Năm thứ nhất, tôi chưa có ô tô, nên tiêu tốn gần hết thời gian trống tiết tẻ ngắt trong thư viện trường. Tôi vào thư viện mượn băng video xem phim

liên tục, ngồi rúc vào cabin ngăn ngở xem hết các thể loại phim trên giờ dưới biển, đặc biệt là một mớ phim vớ vẩn chủ đề lãng nhãng của Nhật, tôi đều xem sạch sẽ.

So với kho sách nhỏ như hạt vừng ở trung tâm văn hóa Chương Hóa, số lượng và các thể loại sách ở thư viện đại học Giao thông cũng làm tôi kinh ngạc một phen, càng những thứ linh tinh nhăng cuội tôi lại càng thích đọc, nào là nội dung truyền đạo của Thanh Hải Vô Thượng sư, Khái lược về hình phạt ở Trung Quốc, Nhật ký cải tạo lao động của Nghệ Khuông, Người ngoài hành tinh hiệp dân bò cái... thứ gì tôi cũng lần lượt nhồi nhét.

Cả năm thứ nhất đại học, tôi hiển nhiên tích lũy rất phong phú, làm cơ sở tạp nhạp để sau này sáng tác tiểu thuyết.

Đồng thời, tôi và Thẩm Giai Nghi cũng bắt đầu gọi điện cho nhau trong ký túc xá.

“Có nhớ tớ thật không đây?”

“Nhớ, siêu nhớ ấy chứ.”

“Vậy bao giờ cậu về Chương Hóa? Chúng ta cùng đến thăm cô Chu Thục Chân.”

“Tuần này luôn nhé?”

“Đến lúc ấy cậu ra ga tàu chờ tớ nhé?”

“Ok, không vấn đề.”

Đúng thế, chỉ mập mờ như thế thôi. Dù không có cách nào tiến thêm bước nữa, tôi cũng hoan hỉ lắm rồi.

Có người nói, thời kỳ đẹp nhất của tình yêu, chính là giai đoạn mập mờ này không rõ ràng này.

Thăm dò hơi thở của đối phương, dè dặt phân tích tâm ý của người kia, hưởng ứng với thái độ cảnh giác. Mỗi một động tác nhỏ nhất dường như đều có ý nghĩa, và cũng bắt đầu được gắn cho các ý nghĩa.

Lúc đi bên nhau, con trai bắt đầu để ý xem con gái có đi ở phía bên trong an toàn hơn không, còn con gái lại không thể không chú ý đến cánh tay cứng đờ của con trai, không biết có phải đang dồn tụ dũng khí để nắm lấy tay mình hay không.

Con gái bắt đầu nghiệm làm trắc nghiệm tâm lý tình yêu, con trai cũng bắt đầu biết giúp con gái xé lớp nylon bọc ngoài đôi đũa dùng một lần lúc ăn cơm.

Tất cả những điều ấy, không chỉ vì mình muốn “thể hiện tốt”, mà còn vì trong lòng mình đã xuất hiện một vị trí, một vị trí chỉ thuộc về một người khác trên trái đất này. Người ấy. Tỷ lệ đó đại khái là khoảng, một trên năm tỷ bảy.

Nhưng tay trong áo chủ bài của tôi, rõ ràng lại nghĩ khác.

“Mập mờ rất tốt, nhưng tốt nhất đừng để tình trạng này kéo dài lâu quá.” Diệp Ân Tuyên đề nghị với tôi trong điện thoại.

“Tại sao? Tôi cảm thấy bây giờ rất ổn mà. Tôi có cảm giác chắc chắn Thẩm Giai Nghi thích tôi rồi, chỉ là vấn đề chừng nào bao nhiêu thôi.” Tôi vừa điện thoại vừa lập trình ngôn ngữ C trên máy tính của bạn cùng phòng.

“Làm sao cậu chắc được ở trường Thẩm Giai Nghi không gặp được người nào tốt hơn? Thế nào chẳng có anh khóa trên biết mang đồ ăn đêm đến, hay những bạn ở lớp sinh viên tài năng nói năng hòa nhã, rồi cả đám tài hoa ngời ngời giống cậu trong câu lạc bộ nữa! Nếu Thẩm Giai Nghi bị một trong số đó cửa đổ thì tính sao, đến lúc ấy cậu đừng có mà khóc với tớ đấy nhé!”

Khốn kiếp, tớ đã cố gắng không nghĩ đến chuyện đó rồi, cậu còn nhắc tớ nữa!

“Có lẽ sẽ có người tốt hơn tớ, thích hợp với cô ấy hơn tớ, nhưng... tớ không thua đâu.” Tôi trúc trặc nói, nhìn những dòng mã lập trình đầy bug trên màn hình.

“Sao lại thế?”

“Tớ rất đặc biệt.” Tôi nghĩ.

Chắc là vậy rồi... bằng không tôi cũng không biết tìm đâu ra câu trả lời tốt hơn nữa.

“Kha Cảnh Đăng, tớ bị cậu làm cho tức chết rồi!” Diệp Ân Tuyên mắng.

“Ha ha, dù sao tớ muốn đợi Thẩm Giai Nghi thích tớ thêm một chút nữa, tớ sẽ chính thức hỏi cô ấy có muốn ở bên tớ không. Bây giờ hỏi, chẳng may bị từ chối, tớ sẽ rất là muốn chết.” Tôi di chuột, không nén nổi tiếng thở dài, “Nếu cậu thật lòng muốn giúp đỡ, vậy nghĩ cách tạo cho tớ một cơ hội ngon lành vào!”

Tôi đúng là, cái đồ chết nhất! Khi đối diện với cuộc chiến tình yêu không thể thua này, sự tự tin của tôi dường như hoàn toàn tan biến.

Sự nhát gan không hợp với tôi chút nào này, có quá nửa xuất phát từ một nội gián hàng đầu khác của tôi, chị Thẩm Thiên Ngọc. Trong bức thư nào đấy, chị viết: “Nếu em cao bằng Thẩm Giai Nghi, chị nghĩ em đã cửa đổ em gái chị rồi đấy!”

Kém ba xen ti mét, tôi cần phải cố gắng gấp ba lần người khác mới có thể bù lấp vào khoảng cách ấy.

Từ từ bổ sung, không vội không vội... tôi thầm nghĩ.

Đến đây, tôi phải nhắc lại rằng, cuộc đời tôi đến thời điểm này có lẽ là thời khắc vui vẻ nhất. Mặc dù trong mắt rất nhiều người, chuyện này thực sự chỉ bằng một cục cứt mũi.

Ở ngôi trường mà văn hóa mạng phát triển rực rỡ chưa từng thấy như đại học Giao thông này, gần như ngay ngày đầu tiên tôi đã học được cách sử dụng mạng. Tôi nhanh chóng thành lập một diễn đàn cho lớp 8A Mỹ thuật, hy vọng đám anh em sống chết có nhau chúng tôi có thể tiếp tục liên lạc thông qua mạng Internet.

Đương nhiên, tôi cũng giúp Thẩm Giai Nghi đăng ký một tài khoản, mật khẩu đặt tạm là ngày sinh nhật của cô.

“Khi nào cậu đăng nhập, phải tự đổi mật khẩu đi đấy nhớ.” Tôi nhắc.

“Dạo này tớ rất bận, cũng không quen dùng diễn đàn mạng cho lắm, có khi phải lâu lâu nữa mới vào được đấy.” Thẩm Giai Nghi nói.

Quả nhiên Thẩm Giai Nghi không học lên mạng ngay, vả lại, ngâm mấy ngày liền tài khoản của cô cũng không có động tĩnh gì, tôi thỉnh thoảng lại dùng mật khẩu ngày sinh nhật của cô đăng nhập, để xác nhận xem cô rốt cuộc định ngâm đến bao giờ.

Mãi đến một đêm khuya nọ, tôi phát hiện mật khẩu cũ đăng nhập thất bại... vậy có nghĩa là Thẩm Giai Nghi đã bắt đầu lên mạng, Còn đổi mật khẩu nữa. tôi ngẩn người ra một thoáng, đột nhiên, tôi rất muốn biết Thẩm Giai Nghi chọn con số nào làm mật khẩu mới.

Số điện thoại nhà cô chẳng? Không đúng.

Số điện thoại nhà cô thêm vào ngày sinh nhật? Thất bại.

Số phòng ký túc xá của cô? Sai rồi.

Liên tục nhập sai mật khẩu ba lần, hệ thống thoát ra khỏi màn hình đăng nhập. Tôi lại thử lần nữa.

“Liệu có phải...” Tôi hít thở sâu, ngón tay run run.

Chậm chậm, nhập vào ngày sinh nhật của mình. 0825[1] .

[1] Ở Đài Loan, cách ghi ngày tháng là Năm/tháng/ngày. 0825 nghĩa là sinh ngày 25 tháng 8.

Đã vào giao diện của người dùng.

Tôi trở mắt, không thở được nữa, thời gian chấn động.

Một thứ cảm xúc chưa rõ tên kéo gáy tôi, nhanh chóng nhắc cả người tôi ra khỏi ghế, nắm chặt bàn tay tôi lại, xé toang cổ họng tôi ra. Sau đó, đập một phát thật mạnh vào sống lưng tôi.

Tôi hét lớn.

Hét lên một tiếng cuồn dại mà tôi còn chưa kịp cho nó ý nghĩa gì.

Ba đứa bạn cùng phòng đã ngủ say ngỡ rằng có người ngoài hành tinh xâm nhập phóng hỏa, không hẹn mà cùng giật mình bật dậy, lại thấy tôi điên cuồng mở cửa phòng lao ra ngoài, găm rú như dã thú, vừa chạy vừa hú trên hành lang dài, không hề kiểm chế, tiếng vọng vang động khắp nơi.

Tôi vừa hú hét vừa chạy một mạch đến nhà tắm công cộng, rốt cuộc cũng hiểu ra mình nên gào thét cái gì.

“Cô ấy dùng ngày sinh nhật của mình! Cô ấy dùng ngày sinh nhật của mình!” Tôi vò tóc, nắm tay đấm như điên lên tường.

“Bụp bụp bụp bụp bụp bụp! Bụp bụp bụp bụp bụp bụp!” Hai nắm tay sừng đỏ, tiếng vang vẫn không theo kịp nhịp tim đập hưng phấn của tôi.

Cô gái mà tôi cảm mến, không ngờ lại dùng ngày sinh nhật của tôi làm mật khẩu đăng nhập.

Chắc phải cảm động đến phát khóc lên được? Nhưng tôi lại không thể ngăn mình gào thét, cười lớn.

Tôi nhảy đến chỗ bồn rửa tay, nhìn vào gương bắt đầu bài diễn thuyết với tốc độ siêu nhanh dài cả mấy phút liền, chẳng hề để ý đến ánh mắt hồ nghi của những kẻ khác.

Tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ, ghi nhớ mình của thời điểm này.

Tôi, vô địch rồi.

Ngày cuối tuần sau cơn mừng điên dại ấy, tôi vừa về đến Chương Hóa thì nhận được điện thoại của A Hòa.

“Tao có chuyện muốn nói với mày, có thời gian không?” Giọng A Hòa rất nôn nóng.

“Được thôi, hẹn ở đâu?” Tôi ôm con chó Puma nói.

“Quán nước gần Trung tâm Văn hóa được không? Nửa tiếng nữa gặp!”

Tôi không hiểu tên tình địch mạnh nhất trong lịch sử A Hòa này muốn nói gì với tôi, chẳng lẽ nào thì tôi cũng vô địch rồi.

Nửa tiếng sau, tôi đến quán nước, thấy một nụ cười quái dị toé toét nở trên gương mặt A Hòa. Tùy tiện chọn thức uống xong, lược qua màn hỏi han vớ vẩn “cuộc sống đại học của mày thế nào”, tôi trực tiếp vào đề luôn.

“Sao hả? Chuyện tình cảm à?” Tôi hơi chột dạ, không hiểu A Hòa hẹn tôi có mục đích gì, thật đáng ghét.

“Đúng.” A Hòa hưng phấn nói, “Tao thích một cô gái, siêu dễ thương mà y ạ, sắp cưới rồi!”

Tôi nghiêng đầu, sắp cưới rồi?

“Ở Đại học Đông Hải?” Tôi dè dặt phỏng đoán. Không thể nào là Thẩm Giai Nghi chứ?

“Ừ, ở Đông Hải, cùng khoa, cùng học chung môn Lao động phục vụ. Cô ấy tên là Tiểu Tiểu. Tao kể cho mà y nghe...” A Hòa đỏ mặt tía tai vì hưng phấn, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể chuyện tình yêu của nó.

Tôi thong thả nghe, gương mặt bất giác nở một nụ cười rạng rỡ.

Thằng này đã yêu một cô gái khác, và lại còn sắp cưới rồi. Tốt quá, thật là tốt quá.

“Mày mà theo đuổi được Tiểu Tiểu, ngoài mày ra, tao chắc chắn là người vui vẻ nhất trên thế giới này đây, trăm phần trăm luôn. Cố lên! Mày nhất định phải cố lên!” Tôi đột nhiên cười lớn, vỗ mạnh vào vai A Hòa một cái.

“Tao không hiểu.” A Hòa tuy hân hoan tiếp nhận, nhưng nét mặt vẫn ngờ ngác.

“Không hiểu? Vì tao thầm yêu Thẩm Giai Nghi mà!” Tôi nói như thể một lẽ đương nhiên, “Thôi đừng giả bộ nữa, chớ có bảo tao là mày không biết đấy!”

“Tao không biết mà! Mày yêu thầm Thẩm Giai Nghi à?” A Hòa cả kinh.

“Thôi đừng bộ tịch nữa, Hứa Bác Thuần không kể cho mày à?” Tôi hừ hừ, ngồi vắt chân lên.

“Không mà! Nó đáng lẽ phải kể cho tao hả?”

“Còn không?”

“Không mà! Trời ạ, mày yêu thầm Thẩm Giai Nghi thật hả! Chẳng trách tao cứ cảm thấy mày có gì đó không ổn!” A Hòa kêu lên.

“...” Tôi đờ người.

Mưu kế ban đầu của tôi chính là lợi dụng quan hệ bạn bè tốt giữa Hứa Bác Thuần và A Hòa hòng tiết lộ “bí mật” của tôi vào tai A Hòa, dụ cho nó điên cuồng theo đuổi Thẩm Giai Nghi... nhưng bây giờ, A Hòa lại cho tôi biết, Hứa Bác Thuần không hề nói cho nó biết bí mật của tôi!

Hứa Bác Thuần, cái thằng thích miệt mài quay tay này, mày làm tao cảm động quá! Trên đời này chẳng còn ai thích hợp hơn mày để giữ kín cái bí mật vớ vẩn chẳng khác nào “Quốc vương có tai lừa” này nữa! Trung đoàn trưởng Tạ Tấn Nguyên! Nhà kho Tứ Hành cứ giao cho bạn tốt Hứa Bác Thuần của tôi đi! [2]

[2] Trong chiến tranh kháng Nhật ở Trung Quốc, nhà kho Tứ Hành ở Thượng Hải là một địa điểm vô cùng quan trọng. Tháng 8 năm 1937, chiến dịch Tùng Hộ bùng nổ, quân Nhật vốn hy vọng có thể dùng biện pháp đánh úp nhanh chóng chiếm lĩnh Trung Quốc, nhưng lại bất ngờ bị quân đội của chính phủ Dân quốc lôi vào cuộc chiến giằng co kéo dài, phá vỡ kế hoạch “diệt Trung Quốc trong ba tháng” của quân đội Nhật. Trong cuộc chiến bảo vệ nhà kho Tứ Hành ngày 26 tháng 10, hơn bốn trăm lính Trung Quốc dưới sự chỉ huy của trung đoàn trưởng Tạ Tấn Nguyên đã tử thủ nhà kho Tứ Hành bốn ngày đêm. Ngoài ý nghĩa yểm hộ cho quân chủ lực rút về phía Tây, vì nhà kho Tứ Hành chỉ cách tô giới Anh Mỹ ở bờ Nam sông Tô Châu

có một dòng sông, nên trực tiếp được dân chúng phương Tây và giới truyền thông để ý.

Cười phá lên một trận, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Phải rồi, từ trước đến nay, tao đều cực kỳ thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi ngần ngại thần thờ, bắt đầu kể cho A Hòa mưu kế trước đây của mình, cả những hồi ức giữa tôi và Thẩm Giai Nghi nữa.

A Hòa ngần người nghe, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cứ gào lên bảo tôi quá đổi gian xảo.

Cuối cùng, chúng tôi lại bật cười sáng khoái, thi nhau nói móc đối phương, tôi ra sức cầu chúc cho nó theo đuổi được Tiểu Tiểu, còn A Hòa cũng lấy làm miễn cưỡng chuyên giao sự may mắn dùng để theo đuổi Thẩm Giai Nghi của nó sang cho tôi.

“Tao rút lui, tiếp sau đây, phải trông vào mày rồi.” A Hòa chìa tay ra.

“Không vấn đề!” Tôi đập tay với nó.

Một tuần sau.

Tôi và Thẩm Giai Nghi bắt chuyến tàu buổi sớm, cùng đến nơi có cảnh mặt trời mọc đẹp nhất, Gia Nghĩa.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Dạo gần đây tôi viết cùng lúc hai câu chuyện và hai đề cương kịch bản điện ảnh, đợi mảnh giấy chiêu mộ gọi tôi đi làm lính của bộ Quốc phòng. Mỗi tháng, thời điểm đến lượt Cô gái năm ấy chúng ta cùng theo đuổi cùng những ngón tay nhảy múa trên bàn phím, cũng chính là những khoảnh khắc tôi mong chờ nhất.

Mỗi đoạn ái tình đều là cuộc đời, và tôi đang cần cù gắng sức hồi tưởng lại không ngừng nghỉ, sắp xếp lại những ký ức xa xôi ấy, gõ thành văn bản, cảm giác tựa như được sống lại thời trẻ dại đã qua ấy thêm một lần nữa.

Tuần trước dọn dẹp nhà cũ, mẹ lôi ra hai cái hộp từ trong hõ đen thần bí nào đó, đưa cho tôi.

Một cái to một cái nhỏ. Bên trong hộp to đựng những bức thư Thẩm Giai Nghi và Lý Tiểu Hòa gửi cho tôi, cùng một số món quà nhỏ kiểu như sách Tịnh tư ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm.

Từng tập thư từ tỏa ra một thứ mùi cũ kỹ nhưng lại không hề khó chịu, thật may mắn tôi từng sống trong những năm “vẫn chưa thấy bóng dáng thư điện tử đâu” ấy. Thế giới được cấu tạo từ những câu những chữ trên giấy viết thư, điểm xuyết thêm những hình minh họa chó con mèo con, không có phong chữ PMingLiu rập khuôn lạnh lẽo, không có những emoticon đầy rẫy khắp nơi, ý nghĩa của những tờ giấy viết thư thô vụng đầy ắp hơn nhiều, tất cả đều như những món đồ quý được cẩn thận bưng ra.

Nhưng tôi còn chưa kịp nhấm nháp dư vị ấy, thì đã bị thu hút bởi rất nhiều tấm ảnh sắp xếp lộn xộn trong hộp nhỏ.

Kiểu ăn mặc của bọn trong ảnh đều rất ngốc nghếch, nét mặt làm bộ làm tịch khi đứng áp sát Thẩm Giai Nghi khiến tôi không sao nhịn được cười. Tôi cực kỳ biếng nhác, xem chừng chẳng bao giờ có thể scan những tấm ảnh cũ này vào máy tính được rồi, nhưng đúng là nên kiểm chút thời gian, sắp hết những tấm ảnh cũ này lên bàn, cho bọn chúng nhìn lạ bộ dạng ngu xuẩn của ngày xưa, xem có thể đốt cháy tuổi thanh xuân thêm một lần, hâm nóng lại tinh thần một phen nữa không.

Đang ngồi trong quán Starbuck viết những dòng này, giết thời gian chờ đợi đến giờ ăn tối với nhà xuất bản. Trời đã lạnh lẽ vào đông, mỗi người trong quán cà phê đều mặc áo khoác mỏng, những cặp tình nhân ngoài cửa sổ cũng bắt đầu cùng cho tay vào một túi áo, cùng dùng chung một đôi găng tay.

Giống như hồi ấy.

Mùa thu đã qua, nhưng hơi lạnh mùa đông vẫn chưa hoàn toàn tràn đến.

Một đêm nọ, nội gián Diệp Ân Tuyên của tôi mang tới một cơ hội.

“Tuần sau trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa bọn tớ tổ chức kỷ niệm thành lập trường, lớp bọn tớ có sạp hàng bán đồ ăn đấy, cậu với Giai Nghi đến đi, bạn cùng lớp tớ biết lái xe, đợi xong lễ hội, tớ bảo bọn họ chở chúng ta đi chơi!” Diệp Ân Tuyên nói ở đầu dây bên kia.

“Cả một đám người, thế mà gọi là hẹn hò à?” Tôi nghi hoặc.

“Này, chẳng lẽ cậu dám hẹn Thẩm Giai Nghi đi chơi một mình chắc?” Diệp Ân Tuyên lớn giọng nạt.

“Không dám. Vậy chúng ta lái xe đi đâu chơi thế?” Tôi gãi gãi đầu. Thật khó tưởng tượng ra tình cảnh tôi và Thẩm Giai Nghi hai người đi chơi với nhau, tôi sợ ngượng ngập lắm, ngượng ngập sẽ hủy hoại tôi mất.

“Đã đến Gia Nghĩa, tất nhiên là đi núi A Lý xem mặt trời mọc!” Diệp Ân Tuyên tràn trề tự tin nói: “Tớ lên kế hoạch cả rồi, hôm trước chúng ta khỏi cần ngủ, thức trắng đêm xem hai bộ phim, xong là phóng xe thẳng đến núi A Lý, bắt tàu hỏa mini lên đỉnh núi.”

Nghe cũng không tồi chút nào.

“Vậy, nếu tớ tỏ tình, sẽ có bao nhiêu phần trăm cơ hội?” Tôi không kìm được hỏi.

“Chẳng phải Thẩm Giai Nghi đã biết cậu thầm yêu cậu ấy rồi còn gì?” Diệp Ân Tuyên có vẻ hơi ngạc nhiên: “Nếu bây giờ Thẩm Giai Nghi vẫn chưa biết cậu thầm yêu cậu ấy thì mới gọi là khó tin đấy!”

“Ừm... vậy tớ phải sửa lại định nghĩa về việc tỏ tình một tẹo, nếu hôm ấy tớ hỏi Thẩm Giai Nghi có muốn làm bạn gái tớ không, phần thẳng có hơn được 90% không?” Tôi ngồi dưới đất, lật giở cuốn lịch công việc trên tay.

“Hả? Những chuyện này đừng hỏi tớ, có thành công hay không chỉ mình cậu rõ nhất thôi!” Diệp Ân Tuyên bực bội đáp.

“Được rồi, để tớ xem thế nào đã. Phải rồi, cậu... cậu không làm gián điệp hai mang đấy chứ?”

“Thế là thế nào?”

“Cậu không nói với Thẩm Giai Nghi, có thể tớ sẽ thừa cơ hội này tỏ tình với cô ấy chứ?” Tôi dè dặt hỏi dò.

“Ai thềm tiểu nhân như cậu đâu chứ!” Diệp Ân Tuyên hậm hực, đập máy.

“...”

Đối với tôi, tỏ tình nếu chỉ quan tâm đến thành công hay không thì kém quá, vì “một khi thành công, sẽ không có lần tỏ tình thứ hai nữa.” Tỏ tình dĩ nhiên phải thành công, vì vậy chỉ có một cơ hội duy nhất. Vì chỉ có một cơ hội duy nhất, dĩ nhiên phải nghĩ cách làm cho thật đẹp, để cả đời khó quên.

Nghiêm túc mà nói, cách tỏ tình tôi ưa thích nhất chẳng qua là các biến thể của phương pháp “huy động lực lượng”, nói đơn giản hơn chính là lấy lòng thiên hạ. Nhưng Gia Nghĩa không phải địa bàn của tôi, không tìm được đồng bọn để gây dựng lực lượng, cũng không kiếm được nguồn tài nguyên địa lý nào có thể tận dụng. Núi A Lý không như núi Bát Quái, tôi chẳng quen thuộc địa hình chút nào.

“Vậy cứ tùy cơ ứng biến à?” Tôi lấy làm khổ não.

Một tuần sau, sáng sớm tôi và Thẩm Giai Nghi đã hẹn nhau ở cửa ga Chương Hóa, mua đồ ăn sáng, lên tàu Tự Cường đi Gia Nghĩa.

Nghĩ kỹ lại, ngoài những lần ở lại trường học bài buổi tối, đây là lần đầu tiên tôi và Thẩm Giai Nghi ở một mình với nhau, làm tôi căng thẳng hết sức, chẳng thể nào chuyện trò thoải mái với Thẩm Giai Nghi như mọi khi được, chỉ biết cười hi hi ha ha. Còn Thẩm Giai Nghi rõ ràng cũng hơi lúng túng, toàn nói những chuyện không đầu không đuôi.

“Trông cậu có vẻ rất buồn ngủ thì phải.”

“Cậu không thể à?”

“Muốn ăn bánh bao nhân thịt của tớ, thì phải năn nỉ cầu xin cơ.”

“Còn lâu nhé, tớ đây ăn no rồi.”

Những đoạn đối thoại kiểu như vậy làm tôi không kìm được bắt đầu nghĩ ngợi xem chuyến đi chơi Gia Nghĩa hôm nay sẽ bi thảm đến chừng nào. Nếu chuyến đi này hoàn toàn bị hủy hoại, không chừng tôi sẽ tự xét lại mình, đồng thời nghiên cứu xem mình có “thích hợp” yêu Thẩm Giai Nghi, hay chỉ hợp làm một người bạn bình thường. Một vấn đề rất chi dớ dẩn, nhưng lại rất thực tế.

Chẳng nhớ hai đứa ngọc bộn tôi ai ngủ thiếp đi trước, chỉ biết lúc xuống tàu hỏa ở ga Gia Nghĩa, cả hai đều thần thờ như người vừa tỉnh giấc mộng dài.

Diệp Ân Tuyên đợi sẵn ở nhà ga, trông thấy bộ dạng hai chúng tôi cũng không khỏi lắc đầu, trong lòng hẳn rất coi thường tôi đã bỏ phí cơ hội hẹn hò riêng trên tàu hỏa đây.

Đến lễ hội kỷ niệm thành lập trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa, tôi và Thẩm Giai Nghi vẫn chưa thể trở lại tự nhiên như bình thường, hai người chầm chậm lướt qua các sạp hàng, xem xét các món ăn vặt, nói chuyện câu được câu chăng.

Chủ đề câu chuyện cứ rề rề rà rà, cứ ngại ngùng mắc mứu, khiến tôi càng lúc càng thêm căng thẳng, những vật chất có hại trong não dần dần tích tụ, rốt cuộc làm rối loạn mạch suy nghĩ của tôi.

Rồi bùng nổ.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có suy nghĩ gì về việc tớ thích cậu?” Tôi mở miệng, để câu nói ngu ngốc ấy tự động lao ra ngoài.

“...” Thẩm Giai Nghi dừng bước, hơi ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cảm giác gì cũng được?” Tôi cười cười, bắt đầu không phân biệt được nét mặt mình trông như thế nào nữa rồi.

“Trời đất ơi, rốt cuộc cậu muốn nói gì vậy?” Vẻ mặt Thẩm Giai Nghi trở nên kỳ quặc.

“Không phải tớ muốn nói gì, mà là muốn nghe cậu nói gì đó.” Tôi cố làm ra vẻ thông dong.

Thẩm Giai Nghi nở một nụ cười khó hiểu, đổi ra trầm ngâm, dường như nhất thời cũng không thể trả lời câu hỏi của tôi ngay được.

Đứng trước quầy bán kem, tôi mua hai chiếc kem ốc quế, đưa một chiếc cho Thẩm Giai Nghi. Tôi thầm tự thề với lòng, lần sau nếu hai người đi dạo phố mua kem ốc quế, nhất định chỉ mua một chiếc thôi.

“Tớ sợ Thẩm Giai Nghi cậu mà cảm mến ấy, không là tớ thực sự.” Thẩm Giai Nghi ăn kem ốc quế, nhẹ nhàng nói.

“Thế là ý gì?” Tôi phì cười. Đây là một câu thoại vớ vẩn chép từ truyện tranh ra mà?

“Kha Cảnh Đăng, cậu thích tớ thật không?” Thẩm Giai Nghi ngồi bên cạnh luống hoa, tôi cũng ngồi xuống theo.

“Có chứ. Cực kỳ thích luôn ấy.” Tôi cố ý nói thật tự nhiên, không chút ngại ngần, kéo chậm lại một chút, khí thể trào dâng trong lồng ngực sẽ xẹp xuống tức thì. Hoàn toàn không hay, chiếc kem ốc quế trên tay tôi đã sắp tan chảy ra rồi.

“Tớ luôn có cảm giác cậu nghĩ về tớ tốt quá, tớ không tốt như cậu hình dung, mà cũng không tốt như trong tưởng tượng của cậu đâu, cậu thích tớ, làm tớ cảm thấy rất ngại.” Thẩm Giai Nghi hơi ngượng ngập.

Thật đúng là... nói gì thêm bây giờ?

“Hả?” Tôi ngoẹo đầu.

“Tớ cũng có những mặt mà cậu chưa biết chứ, ở nhà tớ rất lười thôi, có khi sáng sớm ngủ dậy hay gặt gồng, có khi chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh mà cãi nhau với chị gái. Tớ rất... rất bình thường đấy!” Thẩm Giai Nghi càng nói càng nghiêm túc, tôi thì càng nghe lại càng không biết nói gì.

“Nói năng lung tung, có phải tác dụng phụ của việc đọc Tịnh tư ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm nhiều quá hay không?” Tôi chau mày.

Thẩm Giai Nghi bật cười khúc khích.

“Thật đấy, cậu nghĩ kỹ càng đi, cậu có thích tớ không?” Thẩm Giai Nghi lại ăn kem ốc quế.

“Thích mà.” Tôi lớn tiếng nói.

“Cậu trẻ con lắm, đã nghĩ kỹ đâu, nào, nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ rồi hãy nói.” Thẩm Giai Nghi dùng ánh mắt cốc lên đầu tôi một cái.

Tôi đành ra vẻ trầm ngâm tượng trưng một lúc, nhưng đầu tôi hoàn toàn không tổn thêm chút nơ ron thần kinh nào cho vấn đề không cần phải suy tư này nữa. Tôi nghĩ một cách bản năng: tại sao Thẩm Giai Nghi lại hỏi mình vấn đề này?

Bên cạnh luống hoa, Thẩm Giai Nghi chăm chú ăn kem ốc quế, tôi càng nghĩ lại càng thấy sợ hãi, bắt đầu hối hận tại sao trong thời điểm vốn đã rất ngượng ngập này mình lại còn đưa ra cái chủ đề khiến cho người ta càng ngượng ngập hơn gấp bội, đến nỗi bản thân không thể xuống thang được nữa.

Lúc này, Diệp Ân Tuyên thở hồng hộc chạy tới, thấy chúng tôi ngồi bên cạnh luống hoa ăn kem ốc quế, cô bực dọc chống hai tay lên be sườn, lắc lắc đầu.

“Được rồi được rồi, cái lễ hội bé tẹo tẹo này của bọn tớ thực ra chán phèo ấy mà, cậu và Thẩm Giai Nghi ra ngoài đi dạo đi, nhớ về trước giờ cơm tối là được!” Diệp Ân Tuyên nháy nháy mắt, đưa cho một chùm chìa khóa.

Cứu tinh, cậu thật là có nghĩa khí quá đi mất.

Tất nhiên, tôi nhận lấy chùm chìa khóa, mấy phút sau, tôi đã chờ Thẩm Giai Nghi lao xuống con dốc bên dưới trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa.

“Đừng phóng nhanh quá!” Thẩm Giai Nghi nói bên tai, hai tay bám vào thanh chắn phía sau xe.

“Sợ thì ôm chặt tớ ấy.” Tôi nói đùa. Một câu nói đùa chờ đợi đã lâu.

Ánh mắt là một thứ rất kỳ dị.

Khi một chàng trai và một cô gái bắt đầu làm quen, họ sẽ lựa chọn uống trà chiều, hoặc sắp xếp thời gian ăn bữa tối, còn thường hay bốn mắt trừng trừng nhìn nhau, đây là sách lược hẹn hò sai lầm của những cặp nam nữ không giỏi ăn nói. Thử nghĩ mà xem, nếu đôi mắt mình phải nhìn thẳng vào mặt đối phương, mà lại không đủ nội dung câu chuyện để chống đỡ ánh mắt của người kia, thì rất dễ rơi vào cảnh ngượng ngập khó xử, “chẳng biết nói gì = cực kỳ bi thảm”.

Vì vậy trai gái lạ có muốn hẹn hò thì lựa chọn đi xem phim là cách làm lý trí nhất, vì khi xem phim, ánh mắt dừng ở màn hình lớn títt đằng xa, không cần phải nhìn đối phương, cũng không cần nói chữ nào (trầm mặc

cũng là một kiểu phong cách), mọi thứ đều rất tự nhiên, không phải chịu thêm áp lực nào bên ngoài cả.

Mà con trai đèo con gái trên xe, tập trung chú ý nhìn đường phía trước cũng có tác dụng giảm áp lực rất kỳ diệu. Trên con đường núi quanh co ngoằn ngoèo, đón lấy ngọn gió mát lạnh khiến người ta không thể nào không tỉnh táo, hai chúng tôi nói nói cười cười, sự ngỡ ngàng ngập khó hiểu khi nãy thoáng chốc đã bị cơn gió lành lạnh đầu đông làm cho đông cứng lại ở phía sau.

Sau đó, là một khoảng lặng khiến người ta ấm áp.

Làn gió núi hiu hiu thổi bay vạt nắng lấp lánh như vẩy cá, động cơ xe bành bạch gõ nên những tiết tấu không lời.

Tôi lẳng lặng lái xe, nhấm nháp cảm giác kỳ diệu rằng giờ này phút này Thẩm Giai Nghi chỉ ở bên tôi, mong rằng Thẩm Giai Nghi cũng có cảm giác muốn ghi nhớ “giờ này phút này”, thu nó vào trong ngăn kéo tên là “Kha Cảnh Đăng”.

“Này.”

“?”

“Tớ thích cậu.”

“Tớ biết mà.”

“Thật đấy!”

“Được rồi.”

“Thích lắm lắm ấy.”

“Được rồi! Cậu đừng trẻ con như vậy!”

Trong làn gió núi, tôi nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, nét mặt then thùng của Thẩm Giai Nghi làm tôi ngẩn ngơ thất thần.

Thật sự hy vọng mọi chuyện giữa chúng tôi cuối cùng sẽ có một kết quả không làm người ta tiếc nuối.

Hội trường kết thúc, bọn tôi ăn cơm gà tây chính cống ở khu trung tâm thành phố Gia Nghĩa rồi xem hai suất phim nhạt hoét, cuối cùng cả đoàn cũng lên đường đi ngắm mặt trời mọc.

Chiếc xe vòng vèo trên con đường núi xóc nảy người, dọc đường lại ngập ngừng ngập dài, khó khăn lắm chúng tôi mới đến được ga xe lửa mini, leo lên đoàn tàu nhỏ có phong cách cổ xưa trong truyền thuyết.

Tảng sáng, nhiệt độ rất thấp khiến cả ngọn núi lạnh cóng, lá cây run lên bần bật. Tàu hỏa mini run cầm cập, nghiêng mạnh xuống đường ray lạnh buốt, lắc la lắc lư giống một con sâu béo mập.

Thẩm Giai Nghi hai má hồng hồng ngời đối diện với tôi, lạnh run cả người, cứ liên tục hà hơi nóng vào lòng bàn tay. Đáng yêu quá đi mất!

Diệp Ân Tuyên, vốn sở trường tạo cơ hội, nháy mắt với tôi rồi ném sang một đôi găng tay lông xù.

“Một chiếc cho Giai Nghi, một chiếc cho cậu, hai người ấy à, thường thức kém quá!” Diệp Ân Tuyên làu bàu.

Vậy là mỗi người một chiếc.

Tôi đeo găng lên tay phải, Thẩm Giai Nghi đeo lên tay trái, cả hai hiểu ý không tỏ thái độ gì, chỉ sợ một câu nói đùa sẽ xua tan cảm giác ngỡ ngàng ngập khi dùng chung một đôi găng tay, đồng thời cũng làm niềm hạnh phúc then thùng ẩn giấu tan biến theo mất.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng, cũng không chọc cho Thẩm Giai Nghi lên tiếng.

Tàu hỏa dừng lại.

Chúng tôi theo những du khách ngồi chật toa tàu lần lượt bước xuống, đi ra quảng trường để ngắm mặt trời mọc.

Hôm ấy trời rất nhiều mây, nhiều đến nỗi đủ che giấu một trăm cái đĩa bay của người ngoài hành tinh. Bầu không đen kịt chuyển sang màu xanh mực nhạt nhem.

Cảm giác mệt mỏi sau một đêm không ngủ bị cơn gió lạnh buốt quét sạch sành sanh, thay vào đó là niềm hưng phấn chờ mong được nhìn thấy mặt trời dâng lên từ giữa biển mây mù mịt.

Thẩm Giai Nghi cười hì hì nhìn tôi, đánh cược với tôi, lát nữa có đủ may mắn để nhìn thấy mặt trời mọc hay không, tôi chẳng tỏ thái độ, vẫn đắm chìm trong niềm hạnh phúc nhỏ bé hai người dùng chung một đôi găng tay.

Mười mấy chiếc máy ảnh và giá đỡ ba chân đứng giữa quảng trường, không hện mà cùng hướng về phía biển mây, xung quanh là những tiếng rúc ra rúc rich của các cặp tình nhân.

“Nè, từ từ mà đợi, xem chừng còn phải một lúc nữa cơ.” Tôi chìa cốc sữa đậu nành nóng vừa mua ở sạp hàng rong.

“Cám ơn.” Thẩm Giai Nghi nâng cốc sữa đậu, hít hà một cách trân trọng.

Tôi thầm thề với lòng mình. Nếu lát nữa vầng dương phá mây dâng lên, vào khoảnh khắc ngàn vạn tia sáng vàng kim xuyên qua biển mây ấy,

tôi sẽ nắm ngay lấy tay Thẩm Giai Nghi, tiến hành giai đoạn “tỏ tình” thứ hai, hỏi Thẩm Giai Nghi có đồng ý làm bạn gái tôi không.

Thắng hay bại. Được hoặc mất tất cả. Cuộc sống thiên đường một trăm điểm hay cuộc đời địa ngục âm một trăm điểm.

Quyết định trong một hơi thở sâu, cứ vậy đi.

“Tớ bảo này, không khí trên núi loãng lắm.” Tôi nhìn Diệp Ân Tuyên đang ăn bánh bao nhân thịt.

“Ừm.” Diệp Ân tuyên ậm ừ.

“Ôxy rất ít, có thể coi như tài nguyên khan hiếm.” Tôi nhìn chăm chú vào mắt Diệp Ân Tuyên.

“Tài nguyên khan hiếm gì chứ, ý cậu là sao?” Diệp Ân tuyên chau mày.

“Tớ vừa phát hiện ra, ô xy ở đây chỉ đủ cho hai người hít thở. Vừa đủ cho hai người thôi.” Tôi hạ thấp giọng.

“...”

Diệp Ân tuyên lè lè lưỡi, cầm cái bánh bao ăn dở chạy vụt đi với vận tốc ánh sáng rồi đứng đằng xa nhìn tôi cười gian xảo. Tôi cảm giác hương về phía cô làm một động tác nhiều ý nghĩa, giơ ngón giữa lạnh cóng lên.

Vậy là, Thẩm Giai Nghi cùng tôi đứng giữa quảng trường, chia sẻ lượng dưỡng khí ít ỏi chỉ thuộc về hai người. Màu sắc bầu trời trở nên kỳ dị, dường như đã đến thời khắc mờ trước lúc ban mai. Nhưng sắc trời màu mực sẫm mỗi lúc một nhạt dần mà chẳng thấy vầng dương ló ra làm kinh động lòng người đâu cả.

“Hôm nay xem chừng không được ngắm mặt trời mọc rồi.” Du khách A than vãn.

“Sao lại thế chứ, cảnh mặt trời mọc giữa biển mây ở núi A Lý là nổi tiếng nhất mà!” Du khách B thở dài, hạ máy ảnh xuống.

Không có cảnh mặt trời mọc? Hôm nay không ngắm được mặt trời mọc?

Không thấy mặt trời mọc thì làm sao giải bày nỗi lòng đây? Cùng văng dương chậm chạp không chịu nhô lên, quả tim tôi cũng bị vùi sâu dưới đáy biển mây dày đặc. Thấm Giai Nghi cũng lộ vẻ tiếc nuối, cô quay sang nhìn tôi, im lặng thở dài.

Bao nhiêu dũng khí mà tôi khó khăn lắm mới tập trung lại được, trong khoảnh khắc ấy, hoàn toàn tán loạn.

Hết rồi... hết rồi... tôi thở dài.

Mấy tiếng đồng hồ sau, tôi và Thấm Giai Nghi kéo lê tấm thân phờ phạc lên tàu hỏa ngược về phương Bắc, rời khỏi mảnh đất Gia Nghĩa nơi tôi bị tên đại ma vương Vận Mệnh đánh bại. Thấm Giai Nghi về Đà Bắc, còn tôi lại về Đại học Giao thông ở Tân Trúc, chỗ ngồi của hai chúng tôi lại cách nhau rất nhiều toa, muốn nói chuyện cũng không được, tôi chỉ đành một mình ngồi nhìn ra cửa sổ ngáp vặt, hà hơi viết chữ lên mặt kính.

Cô đơn lẻ loi trên tàu hỏa, tôi hận lắm, thề rằng lần sau, thời cơ tỏ tình của mình sẽ không phụ thuộc vào cảnh tượng tự nhiên có thể phản bội mình bất cứ lúc nào kia nữa.

Tôi sẽ tự làm. Tôi sẽ phóng xe máy lên núi Bát Quái thân quen, lớn tiếng tỏ bày với Thấm Giai Nghi ngồi đằng sau... tôi sẽ hét lên, hét lên hỏi Thấm Giai Nghi có đồng ý làm bạn gái tôi không, gào hét để tên đại vương Số Mệnh cũng hồn xiêu phách lạc trước khí thế của tôi.

Tôi không thể chỉ vì một cái thờ dài không rõ nghĩa, mà tự đá văng mình ra khỏi trận đấu được.

Càng nghĩ lại càng tức, tôi chỉ muốn bóp chết cả mặt trời luôn.

“Này, hôm nay tuy không được ngắm mặt trời mọc, nhưng cũng rất vui mà.”

Tôi ngẩng đầu lên, Thẩm Giai Nghi đang đứng trước mặt, dụi dụi cặp mắt buồn ngủ kèm nhèm đỏ lừ như mắt thỏ.

Thẩm Giai Nghi nhoẻn cười bẽn lễn, nhìn tôi đang viết giấy cho cô.

“Đừng viết nữa, nói chuyện với tớ.”

“... được thôi, tớ còn có cách nào nữa đây?”

“Này!”

Từ Gia Nghĩa về Tân Trúc, trong đầu tôi không sao xua đi được hình ảnh của Thẩm Giai Nghi lúc đến tìm tôi nói chuyện trên tàu. Cô chẳng qua chỉ rời khỏi chỗ ngồi của mình, đi qua mấy toa tàu đến tìm tôi, chỉ thế thôi. Nhưng đối với một người con trai thầm yêu cô, dù chỉ một chút tâm ý trong đó thôi cũng rất đáng để nghiền ngẫm.

Dịp Tết, Hứa Bác Thuần đang học lớp 13 về Chương Hóa nghị lễ, chúng tôi đi ăn lẩu, tôi háo hức báo cáo tiến độ mới nhất với nó, đương nhiên cũng bao gồm cả chuyến đi Gia Nghĩa cực kỳ quan trọng kia.

“Kha Cảnh Đăng, những lời Thẩm Giai Nghi nói ở trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa có thể không sai đâu.” Hứa Bác Thuần nhúng một miếng thịt lợn.

“Gì hả?”

“Người mà mà yêu, có lẽ không phải là Thẩm Giai Nghi.” Hứa Bác Thuần làm ra vẻ bí hiểm.

“Tiên sư, mà phát bệnh gì vậy? Tao bỏ công theo đuổi Thẩm Giai Nghi như thế nào, mà là người nhìn thấy rõ nhất mà!” Tôi khịt mũi coi thường, nhúng một lát thịt lợn thái mỏng.

“Từ trước đến nay tao đều cảm thấy người mà yêu không phải Thẩm Giai Nghi trong mắt mà, mà cũng không phải Thẩm Giai Nghi mà cô ấy tự nhận là con người thật.” Hứa Bác Thuần thối phù phù.

“Thế là thế nào? Tiên sư, chẳng lẽ mà định nói, tao thực ra chỉ yêu cái gọi là ‘cảm giác yêu Thẩm Giai Nghi’ thôi à?” Tôi trừng mắt nhìn nó.

“Chẳng lẽ không có khả năng ấy à? Từ khi mà thâm yêu Thẩm Giai Nghi, lúc nào cũng rất phấn chấn mà. Thừa nhận đi, thừa nhận cũng có sao đâu, chẳng có gì không hay cả.” Hứa Bác Thuần cười ha hả.

“Tao yêu Thẩm Giai Nghi, cũng yêu cả bản thân tao nữa, vì vậy đương nhiên tao cũng yêu tao lúc tao yêu Thẩm Giai Nghi.” Tôi vớt lát thịt lợn lên nhai nhồm nhoàm, nói tiếp: “Khi yêu đúng người, trên người tao sẽ phát ra ánh sáng mà, ai lại không yêu cái cảm giác vì người yêu mà phát sáng lấp lánh chứ lại?”

Đúng thế, yêu đúng người, toàn thân sẽ phát sáng.

Đã phát sáng tám năm liền rồi.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Trên đời này, rốt cuộc có cái gì gọi là “thời cơ tốt nhất để tỏ tình” hay không?

Yêu một người, nói với người đó vào thời điểm nào, thật sự rất quan trọng sao?

Chúng ta đã xem quá nhiều phim Hollywood, xem quá nhiều phim truyền hình Nhật, xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình và truyện manga dành cho thiếu nữ, những thứ này liên tục giáo dục chúng ta, bảo chúng ta rằng tỏ tình nhất thiết phải khiến đôi mắt người ấy sáng bừng lên (tốt nhất là có thể vừa rung động đến tận tâm can vừa kèm theo chút nước mắt lấp lánh), bằng không sẽ không xứng với ý nghĩa đặc biệt đã khiến hai chữ “ái tình” nảy sinh giữa ta và người ấy chứ không phải những người khác!

Trải qua huấn luyện trường kỳ kỹ càng như thế, chúng ta biết được rằng thời cơ tỏ tình có thể có rất nhiều khả năng.

Ví thử như đang đọc diễn cảm bài khóa môn quốc văn trong lớp, đột nhiên tình cờ thốt lên một câu quai quái kiểu như “Thẩm Giai Nghi, tớ yêu cậu, cậu làm bạn gái tớ nhé”, hoặc lúc cùng đi đổ rác trong giờ dọn vệ sinh hờ hững buột miệng thốt lên tiếng yêu, hoặc lúc hát quốc ca trên sân tập thể dục trong buổi tập trung đầu giờ hét lên tớ yêu cậu... một trăm người là một trăm tình yêu khác nhau, cũng có nghĩa là, ít nhất có một trăm kiểu yêu, và như thế, thời cơ tỏ tình cũng theo đó mà có muôn hình vạn trạng.

Nhưng, nghịch lý xuất hiện... nếu cô gái cũng yêu chàng trai, vậy thì việc chàng trai tỏ tình vào thời điểm nào, thật sự quan trọng thế sao?

Cho dù phương thức tỏ tình rất đa dạng, thoạt trông có vẻ rất ồn ào sống động, nhưng nếu cách tỏ tình lại có thể quyết định người con gái “có yêu người con trai hay không” hoặc “có nhận lời làm bạn với người con trai hay không”, vậy thì “định nghĩa của tình yêu” dường như không còn liên quan gì đến tình cảm nữa, mà đã biến thành một thứ chỉ cạy vào chiêu trò lãng mạn chứ không đi sâu vào bản chất thực sự.

Vì vậy, tình yêu lý tưởng trong lòng tôi phải là, cho dù chàng trai vừa ngáp vặt vừa tỏ tình, cũng có tới 90% khả năng cô gái nhận lời làm bạn gái anh ta, tỷ lệ thất bại 10% còn lại, chính là trong khoảnh khắc vừa ngáp vừa tỏ tình ấy, mùi hôi miệng mang tính hủy diệt của chàng trai đã đè bẹp tình cảm cô gái dành cho anh, coi như là trường hợp ngoài ý muốn.

Nếu phương thức tỏ tình chỉ là một loại biểu tượng, kết quả của việc tỏ tình sẽ không vì thế mà thay đổi, vậy thì chuyện “khổ sở vất óc tìm ra thời cơ tỏ tình” hay “làm sao để đối phương biết được tình cảm của mình trong niềm kinh ngạc và vui sướng”, chẳng lẽ chỉ là một trò ngu xuẩn hay sao?

Không, ngược lại, còn phải vô cùng trân trọng điều đó nữa.

Đó là tấm lòng.

Bất cứ ai cũng muốn người ấy khi nhận ra tình cảm của mình, có thể có được tâm trạng tốt nhất, để lưu lại trong cuốn sổ ký ức một trang sâu sắc nhất. Bởi thế, chúng ta chọn khung cảnh, chọn thời gian, tạo ra bầu không khí, là vì anh ấy, vì cô ấy, vì nhau.

Tấm lòng ấy chân thành xiết bao.

Trở về với câu chuyện.

Bỏ lỡ thời cơ tỏ tình lý tưởng nhất trong lòng, cả năm thứ nhất đại học, tôi tiếp tục duy trì quan hệ bạn tốt đầy mập mờ với Thẩm Giai Nghi.

Vào cái thời không hề có điện thoại di động ấy, tôi đứng trong đội ngũ xếp hàng dài dằng dặc trước quầy điện thoại công cộng của ký túc xá, cầm thẻ điện thoại trải qua những buổi tối thật vui vẻ.

Chồng thư của Thẩm Giai Nghi trong ngăn kéo mỗi lúc một dày thêm.

Để rút ngắn khoảng cách ba xen ti mét chí mạng kia, tôi thường xuyên đến bể bơi của Đại học Thanh Hoa ở gần trường.

Những bài hát viết cho Thẩm Giai Nghi, đã đủ để gộp lại thành một album tình tuyến rồi.

Trong khoảng thời gian này, tôi và đám đồng bọn cùng thích Thẩm Giai Nghi đã có một mùa hè đầy mùi clo bên bể bơi, phơi mình dưới ánh nắng chói chang. Khi ấy, cả bọn chẳng nào cũng biết tình cảm tôi dành cho Thẩm Giai Nghi, chúng nó thấy đều kinh hãi trước tâm cơ và sự bày bố của tôi, lại càng khiếp sợ thực lực ái tình có tình bạn mạnh mẽ làm hậu thuẫn của tôi, nên lần lượt đánh trống thu quân.

“Vì vậy, chỉ còn lại tao một mình tác chiến thôi!” Tôi cười cười, ăn hotdog bên bờ bể bơi.

“Kha Cảnh Đăng, tao hận mày!” Liêu Anh Hoàng nghiêng răng, nhảy xuống nước.

Bọt nước bắn tung tóe, Hứa Bác Thuần thi lại đã đổ vào khoa Công nghệ Thông tin Đại học Đàm Giang.

Còn tôi, đã tổ chức giải đấu võ tự do giành cúp Cửu Dao.

Cúp Cửu Dao, dĩ nhiên là đặt tên dựa trên biệt hiệu Cửu Bả Dao của tôi rồi.

Đúng thế, từ hồi trở thành tiểu thuyết gia, mỗi lần phỏng vấn đều được hỏi một câu giống hệt nhau “Tại sao anh lại chọn bút danh Cửu Bả Dao”, tôi đã ngán ngẩm đến phát ngấy lên rồi.

Thằng thăn trả lời ở đây luôn.

Cửu Bả Dao là biệt hiệu của tôi thời đại học. Tại sao lại có biệt hiệu Cửu Bả Dao này, nguồn cơn là do tôi đã viết một bài hát rất chi lỗ bịch, lời ca cực kỳ ngán: “Cửu Bả Dao (chín thanh đao), mài một cái, nó sẽ... sáng bóng lên! Sáng bóng lên!” Đừng hỏi tôi viết cái quái gì đấy, tóm lại là bài hát nhố nhăng ai ai cũng hát được này không cần thận thế nào lọt vào tai thầy giáo, thầy giáo liền hỏi Cửu Bả Dao là ai, trong tiềm thức mọi người liền nghĩ ngay đến tôi, vậy là biệt hiệu của tôi đã được xác định trong khoảnh khắc ấy. Về sau, lúc chọn bút danh tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả, Cửu Bả Dao thì Cửu Bả Dao.

Tại sao lại phải tổ chức giải đấu quái quỷ gì đó?

Tính tôi rất hăng hái, thích xem truyện tranh chiến đấu, Baki, con trai của yêu tinh, Tay đấm vô địch (Hajime no Ippo), Gà chọi (Shamo), Kotaro, Thiết quyền tiểu tử, Câu lạc bộ Nhu đạo đều là những bộ tôi ưa nhất. Hồi học cấp I tôi đã thích gây gỗ đánh nhau, lên đại học thậm chí còn mua một bộ găng tay đấm bốc về phòng, đứng đối diện với bức tường tự sướng, bộ dạng như thể sắp choảng nhau với ai đến nơi.

Nhưng tôi rất lấy làm nghi hoặc, Đại học Giao thông rõ ràng là một nơi quái quỷ gần như chỉ toàn con trai, tại sao đám bạn học tôi gặp đứa nào đứa nấy cũng đều ra vẻ ta đây sinh viên ngoan ngoãn, không có tinh thần nam nhi sát khí đằng đằng vậy cả? Chẳng nhẽ bộ truyện tranh Trường học Samurai[1] toàn là gạt người hay sao?

[1] Hay còn gọi là Sakigake!! Otokojuku là một bộ truyện tranh hài hước của tác giả Akira Miyashita. Bối cảnh là một trường tư dành cho nam sinh có vấn đề. Các học sinh trong trường được huấn luyện để “hồi sinh tinh thần Nhật Bản”, và thường xuyên nổ ra các vụ đánh nhau bạo liệt.

Sau nhiều trăn trở suy tư, tôi quyết định tổ chức một giải thi đấu đánh lộn để giúp cái trường Giao thông suy nhược lâu ngày này tráng dương lên một chút.

“Giải thi đấu đánh lộn à? Xin mà, Cửu Bả Đao, chẳng ai thèm để ý đến mà ỳ đâu.” Thằng bạn cùng phòng Lý Luân đang nâng tạ tay, khinh bỉ nói. Thằng Lý Luân này bị nghiện tập thể hình.

“Sao lại thế được, thi đấu đánh lộn cơ mà! Hay vãi cả ra, miễn phí cung cấp nơi chốn đánh nhau cho những thanh niên ưu tú muốn đánh nhau mà không kiếm được người nào để choảng, đêch! Sao lại bị làm ngơ được chứ? Dù tao có thu phí đăng ký cũng rất hợp lý ấy!” Tôi lớn tiếng cãi lại, lấy tờ giấy báo tường khổ lớn trải ra trên giường, chuẩn bị vẽ áp phích cho giải đấu.

“Giải thi đấu đánh lộn nghe rất chi là low, đổi thành giải đấu võ tự do có hay hơn không? Nhà trường có biết thì cũng dễ chống chế cho qua được.” Thằng Khiển Hán vốn giỏi marketing lập tức đưa ra một kiến nghị ra trò.

“Cứ vậy đi.” Tôi rất biết lắng nghe.

“Còn nữa, đến lúc bắt đầu hăng cho đăng ký, tao đoán thể nào cũng có đứa chỉ đăng ký cho vui mà không đến, vậy thì danh sách các cặp đấu lại phải sắp xếp lại, phiền phức lắm.”

Kiến Hán nhắc nhở tôi.

Quả nhiên có lý, tôi chỉ biết gật đầu lia lịa.

“Kiến Hán, mà với Cửu Bả Đao thần kinh à, chẳng có đứa dở hơi nào tham gia cái giải đấu dờ dẫn này đâu.” Lý Luân vẫn khịt mũi khinh khỉnh, chẳng giống kẻ thường ngày cứ muốn thi đấu giao hữu với tôi chút nào.

“Phần thưởng là gì mới quan trọng, chỉ cần có phần thưởng hấp dẫn thì sẽ thu hút được người ta tham gia thôi.”

Vương Nghĩa Trí vừa rê chuột tải phim sex từ trên mạng xuống, vừa chỗ mồm vào.

Đệch, tôi nghèo chết đi được, lấy đâu ra phần thưởng đây!

“Mạnh nhất.” Tôi lầm bầm.

“?” Vương Nghĩa Trí không hiểu.

“Hai chữ ‘mạnh nhất’ này, chính là phần thưởng hấp dẫn nhất dành cho các bậc nam tử hán.” Tôi hài lòng nắm chặt cái bút dạ nhớ.

Vậy là thằng thích đao to búa lớn là tôi đây, liền đặt tên cho giải thi đấu đánh lộn này là “Cúp đấu võ tự do Cửu Đao”, đồng thời dán mấy tấm áp phích lên bảng thông báo của ký túc xá và các cửa phòng, thời gian vào buổi tối hôm kết thúc đợt thi cuối kỳ, địa điểm là tầng hầm của văn phòng khoa Quản lý!

Không có gì bất ngờ, giải thi đấu đánh lộn quái đản này nhanh chóng gây tiếng vang lớn. Đám bạn học đều nhất trí cho rằng đứa thích làm trò như tôi lại đang lên cơn phét lác, ở trường Đại học Giao thông, một trong những địa điểm trọng yếu của khu công viên khoa học, tuyệt đối không thể nào có giải đấu kiểu ấy được.

Nhưng mọi người càng không tin, tôi lại càng nghiêm túc, cực kỳ muốn tổ chức giải đấu để khoe tài.

Mặt khác, với vai trò người tổ chức kiêm tuyển thủ thi đấu, phần đánh lộn cũng không thể khiến người ta quá thất vọng được. Tôi bắt đầu luyện dấm, nâng tạ trong phòng ngủ, đồng thời tưởng tượng xem mình có thể gặp phải đối thủ như thế nào, sau đó... mạnh mẽ, đập, chết, nó!

“Cửu Bả Dao, trăm phần trăm mày là một thằng điên.” Kiến Hán ngây người ra nhìn tôi đầm đìa mồ hôi.

“Phải trân trọng duyên phận được cùng phòng với thằng điên của mày đấy! Kiến Hán, tao đăng ký hộ mày rồi đó! Ha ha!” Tôi cười lớn.

Buổi tối hôm thi xong môn Kế toán, cũng là môn cuối cùng của đợt thi cuối kỳ, rất nhiều đứa nghe tiếng mò tới, chen chúc trong tầng hầm chờ xem một màn tương bưng. Còn tôi và đám bạn cùng phòng đầy nghĩa khí thì ung dung trải thảm ghép xuống nền đá nhằm tăng thêm độ an toàn, để những chiêu vật và ném có không gian phát huy.

Vì bọn sinh viên trường Giao thông học giỏi này thật sự rất sợ đánh nhau, vậy nên có mỗi ba người đăng ký đánh nhau tại chỗ, tôi đành thối mặt ra, thế này thì kém xa tưởng tượng của tôi về đại hội của dân mê đánh lộn.

Lúc này, một sự việc cảm động đến tận tâm can đã xảy ra.

“Tiên sư, đúng là một lũ ăn hại, chỉ biết nói Cửu Bả Dao không dám tổ chức giải đấu, kết quả tổ chức rồi lại chẳng có đứa nào dám lên đánh, mẹ nó, tao tham gia!” Thằng Lý Luân xưa nay vẫn thích tạt nước lạnh lên đầu tôi xắn ống tay áo lên, ngẩng cao đầu sải bước đến đăng ký.

“Xem ra tao cũng không thể đứng ngoài cuộc được rồi. Cửu Bả Dao. Tao tham gia.” Kiến Hán vỗ vỗ vai tôi, cởi áo ra, để lộ bộ ngực tiền sử mọc đầy lông lá.

“Mọi người đều hăng hái như vậy, mẹ nó chứ, nhưng thật tình tao không dám đánh nhau đâu! Nhưng tao có thể làm trọng tài, cứ để đấy tao

tính giờ cho, Cửu Bả Đao mà cứ chuyên tâm mà đánh người đi.” Vương Nghĩa Trí cũng phấn chấn tinh thần nói.

Bạn cùng phòng đều nghĩa khí như thế, tôi có thể nói gì đây?

Khốn kiếp! Đây chính là sự lãng mạn của đàn ông chứ còn gì nữa!

“Vậy thì, với tư cách nhà tổ chức, trận mở màn khởi động tinh thần ‘đánh thật’ của mọi người, để đẩy tao phụ trách cho!” Tôi sáng khoái bước đến trước mặt ba kẻ vừa đăng ký, ung dung chọn một đối thủ mà tôi tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Lưu Kiến Vĩ, kiều bào đến từ Malaysia, đai đỏ Taekwondo (không có tiền tham gia thi lên đai đen, nhưng tin tôi đi, nó đai đen là cái chắc rồi!), cao hơn tôi nửa cái đầu. Đáng sợ nhất là, hồi ở Malaysia Kiến Vĩ từng học quyền Thái, trong phòng ngủ còn dùng xích sắt treo một bao cát để luyện đá (xin hỏi bạn đến Đài Loan học hay là giết người vậy?). Đôi găng tay dầm bốc xấu xí của tôi so với bao cát của Kiến Bĩ, dùng hai chữ “mộc mạc” không thể nào hình dung được, căn bản chỉ là tôm là tép, là cái đinh gì mà thôi!

“Kiến Vĩ, tôi với cậu đánh trận mở màn.” Tôi nói, Kiến Vĩ vui vẻ ra sàn đấu.

Cả bọn ò lên, hoan hô rào rào.

Hỏi tại sao tôi chọn Kiến Vĩ ư? Rất hay. Vì tôi là một người đàn ông răn rỏi, đơn giản thế thôi.

Cuốn tiểu thuyết tình yêu này viết đến đây, lại đột nhiên xuất hiện cảnh đánh nhau như vậy, tin rằng các bạn độc giả cũng thấy bất ngờ. Nhưng với cá tính của tôi mà nói, giải đấu võ tự do này diễn ra, hoàn toàn là một sự tất yếu không thể lẫn tránh.

Đây là một đêm quan trọng trong đời tôi.

“Cửu Bả Dao, mày sẽ bị đánh chết mất!” Nghĩa Trí kéo tôi sang một bên, tử tế nhắc: “Đưa con gái mà thằng Kiến Vĩ thích cũng đến xem, kia kìa, chính là nó đấy. Kiểu này, mày sẽ bị nó đập cho một trận lấy le thôi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Nghĩa Trí, lập tức tìm thấy người con gái trong lòng Kiến Vĩ. Ừm, đó là bạn gái của đương kim chủ nhiệm câu lạc bộ Takewondo, Kiến Vĩ mà chẳng may thua một kẻ chưa từng học võ như tôi, đời này đừng hòng theo đuổi cô nàng nữa!

“Hừ, để đây tao mở mang kiến thức cho mày biết cái gì gọi là đánh nhau kiểu lưu manh hè phố còn hơn cả đánh võ!” Tôi mặc kệ Nghĩa Trí, hùng dũng bước đến trước mặt Kiến Vĩ, chờ đợi trọng tài Vương Nghĩa Trí tuýt còi.

Hai người cởi giày, đứng trên mặt thảm ghép tạm bợ.

Nghĩa Trí đi tới giữa hai chúng tôi, cao giọng đọc các quy tắc tôi đã viết sẵn: “Đấu ba hiệp, mỗi hiệp một phút, gặp trường hợp chảy máu sẽ tạm dừng, thắng bại do tiếng võ tay lớn nhỏ của khán giả có mặt quyết định. Hai vị tuyển thủ xin chú ý, trong trận đấu có thể chọc mắt, đá chim, véo tai, nhưng hậu quả danh dự sẽ phải tự gánh lấy... đêch! Còn được đá vào chim cơ à? Tai nạn chết người thì tao không biết đâu nhá, bắt đầu!” Nghĩa Trí tuýt còi.

Tôi thủ thế đấm bốc, còn Kiến Vĩ chỉ cười cười trong tiếng võ tay hoan hô của khán giả, bộ dạng rất thông dong.

“Kiến Vĩ, đánh nghiêm túc đấy nhé!” Tôi nói, chậm chậm áp sát Kiến Vĩ.

“Được thôi.” Kiến Vĩ cười khẩy, nhún nhún vai.

Bất ngờ, tôi nhanh nhẹn xông lại gần Kiến Vĩ. Tay trái tung đòn gió, tay phải hung hăng tương một cú vào giữa mũi đối thủ.

Không có kết quả nào khác. Kiến Vĩ ngậy người ngã xuống, máu mũi phun ra!

Xung quanh rộ lên tiếng hô kinh hãi.

Nghĩa Trí tuyên bố tạm dừng, rút trong túi ra mấy tờ giấy vệ sinh nhăn nhúm đưa cho Kiến Vĩ, để cậu ta lau khô máu mũi nhoে nhoét đầy mặt đi.

“Kiến Vĩ, trận này là đánh thật đấy.” Tôi nhìn Kiến Vĩ đang bưng bưng phần nộ với ánh mắt áy náy, rồi bổ sung thêm: “Cậu mà không nghiêm túc, sẽ bị tôi làm thịt đấy.”

Kiến Vĩ ngoác mồm chửi bới loạn xạ bằng cả ba thứ tiếng khác nhau, qua quýt lau máu mũi, rồi dùng dùng nỗi giận lao vào tôi. Nghĩa Trí vội vàng tuyên bố trận đấu tiếp tục. Xem chừng hiệu ứng của việc có cô gái cậu ta thầm yêu đến xem thi đấu quả thật rất đáng sợ.

“Ồ.” Con người mắt tôi co lại, giật lùi theo bản năng.

Cú đá thật đáng sợ.

Tôi vừa mới ra đòn phủ đầu, dạy cho Kiến Vĩ một bài học, thoáng sau liền bị những đòn chân nhanh như chớp giạt của cậu ta khiến cho không sao tiến lên được, trong lòng kinh hãi không thôi.

Theo kinh nghiệm đánh nhau vô số lần của tôi, đối thủ nào dùng chân tấn công tôi đều có kết cục rất thê thảm, vì người bình thường không có việc gì chẳng bao giờ đi luyện đá chân cả, bởi thế tốc độ đá đều rất chậm, trăm phần trăm sẽ bị tôi tóm được, rồi quật ngã đập cho một trận.

Nhưng Kiến Vĩ đã từng tập quyền Thái, lại siêu giỏi Taekwondo, lực chân khỏe mạnh, tốc độ cực nhanh, nếu cứ cố tóm lấy, rất có thể tôi sẽ gãy cả xương cổ tay!

Đáng sợ hơn nữa là, sự phẫn nộ cũng như nghiêm túc của Kiến Vĩ khiến toàn bộ khán giả đều tròn mắt ngạc nhiên, mà tôi cũng bắt đầu không cam tâm.

“Quân rùa đen khốn khiếp, cứ bị đá thế này nữa, tay mình sẽ hỏng mất.” Tôi thầm nổi giận.

Tôi phải cho cậu ta biết mỗi lần đá trúng rồi, đều phải trả giá, tôi đây không hề có ý định tránh né này nọ hòng kéo dài đến khi trận đấu kết thúc.

Vậy là Kiến Vĩ cứ đá tôi một phát, tôi lại tìm cách thúc năm đấm lên người cậu ta một cú, đấm đấm đá đá, coi như có vay có trả. Năm đấm của tôi tuyệt không nương nhẹ, chuyên nhằm giữa mặt Kiến Vĩ mà thụi, nhờ sức trâu và khí thế, cũng gắng gượng đánh ngang tay được với cậu ta.

Hiệp đầu tiên kết thúc, toàn thân tôi đã ướt đầm mồ hôi.

Chỉ một phút ngắn ngủi, nhưng mỗi một giây đều phải vận động kịch liệt đến nỗi không thở nổi, thật đúng là cực kỳ tốn sức, mấy miếng thảm ghép trên nền đá bị lực chân của hai chúng tôi làm xô dịch, chia năm xẻ bảy thành những miếng nhỏ.

Thời gian nghỉ giữa hiệp, tôi ngồi bệt dưới đất, nhìn Kiến Vĩ đang lạnh lùng nhìn mình, sống lưng lạnh buốt.

“Cửu Bả Dao, mà đừng đánh thì không thắng được Kiến Vĩ đâu.” Kiến Hán ngồi xồm bên cạnh, nhìn tôi với ánh mắt thương hại.

“Tao biết, nhưng muốn vật ngã nó thì phải mạo hiểm, xương sườn tao có thể bị chân nó đá gãy đấy!” Tôi cười khở, thở hển hển.

Nếu có thể ép Lưu Kiến Vĩ giỏi võ phải ngã lăn ra đất, hai người ấu đả giống như bọn lưu manh đường phố, trận đấu này coi như năm ăn năm thua. Nói thì đơn giản, nhưng làm mới khó.

Bởi vì sẽ đau!

Hiệp hai gian khổ mở màn. Tôi lộ dấu hiệu đuối sức, những đòn đánh trượt mục tiêu bắt đầu xuất hiện. Kiến Vĩ đã quen với việc luyện tập dử đội thì vẫn y nguyên như thế, coi thân thể tôi như cái bao cát, hần học đá, đá, đá, đá, đá!

Tôi không có cách nào tóm được chân Kiến Vĩ, hoặc ôm cậu ta lăn ra đất vật lộn, trận đấu vẫn chỉ là một cuộc tỷ thí ở tư thế đứng đơn thuần. Tôi hoàn toàn không có cơ hội giở thủ đoạn siết cô quen dùng nhất khi đánh nhau, ngược lại, lúc tiếp cận Kiến Vĩ còn bị đập trúng bụng, đau đến nỗi muốn ọe cả ra.

Sau đó, là hiệp ba cực kỳ khó khăn.

Tiêu đời rồi, tôi thấy mình đã thiếu ôxy đến cực điểm, ngay cả thời gian để tranh thủ thở cũng không có. Tôi vung tay đánh ra, nhưng năm đấm đã không còn tinh thần đánh ngã đối thủ nữa, chỉ đơn thuần gây cho Kiến Vĩ chút đau đớn mang tính uy hiếp mà thôi.

Chuyện duy nhất đáng mừng là, thời gian đấu sao vẫn công bằng, Kiến Vĩ cũng thấm mệt. Chân cậu ta bắt đầu không đủ sức nữa, tốc độ đá cũng không còn nhanh như lúc đầu. Nhưng lúc này cho dù tôi có tóm được chân cậu ta, quật ngã cậu ta xuống đất, rồi vật lộn đánh nhau như trẻ con, thì chắc đến 99% kẻ bị đánh cho hôn mê bất tỉnh cũng chính là tôi. Đừng quên, tay Kiến Vĩ không phải bị tàn phế, mà này giờ cậu ta gần như chưa dùng đến tay đâu!

Trận đấu bước vào giai đoạn đếm ngược, khi tôi buộc phải thừa nhận rằng trong lòng mình đang mừng thầm “rốt cuộc trận đấu cũng sắp kết thúc,

mình có thể há mồm mà thở bình thường rồi”, một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra.

Kiến Vĩ, cậu ta không ngờ lại giơ chân phải lên cao...

Qua các truyện tranh chiến đấu, tôi biết được một kỹ thuật rất kỳ ảo: giơ chân lên cao, gót chân cao qua mắt đối phương, sau đó nhanh chóng hạ xuống, dùng gót chân hoặc gan bàn chân đá vào đỉnh đầu hoặc mặt đối phương, chiêu này thuật ngữ Karate gọi là “Hạ gót”, còn trong Taekwondo thì gọi là “Áp đỉnh”. Chiêu này mạnh kinh hồn, nhưng mỗi lần thấy có người sử dụng chiêu này trong truyện tranh, tôi đều lấy làm tức cười, bởi vì muốn “Hạ gót” thì phải giơ chân lên cao, thời gian đó đã đủ cho đối phương né tránh rồi, muốn đá trúng ư? Đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng khi bàn chân Kiến Vĩ từ dưới đưa lên, chầm chậm giơ cao quá mắt tôi, phản ứng của tôi lại chẳng phải là nhanh chóng lùi về sau, hay tránh sang trái sang phải... mà hết sức tự nhiên ngẩng đầu lên, ngây ngây nhìn bàn chân giơ cao quá đầu.

Hoàn toàn là bản năng sinh vật, tôi ngờ ngẩn ngẩn cái cổ lên.

“Hạ gót!”

Một cảm giác sặc sụa nồng đậm đến độ làm suy sụp ý thức cứ thế men theo quỹ đạo hạ xuống của gót chân đè vào sống mũi, rơi xuống môi rồi thẳng một mạch xuống tới cằm. Không kịp đau đớn, tôi chỉ thấy vừa sặc vừa xót, trước mắt tối sầm lại.

Kiến Vĩ đá trúng một cước, đang mừng rỡ định bồi thêm một đòn nữa, tôi vội giơ nắm đấm không còn chút sức lực nào lên, hăn học trừng mắt nhìn cậu ta, làm bộ khí thế sắp bùng phát đến nơi. Kiến Vĩ thoáng do dự, sau đó lùi lại một bước.

Hết giờ, Nghĩa Trí tuyên bố kết quả trận đấu, mọi người vỗ tay như điên dại, kết quả đương nhiên là Kiến Vĩ chiếm ưu thế từ đầu chí cuối giành thắng lợi.

Lúc tôi đau đớn rút ra khỏi sàn đấu, mũi miệng đều đầy máu tươi mẩn mẩn, bên trong môi bị răng đập vào rách toác ra, vết thương khó lành ấy về sau làm tôi phải húp cháo Quảng Đông suốt mấy tuần liền.

Kiến Vĩ được mọi người hoan hô vang dội, còn tôi thì hết sức hài lòng ngậm cục giấy vệ sinh thấm máu, ngồi trong góc nghỉ ngơi.

Đủ rồi, đúng là thỏa mãn quá đi mất.

Lên đại học rồi mà vẫn có thể sung sướng ẩu đả, lại còn không bị ghi lỗi, chẳng những thế còn được tấn nhau với nhân vật lợi hại chừng ấy, đúng là sướng thật! Có thua cũng chẳng làm giảm chút bản sắc anh hùng nào của tôi cả!

Nhờ có Nghĩa Trí hỗ trợ, trận đấu thứ hai và thứ ba cũng kết thúc một cách thuận lợi.

Hai bạn cùng phòng của tôi đều giành chiến thắng, Kiến hán thậm chí còn dùng Nhu đạo đánh bại tuyệt chiêu “đạn cước” của anh năm thứ ba trong câu lạc bộ Võ thuật Cổ truyền, quả nhiên nghĩa khí mới là vương đạo. Nhưng tất cả đều cảm thấy trận đấu của tôi và Kiến Vĩ mới là hay nhất, xét cho cùng thì đó là trận duy nhất mà đòn nào đòn nấy đều vào da vào thịt, song phương lại đều “đổ máu”.

Tôi thật là, kiêu ngạo vãi cả ra!

Sau khi giải đấu kết thúc, tôi hết sức cao hứng mời Kiến Vĩ và đám bạn cùng phòng đến chợ đêm ở Đại học Thanh Hoa ăn khuya, coi như mừng công.

Miệng tôi đau đến tưởng như sắp chết đến nơi, nhưng vẫn gắng gượng ăn tào phớ với cả bọn. Kiến Vĩ thì luôn mồm xin lỗi, còn bảo may mà trong hiệp ba tôi không thử tóm lấy chân cậu ta, vì cậu ta định ngay khi vừa bị tôi tóm chân, sẽ phi thân xoay người trên không trung, dùng chân kia đá tạt vào mặt tôi.

“Mỗi ngày tớ đều luyện tập đá xoay vòng với bao cát trong phòng ngủ, chỉ hy vọng có ngày được dùng đến chiêu ấy.” Nét mặt Kiến Vĩ đầy vẻ chờ mong, như thể tiếc nuối lắm vậy.

“Đệch! Chúng ta là bạn học mà! Thế mà cậu lại muốn dùng đại tuyệt chiêu đá xoay vòng nhằm vào mặt tớ hả!” Tôi phẫn nộ hét lên, sau đó cùng cả bọn phá lên cười ha hả.

Trở về ký túc xá, tôi mua một túi đá lạnh để chườm cái miệng sưng vù, trong lòng chỉ thấy càng thêm cao hứng. Đối với tôi, giải đấu kết thúc chỉ là một sự khởi đầu, thời gian vui vẻ thực sự còn ở phía sau.

May thay, trên bbs[2] nhìn thấy tài khoản của Thẩm Giai Nghi online.

[2] Bulletin Board System: hệ thống thảo luận trực tuyến, một dạng tiền thân của Internet forum (diễn đàn mạng) vào những ngày đầu của mạng Internet. Người dùng có thể vào đây đọc tin, trao đổi công khai, hoặc gửi tin nhắn cá nhân, chat chit... Hiện nay thuật ngữ “BBS” được dùng tương đương với forum, nhưng vào thời điểm của câu chuyện này, thì Internet forum vẫn chưa xuất hiện.

“Hi hi, rảnh không?” Tôi gõ bàn phím.

“Ừm, sắp làm xong bản báo cáo rồi. Sao cậu vẫn chưa ngủ?” Cô chậm rãi gõ lại.

“Làm sao mà ngủ được? Tớ gọi điện cho cậu nhé, kể cho cậu chuyện này lợi hại lắm.”

“Được đấy.”

Tôi gọi điện thoại cho Thẩm Giai Nghi trong tâm trạng náo nức muốn khoe khoang khí phách hào hùng của bậc nam tử hán.

Mặc dù miệng rất đau, nhưng tôi vẫn cực kỳ hưng phấn kể cho Thẩm Giai Nghi tất cả mọi chuyện, không phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, mỗi chiêu thức ầu đả đều cố gắng hình dung một cách rõ nét nhất có thể.

Thẩm Giai Nghi lắng nghe với thái độ trầm mặc, tôi nghĩ cô không đến hiện trường tận mắt chứng kiến tất cả, có lẽ khó lòng cảm thụ được biểu hiện của tôi dừng cảm đến chừng nào, vì vậy, tôi cứ liên tục liên tục nhấn mạnh.

“Thật đấy! Khủng khiếp cực luôn! Hiệp hai tứ bị đập một cú chính diện, trúng ngay bụng, đau vãi! Tứ đau đến nỗi sắp ọe ra, cũng may tứ giả vờ tung ra một cú đấm Kiến Vĩ mới lùi lại, bằng không đảm bảo tứ sẽ bị đá cho quy xuống ngay.” Tôi khoa chân múa tay diễn tả.

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Thực ra mỗi hiệp chỉ có một phút thôi, nhưng còn mệt gấp trăm lần so với tưởng tượng của tứ, nghĩ lại lúc đầu tứ còn định đánh chín hiệp cơ, ha ha, nếu ước định như vậy, bây giờ chắc tứ chẳng còn hơi mà cầm ống nghe nữa rồi...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Cậu biết tí thí đứng là gì không? Tức là chiến đấu đối kháng trong tư thế đứng ấy, có người nói hiện giờ mạnh nhất trong lĩnh vực này chính là quyền Thái, hôm nay tứ ít nhiều cũng được lĩnh giáo rồi, đêch, quả nhiên là khủng khiếp thật, tứ vừa áp sát Kiến Vĩ đánh cậu ta, chân cậu ta không đủ

khoảng cách để đá tới, liền dùng cùi chỏ mà thúc tới! Tớ chỉ sợ xương sườn bị đánh gãy...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

Tuy rằng chân Kiến Vĩ rất khủng, giống như cái roi vây, nhưng nói về chịu đòn, thì ai mạnh hơn ai cũng khó nói lắm nhỉ? Năm đấm của tớ đây cũng cứng lắm nhé, chỉ cần mặt cậu ta trúng thêm một đấm nữa của tớ, trăm phần trăm là ngã vật xuống đất ngay!”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng, thật là chết người.

“Cậu có biết đòn hạ gót không? Tuyệt kỹ mộng ảo đấy nhé! Tớ đánh nhau nhiều như vậy, đây mới là lần đầu tiên trông thấy động tác cao cấp như thế, đêch, lúc chân Kiến Vĩ giơ lên cao tớ đã biết ngay thể nào cũng là chiêu hạ gót rồi, nhưng tớ vẫn ngu ngốc ngẩng đầu lên, cứ thế... vù! Bốp bốp bốp, mũi, nhân trung, miệng, cằm của tớ, toàn bộ đều trúng chiêu!” Tôi càng kể càng hưng phấn.

Thẩm Giai Nghi không im lặng nữa.

“Kha Cảnh Đăng, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì thế?” Cô lên tiếng, giọng nói toát lên một nỗi ưu tư mà tôi chưa từng cảm nhận bao giờ.

“...ý cậu là sao?”

“Cậu tổ chức giải đấu kỳ quặc gì vậy? Thi đấu kiểu ấy có ý nghĩa gì chứ?” Thẩm Giai Nghi rất tức giận.

“Có ý nghĩa lắm ấy chứ, giải đấu võ tự do mà! Cậu không cảm thấy cực oách à? Hai người đàn ông...” Tôi líu lười lại, tình hình có vẻ không được ổn cho lắm.

“Không phải là đánh lộn à? Kha Cảnh Đăng, cậu cố tình tổ chức một giải đấu để làm mình bị thương, thi đấu kiểu ấy tớ chẳng thấy hay ho gì cả, sao cậu lại có thể trẻ con vậy chứ?” Thẩm Giai Nghi càng nói càng giận, giọng nói nghe như cô giáo.

“Trẻ con?” Tôi khó lòng chấp nhận.

“Đúng là trẻ con! Rất trẻ con! Cậu nói cho tớ biết đi, cái giải đấu kỳ quặc này của cậu ngoài việc làm bản thân và người khác đều bị thương ra, rốt cuộc cậu có thể học được gì chứ?” Thẩm Giai Nghi chất vấn.

“Cần gì phải học chứ? Có nhất thiết làm chuyện gì cũng phải học được điều gì đó không?” Trái tim tôi bị giày vò, xéo nát.

“Ít nhất cậu cũng học được tổ chức cái kiểu thi đấu ấy sẽ bị thương, mà bị thương kiểu ấy thật là vô ích! Trẻ con, cậu đúng là đồ trẻ con! Tớ chỉ có thể nói là cậu ăn đòn cũng đáng đời thôi!” Thẩm Giai Nghi không sao chấp nhận nổi.

Trong khi đó, cảm xúc của tôi cũng bị đẩy lên mỗi lúc một cao, mỗi lúc một chất chùng, trong lòng cuộn trào sôi sục một nỗi bi thương khó diễn tả thành lời.

Tôi không muốn uất nghẹn, không muốn nhẫn nhịn.

“Trẻ con? Cậu không biết giải đấu võ tự do lần này đối với tớ là một kinh nghiệm rất hay sao? Cậu có thể chỉ đơn thuần mừng thay cho tớ thôi được không?” Cơn giận của tôi bùng phát.

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Giai Nghi dường như ngẩn ra.

“Mặc xác là đấu võ tự do hay đánh lộn, tại sao thi đấu Taekwondo thì rất chính đáng, thi đấu Nhu đạo cũng rất chính đáng, mà tớ tổ chức thi đấu kỹ xảo đánh nhau không theo quy định lại rất trẻ con chứ! Rõ ràng là còn

lợi hại hơn nhiều! Trong giải đấu kiểu này có thể cố ý chọn đối thủ lợi hại nhất để đánh, chẳng phải cần dũng khí rất lớn hay sao?” Cả người tôi như đang bùng nổ.

“... về sau cậu vẫn muốn tổ chức giải đấu kiểu này nữa à?” Thẩm Giai Nghi lạnh lùng nói.

“Tại sao lại không? Nhất định phải tổ chức lần hai!” Tôi tức đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Trẻ con!” Thẩm Giai Nghi vẫn chưa nguôi tức giận.

“Tại sao cậu lại phủ định một thứ rất quan trọng với tớ? Đây là một phần quan trọng trong cá tính của tớ, cậu là người hiểu tớ nhất trên thế gian này, chẳng lẽ cậu không biết?” Tôi hít thở sâu.

“Thứ rất quan trọng với cậu, lại chính là tự làm tổn thương mình à?” Cô lạnh lùng nói.

Đâm tôi đau nhói, đâm thật sâu.

Khoan xoáy vào trong tim, đau đớn run rẩy không thể nào rút ra được.

“Tớ buồn lắm.” Tôi rơi nước mắt, không còn giận dữ nữa.

Thay vào đó, là nỗi thương tâm vì không ai hiểu được mình.

“Có lẽ, tớ không thể nào tiếp tục được nữa.” Tôi òa khóc, “Thẩm Giai Nghi, hình như tớ, không thể nào tiếp tục theo đuổi cậu được nữa, trái tim tớ đang rất khó chịu, vô cùng vô cùng khó chịu.”

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, tôi đưa ra quyết định lớn nhất trong đời mình.

Thẩm Giai Nghi ở đầu dây bên kia cũng không im lặng, cô nhanh chóng trả lời tôi.

“Vậy thì cậu đừng theo đuổi nữa!” Cô cũng rất cương, làm tôi gần như đánh rơi ống nghe điện thoại.

Chúng tôi kết thúc cuộc nói chuyện chẳng vui vẻ gì ấy.

Tôi trở lại trước máy tính, vừa gào khóc vừa gõ bàn phím, viết một bức thư thật dài cho Thẩm Giai Nghi nói lời tạm biệt.

Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt.

Cậu vĩnh viễn không bao giờ thấy được cái bóng lui thủ bỏ cuộc của tớ thương tâm nhường nào, sự trẻ con của tớ là do bản tính hăng hái sôi sục, cùng nhờ vào bầu nhiệt huyết ấy, tớ mới có thể yêu cậu lâu đến thế.

Mà bầu nhiệt huyết ấy, nay lại bị cậu phủ định như một thứ chẳng hề quan trọng.

Tám năm rồi, đã yêu Thẩm Giai Nghi tám năm rồi.

Ba năm cấp II, ba năm cấp III, hai năm đại học, mỗi ngày yêu người con gái ấy đều khiến tôi phấn chấn tinh thần, mỗi lần tỉnh giấc mộng đều biết được ý nghĩa tồn tại của ngày hôm ấy. Khiến tôi hạnh phúc. Khiến tôi có thứ để hết lòng quan tâm trên thế giới này. Khiến tôi hôm nay đau đớn khóc òa.

Tại một điểm mốc quan trọng của cuộc đời, tôi hiểu ra mâu thuẫn về cá tính giữa mình và Thẩm Giai Nghi. Mâu thuẫn này tôi sớm đã biết từ lâu, bạn bè bên cạnh cũng không ngừng nhắc nhở, nhưng tôi luôn cho rằng giữa Thẩm Giai Nghi đứng đắn nghiêm túc và kẻ sôi nổi quậy phá như tôi đây, mâu thuẫn ấy không có gì đào thải nhau, mà ngược lại còn là một sự tương phản lãng mạn.

Đời người không có chuyện tình cờ, chỉ có thể nói là do số mệnh xui khiến.

Để lỡ thời cơ nghe thấy câu thần chú nhiệm màu, lại vì một trận thi đấu hoang đường mà đầy nhiệt huyết, tôi và người con gái mình yêu sâu sắc từ đây chia lìa đôi ngả trên con đường tình, mỗi người đi theo lối riêng, bôn ba trên những tuyến đường đời khác nhau.

Bôn ba, nhưng lại xoắn xuýt lấy nhau.

Không lâu sau, tôi có bạn gái. Thẩm Giai Nghi cũng có bạn trai.

Nhưng câu chuyện của chúng tôi, không vì thế mà kết thúc.

Tám năm thâm yêu, khiến hai chúng tôi có mối liên hệ rất sâu sắc.

Còn thâm thiết hơn tình nhân, còn chắc chắn hơn bạn bè.

Đó là một thứ ràng buộc.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chúng ta bao giờ cũng tìm kiếm một người “liên kết” với mình trên thế gian này.

Có rất nhiều phương thức liên kết, có thể là một kiểu bầu bạn, có thể là một kiểu đem lại hơi ấm cho nhau, hoặc cũng có thể là một sự ăn ý mờ nhạt.

Mà việc thông qua tình yêu để liên kết đôi tác, chính là thứ quan hệ mà chúng ta khao khát nhất.

Trong bộ manga kinh điển H2 của Adachi Mitsuru, Hiro thấp hơn Hiraki một cái đầu, cuối cùng khi chiều cao vượt qua Hiraki, vẫn không thể ở bên cạnh cô được.

Truyện tranh là như thế, còn truyện các bạn đang đọc lại không phải một tiểu thuyết hư cấu, mà chính là cuộc đời chân thực khắp khếnh gập ghềnh của tôi đây.

Tôi chỉ có thể dốc hết khả năng, chứ không thể thực sự điều khiển được kết cục vĩnh viễn mập mờ.

Với tôi, công cuộc theo đuổi Thẩm Giai Nghi vẫn dừng lại ở ba xen ti mét không thể nào vượt qua ấy, ba xen ti mét nhọc nhằn.

Bỏ cuộc rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Đau khổ đến mức tôi hoàn toàn không tưởng tượng ra được bất cứ hình ảnh so sánh nào để chuyển tải nỗi đau ấy.

Trong những ngày tháng tôi học, hoặc có thể nói là làm quen với việc “không thể ở bên Thẩm Giai Nghi”, tôi cũng đã phải liên kết lại tình cảm của mình và Thẩm Giai Nghi. Đa phần là cố ý né tránh, có một khoảng thời gian rất dài tôi không gặp Thẩm Giai Nghi, chỉ gọi điện chúc phúc cô và bạn trai, nghe cô chậm rãi kể chuyện giữa hai người họ, giống như là... bạn bè thực sự.

Còn tôi. Người con gái ở bên tôi, tên thân mật gọi là Chó Xù.

Đối với tôi, quen Chó Xù là một kinh nghiệm yêu đương rất khó hình dung. Trong tám năm theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tôi đã tiêu hao rất nhiều sức lực, rất nhiều tố chất điên cuồng trong cá tính đã bị thiêu đốt đến cạn kiệt, bởi thế, tôi bắt đầu tìm hiểu một người con gái khác với tiết tấu khá điềm đạm.

Yêu một lần nữa, lại là tám năm dài đằng đẳng.

Đời người mãi mãi luôn ly kỳ hơn trong tiểu thuyết hư cấu. Tôi và Chó Xù cặp với nhau được vài tháng, Thẩm Giai Nghi và bạn trai lại đã vội vã chia tay.

Ở đầu dây bên này nghe được tin tức ấy, tinh thần tôi bỗng phấn chấn hẳn lên.

“Thế này hơi nhanh quá thì phải, sao lại chia tay?” Tôi kinh ngạc, nhưng tâm trạng lại rất vui.

“Này, cậu việc gì phải làm bộ kinh ngạc thế chứ? Cậu nghe xong rồi sẽ cảm thấy chẳng có gì khó hiểu cả đâu.” Giọng Thẩm Giai Nghi cũng không có vẻ gì đau lòng.

“Cậu không chọn tớ, lại đi chọn anh ta, anh ta phải là một người tốt hơn cả tớ. Nói thực lòng nhé, tớ cảm thấy mình đã ổn lắm rồi, nhưng anh ta hiển nhiên là còn tốt hơn, phải không? Sao lại đề nghị chia tay với người tốt như thế chứ?” Tôi khó tưởng tượng nổi.

“Ở bên một ai đó, việc anh ta có tốt hay không quan trọng lắm sao? Chủ yếu vẫn là cảm giác.” Thẩm Giai Nghi thoáng ngập ngừng, rồi chậm rãi tiếp lời: “Thực ra, từ rất lâu trước đây, tớ đã bắt đầu đoán xem cậu có yêu tớ hay không rồi.”

“Nhưng tớ giả vờ giống quá phải không?” Tôi cười.

“Cậu có giả vờ giống bạn bè bình thường thế nào chẳng nữa, tớ vẫn có thể cảm nhận được tình yêu của cậu dành cho tớ... không, phải nói là sự coi trọng mới đúng.” Thẩm Giai Nghi chậm chậm nhấn vào từng chữ một: “Cậu, rất coi trọng, tớ.”

“...”

“Khiến cho tớ cảm thấy, mình rất hạnh phúc.”

Một thứ tình cảm nặng nề đè nặng lên lồng ngực tôi. Hơi thở tôi đột nhiên ngưng đọng.

“Chưa bao giờ, thấy chán ghét à?” Tôi thở hắt ra một hơi dài.

“Sao lại thế chứ... cậu thích tớ, tớ rất thích.” Cô dè dặt nói, giống như mỗi chữ mỗi từ đều có trọng lượng đặc biệt.

Trọng lượng ấy đè nặng lên tôi. Tôi im lặng rất lâu, Thẩm Giai Nghi cũng không nói gì.

Thật lâu.

“Mà, cậu vẫn chưa nói tại sao lại chia tay đấy? Có phải anh ta đối xử không tốt với cậu không? Hay là cậu lại yêu anh khác rồi?” Tôi cố làm ra vẻ thoải mái.

“Đều không phải. Tôi chỉ cảm thấy, anh ấy chưa đủ yêu tôi.” Ở đầu dây bên kia, Thẩm Giai Nghi trầm ngâm thờ dãi: “Thực ra tôi cũng biết mình như vậy là không tốt, nhưng lại không thể nào không đề nghị chia tay. Đã từng được cậu yêu như thế, tôi sẽ cảm thấy tình yêu của những người khác dành cho tôi, dù thế nào cũng không thể so với cậu được...”

Linh hồn tôi run rẩy.

“Thì ra cảm giác được cậu yêu, thật sự rất hạnh phúc. Hồi trước tôi lại cứ coi điều đó như một lẽ đương nhiên.” Thẩm Giai Nghi nhỏ nhẹ nói: “Đây là báo ứng của tôi.”

“Nếu mấy tháng trước cậu nói với tôi điều này, thực chẳng biết tôi sẽ vui thế nào nữa.” Giọng tôi nghe vô cùng yếu ớt.

“Bây giờ nói với cậu, chẳng lẽ cậu không vui sao?” Thẩm Giai Nghi cười khúc khích.

“...” Tôi cười khờ, “Cực kỳ cực kỳ vui ấy chứ.”

Vui đến mức, tôi chỉ còn biết phản ứng bằng nụ cười gượng gạo.

Tôi có thể làm được gì bây giờ? Tôi đã rút lui khỏi tình yêu với Thẩm Giai Nghi, trấn thủ ở vùng biên cương có tên là “tình bạn dài lâu”. Vùng biên cương này là nơi dồi dào ánh nắng vui tươi nhất, nếu cần, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể không ngại ngần gì mà vỗ vỗ lên lưng nhau.

Đây là một mảnh đất, thật sự không cần đến sự báo đáp. Cũng là nơi mà bao lâu nay tôi vẫn chưa hề rời xa.

“Tớ cũng rất yêu, rất yêu cái thằng tớ đã yêu cậu năm ấy.”

Tôi chỉ biết nắm chặt ống nghe, chậm rãi nói: “Tớ lúc ấy, gần như không lúc nào không tỏa sáng lấp lánh đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Cô nói.

Lên năm thứ ba đại học, bọn tôi lần lượt rút lui khỏi cuộc theo đuổi Thẩm Giai Nghi.

Sang năm thứ ba, ngoài tôi và A Hòa thực lực mạnh nhất ra, thằng Tạ Mạnh Học tham gia câu lạc bộ thanh niên Từ Tế của Đại học Y Đài Bắc (thiết nghĩ cũng biết là vì sao rồi!) چرا được một cô nàng ăn chay, từ đó bắt đầu cuộc đời ăn chay hoàn toàn mới mẻ của nó. Đỗ Tín Hiền tham gia câu lạc bộ thanh niên Từ Tế của Đại học Phùng Giáp (thật là thiện lương quá đi mất!) cũng có bạn gái, chỉ dành lại nụ cười thoáng qua cho quá khứ thầm yêu Thẩm Giai Nghi năm nào.

Buổi tụ tập nhân dịp tết Âm lịch năm ấy, bọn chúng tôi ngồi quây dưới đất chơi bài ăn tiền, chủ đề câu chuyện vẫn quanh quẩn xung quanh Thẩm Giai Nghi.

“Chậc, xem chừng ‘người có thể yêu Thẩm Giai Nghi’ chỉ còn lại mình Liêu Anh Hoảng thôi nhỉ?” Hứa Bác Thuần nói, cầm bài đảo mắt nhìn quanh.

“Ha ha, đúng đấy, nếu không ngại thì đến lượt tao چرا Thẩm Giai Nghi nhé?” Liêu Anh Hoảng cười khùng khục, nói: “Đối thủ càng lúc càng ít, mà dạo này tao hay gọi điện cho Thẩm Giai Nghi lắm.”

“Cửa đi, giao cho mày đấy!” Tôi cười thần thờ, ụp bài xuống: “Không theo nữa.”

“Có giỏi thì mày چرا đi.” A Hòa chẳng tỏ thái độ gì, đẩy đồng phình ra phía trước: “Tao tắt tay.”

Vậy là Liêu Anh Hoảng nhanh chóng hành động, tối nào cũng gọi điện thoại đến ký túc xá trường Thẩm Giai Nghi, dùng cách của riêng nó, từ từ quấy rối, quấy rối...

Một đêm nọ, Thẩm Giai Nghi gọi điện thoại cho tôi, báo tin cô quyết định nhận lời yêu Liêu Anh Hoảng.

“Tớ báo cho cậu đầu tiên đấy!” Cô nói.

Tôi không quá ngạc nhiên, vì Liêu Anh Hoảng thực sự là một thằng rất được, lại còn là anh em đồng bọn của tôi, hồ sơ thâm yêu Thẩm Giai Nghi cũng chất đầy một chồng, bên trong ghi lại toàn những vụ việc bị tôi hãm hại.

“Hi hi, cô gái tớ thiêu đốt tám năm tuổi trẻ mà không theo đuổi được, nó lại làm được, đúng là quá giỏi đi.” Tôi cố gắng dùng giọng điệu hờ hững nhất, nói với Thẩm Giai Nghi: “Phải đối xử thật tốt với bạn tớ đấy nhé, nó cực kỳ cực kỳ yêu cậu đấy.”

“Ừm,” cô chỉ đáp một tiếng đơn giản như thế.

Gác máy điện thoại, tâm tình phức tạp của tôi hiện lồ lộ trên mặt.

Chó Xù mang trà nóng tới, hỏi tôi xảy ra chuyện gì vậy, tôi chỉ cười cười bảo không có gì.

Sau đó, cuộc điện thoại thứ hai gọi đến, Liêu Anh Hoảng hưng phấn rú rít.

“Kha Đăng! Vừa nãy nói điện thoại, Thẩm Giai Nghi đã nhận lời làm bạn gái tao rồi!” Liêu Anh Hoảng không kìm được niềm hân hoan, chắc là

đang sốt sắng gọi điện thoại thông báo cho từng thẳng trong hội.

“Thật vậy sao! Mà lợi hại quá còn gì!” Tôi cũng cười hùa theo nói.

“Chúc phúc cho tao đi! Nhanh lên! Chúc phúc cho tao đi!” Giọng Liêu Anh Hoảng cực kỳ kích động.

“Phí lời, hai người nhất định sẽ rất hạnh phúc mà!” Tôi hít thật sâu, hét vào điện thoại.

Liêu Anh Hoảng đập máy, gọi báo tin cho đứa khác trong hội.

Hai tháng sau, thậm chí còn chưa nắm tay nhau, Liêu Anh Hoảng và Thẩm Giai Nghi đã chia tay.

Như thế, chưa bao giờ bên nhau vậy.

Lúc kể về sự ngạc nhiên khi chia tay với chúng tôi, Liêu Anh Hoảng hình như vẫn không sao tin nổi, vẻ mặt siêu đờ đẫn, cứ lăm bàm lăm bàm tự nói một mình. Tôi muốn cười lăm, nhưng lại không dám.

“Mẹ nó, thế này khác gì đánh mặt chược đâu.” A Hòa lại vỗ đùi cười lên hô hố, đồng thời đưa ra nhận xét dưới đây: “Tao chờ ù sớm nhất, Kha Đăng thì một mực muốn tự bốc quân ù, Liêu Anh Hoảng cuối cùng ù được, nhưng xem kỹ lại, hóa ra là ù nhầm!”

Đúng thế, ù nhầm.

Nhưng tôi thậm chí còn chưa được ù nhầm nữa...

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Sau vụ “chìm tàu” quái lạ của Liêu Anh Hoảng, một đêm trước tết Trung thu, đột nhiên có động đất.

Bấy giờ tôi đang nằm dài trên giường tầng trong phòng ngủ xem sách, đột nhiên thấy trời đất rung chuyển, cả tòa nhà lắc lư dữ dội như một khối đậu phụ khổng lồ, mà hình như còn không có vẻ gì muốn dừng lại.

Rõn hết cả tóc gáy, vách tường xà cột tòa nhà phát ra những tiếng rầm rầm chấn động.

“Động đất kinh quá nhỉ!” Tôi nhồm dậy, thấy Vương Nghĩ Trí ở giường đối diện cũng giật mình tỉnh giấc.

“Mẹ! Chạy mau!” Vương Nghĩ Trí hét lớn, xoay người nhảy từ trên giường xuống đất.

“Gì đấy?” Kiến Hán bần thần, quan sát phản ứng của chúng tôi.

“Cửu Bả Dao mà còn không mau chạy đi! Chúng ta ở tầng ba đấy!” Thạch Lý Luân định thần lại, vội hét lên với tôi.

Vậy là bốn người chúng tôi lao như bay ra khỏi phòng ngủ, trên hành lang toàn đám bạn cùng ký túc đang co giò chạy trốn chết, cả đám người xông xuống tầng dưới giữa cơn rung lắc kỳ dị, chạy ra cái sân rộng của khu ký túc.

Trên sân sớm đã đứng đầy người chạy ra từ các tòa nhà khác, mọi người đều đang xôn xao bàn tán tại sao lần này động đất lại kéo dài lâu thế, mạnh thế, rồi bắt đầu suy đoán vị trí tâm chấn ở đâu, còn đánh cược xem ngày mai có nghỉ học không.

Rõ ràng là một tai họa đáng sợ rất có thể đã xảy ra, nhưng mọi người lại đắm chìm trong không khí sôi nổi bàn tán râm ran. Mãi đến khi có người nghe trên đài nói vùng tâm chấn có thể ở Đài Bắc, đồng thời rất có thể đã gây thiệt hại lớn chưa từng có, tất cả mới giật mình sức tinh, bắt đầu nhốn nháo gọi điện về nhà báo bình an.

Tôi cầm điện thoại di động mà lòng thấp thỏm không yên, vì liên lạc ra ngoài dường như đã rơi vào trạng thái tắc nghẽn. Tôi ấn mãi vào nút “gọi lại”, liên tục gọi về nhà, gọi cho bạn gái, cho Thẩm Giai Nghi, nhưng chỉ nghe thấy những tiếng “tút tut tut” dồn dập.

Khó khăn lắm mới liên lạc được với người nhà và bạn gái, biết cả hai bên đều không việc gì, nhưng tôi vẫn không gọi được cho Thẩm Giai Nghi. Xung quanh, những lời đồn đại về trận động đất mỗi lúc một nhiều, vùng tâm chấn lúc thì bảo chỗ này lúc lại bảo chỗ khác, nhưng đều không thấy loại trừ Đài Bắc, khiến lòng tôi càng lúc càng thêm bất an.

Đội ngũ xếp hàng trước quầy điện thoại công cộng dài phát hãi, đợi đến lượt tôi thì chắc chắn trời đã sáng bảnh rồi.

“Cửu Bả Dao, hay đổi chỗ khác gọi điện xem sao!” Thạch Lý Luân vung vẩy điện thoại di động, đề nghị: “Ở đây nhiều người quá, trạm phát sóng quá tải, chúng ta lấy xe phóng ra chỗ nào ít người gọi thử xem sao!”

“Có lý thuyết như vậy à?” Tôi ngờ vực, nhưng hai chân bắt đầu guồng chạy ra phía nhà xe.

“Không biết!” Thạch Lý Luân nói như chém đinh chặt sắt, cũng chạy ra phía ấy.

Tôi phóng xe ra khỏi Đại học Giao thông, hướng về phía mạn Trúc Đông hẻo lánh, chốc chốc lại dừng xe gọi điện thoại, lúc này trên phố toàn những người mặc đồ ngủ lệt quệt dép lê đi ra đường nói chuyện, hình như mất điện toàn thành phố rồi, đường sá cứ mông lung mịt mờ.

Thật lâu thật lâu sau, tôi mới gọi được đến điện thoại di động của Thẩm Giai Nghi.

“Cậu không sao chứ?” Tôi thở phào.

“Không sao, có điều vừa nãy động đất khủng khiếp thật đấy.” Thẩm Giai Nghi hình như vẫn chưa hết sợ.

“Cậu không sao là tốt rồi... nghe đứa bạn học ở Đài Bắc của tớ nói, khách sạn gần nhà cậu ta sập xuống, vì vậy vùng tâm chấn rất có thể nằm ở Đài Bắc? Ừm... tóm lại, cậu không sao thì tốt quá rồi.” Tôi dừng xe bên đường, tắt máy.

Ngẩng đầu lên, bầu không lấp lánh đầy những vì sao buồn bã.

“Còn cậu? Đang trong ký túc xá à?”

“Không. Vừa nãy khiếp hồn luôn, cả tòa nhà như muốn nhổ lên khỏi mặt đất bỏ chạy ấy.”

“Cậu tốt thật đấy. Giờ mà vẫn quan tâm tớ như thế, tớ cảm động lắm.” Cô lí nhí nói.

“Cảm động cái đầu cậu ấy, cậu là cô gái tớ theo đuổi suốt tám năm ròng cơ mà, cậu mà biến mất, sau này tớ biết tìm ai để hỏi tường lại câu chuyện của chúng ta đây.” Tôi lăm bằm, cố ý gạt cảm xúc đi.

Khó khăn lắm đường dây mới thông, tôi không muốn cứ vậy mà gác máy luôn.

Vì “lịch sử” thâm yêu Thâm Giai Nghi của tôi thực sự quá lâu, trong lòng bạn gái tôi vẫn còn chút khúc mắc với cô. Để khỏi cãi nhau với Chó Xù, tôi và Thâm Giai Nghi liên lạc mỗi lúc một thưa dần, chủ đề có thể nói chuyện cũng trở nên rất hạn hẹp, thậm chí còn thưa đến mức phải hai ba tháng mới gọi cho nhau một lần.

Nhưng vì thế, tôi lại càng trân trọng khoảng thời gian được nói chuyện với cô. Chẳng hạn như lúc này.

Tranh thủ trận động đất rung chuyển núi non, đêm đó chúng tôi lại giống như trước đây, tán chuyện huyên tha huyên thuyên, rất nhiều ký ức từ thời cấp II cấp III được xới tung lên, trải ra đầy mặt đất.

Cảm xúc của tôi cũng bị cuốn vào, bị bao bọc trong một thứ phép ma khó tả, ăn lộn giữa những hồi ức dễ chịu.

Thâm Giai Nghi không nở buông điện thoại, tôi cũng không ngại bị gió thổi suốt đêm.

“Còn nhớ buổi tối hôm công bố kết quả thi đại học, cậu từng hỏi tớ, có muốn nghe câu trả lời của cậu hay không?” Tôi tiện thể hỏi.

“Dĩ nhiên là nhớ rồi, tớ muốn nói, nhưng cậu cứ nhất quyết không chịu nghe.” Cô có vẻ đặc ý lắm.

“Lúc ấy tớ không có dũng khí, giờ thì khác rồi... tớ muốn nghe.”

“Cậu ấy à, bỏ lỡ cơ hội lớn lắm đấy nhé!”

Tôi mỉm cười.

“Lúc đó tớ không hiểu nổi, tại sao cậu không chịu nghe tớ nói tớ yêu cậu, tớ muốn ở bên cậu? Cậu xin tớ đừng nói, vậy thì tớ cũng chẳng muốn tự mình nói ra nữa.”

“...” Tôi từ cười mỉm biến thành cười méo xệch.

“Kha Cảnh Đăng, cậu luôn luôn quá tự tin, mồm cứ xoén xoét nói thế nào cũng có ngày theo đuổi được tớ, cưới tớ, vậy mà khi đối diện với câu trả lời lại chết nhất.” Cô chế giễu tôi.

“Vì lúc đó tớ quá yêu cậu đấy, yêu đến mức, nếu câu trả lời của cậu đẩy tớ ra xa, tớ sẽ không biết phải đối diện với cậu như thế nào... đối diện với chính bản thân tớ như thế nào nữa.” Tôi rất thành thực, gãi gãi đầu.

“Nhưng tớ cũng đã sai.”

“Ồ? Thâm Giai Nghi giỏi giang mà cũng phạm sai lầm cơ à?”

“Giỏi giang cái gì chứ?” Cô bật cười khúc khích: “Thường nghe người ta nói, phần đẹp nhất của tình yêu chính là giai đoạn mập mờ, đến khi thực sự ở bên nhau, rất nhiều cảm giác sẽ biến mất. Lúc bấy giờ tớ nghĩ, cậu không muốn nghe câu trả lời, vậy thì cứ để cậu theo đuổi tớ lâu một chút, bằng không cậu mà چرا đỡ được tớ rồi sẽ trở nên lười nhác, thế không phải tớ rất thiệt sao? Vì vậy tớ mới nén lại, không cho cậu biết câu trả lời nữa.”

“Đáng ghét, biết vậy tớ đã nghe luôn rồi.” Tôi lấy làm oán giận: “Vì vậy chúng ta cứ ném đi trải lại cái thời kỳ mập mờ đẹp nhất trong tình yêu, nhưng lại không được hưởng trái ngọt cuối cùng. Khốn kiếp thật, quả nhiên là cậu phải chịu một nửa trách nhiệm.”

“Còn dám nói nữa... ai biết được cái người suốt ngày nói muốn cưới tớ ấy, mới có một chút trở ngại đã chịu không nổi, người ta mắng cho vài câu liền gào lên đòi bỏ cuộc, chưa được vài ngày đã có bạn gái rồi. Hình như yêu tớ là yêu giả vờ ấy!” Cô chọc tôi.

“Ha, không biết là ai ấy nhỉ? Lại còn hưởng ứng tớ bằng cách có bạn trai với tốc độ ánh sáng nữa chứ. Bảo tớ trẻ con, mình cũng chẳng hơn được mấy đâu!” Tôi chọc lại.

Chúng tôi phá lên cười, hết sức thoải mái.

Tít tít, tít tít... điện thoại di động của tôi phát ra tiếng cảnh báo pin sắp cạn.

“Sắp hết pin rồi.”

“Cám ơn cậu, tối nay vẫn nhớ gọi điện thoại hỏi thăm tớ.”

“Này, tớ mới phải cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết câu trả lời năm xưa, thật đấy, tớ nhẹ cả người, câu trả lời của cậu làm tớ biết thì ra tình yêu của tớ dành cho cậu vẫn luôn được hưởng ứng, chứ không phải tớ chỉ khiêu vũ một mình. Điều này rất quan trọng với tớ.” Tôi ngược nhìn ánh sao màu đỏ trên bầu không thành phố, nói: “Tuổi trẻ của tớ, chưa bao giờ là một cuộc độc thoại.”

“Cậu nói cảm tính quá, có lẽ sau này sẽ trở thành nhà văn cũng nên.”

“VẬY, tạm biệt nhé!”

“Đợi đã...” Cô vội nói.

“Gì?”

“Nếu điện thoại không đột nhiên mất tín hiệu, tớ sẽ nói cho cậu nghe một chuyện, hẳn sẽ làm cậu khó chịu lâu lâu đấy.”

“Xin rửa tai cung kính lắng nghe.”

“Khi cậu mới có bạn gái, tớ còn nghĩ rằng tình yêu của cậu dành cho tớ, sớm muộn gì cũng khiến cậu và bạn gái chia tay, lúc đó tớ có thể danh chính ngôn thuận ở bên cậu rồi. Kết quả, tớ đợi mãi đợi mãi, hai người vẫn cứ vui vẻ hạnh phúc, làm tớ thật là ngưỡng mộ, nhưng cũng chẳng thể làm gì cả.”

Cái gì thế này? Nhưng tôi thật sự rất cảm động.

Có điều cuộc đời không phải của chỉ một người, tình yêu, cũng không phải của chỉ một người.

Tôi đã gắn một người con gái khác vào cuộc đời mình, cuộc đời cô gái ấy cũng thế. Tôi không thể quay đầu bỏ chạy, đó cũng là tình yêu mà tôi trân trọng bảo vệ.

“Hết cách rồi, tớ chính là kiểu người ấy đấy. Một khi đã yêu, thì sẽ dốc hết tâm can ra.” Tôi thừa nhận.

“Đúng đấy, tớ thích cậu là người như thế. Nhưng thực ra, ngày Cá tháng Tư năm nay, tớ vốn định gọi điện cho cậu, hỏi cậu có muốn ở bên tớ không đấy.” Giọng cô nhẹ nhàng, không có vẻ gì là thất vọng.

“Thật hay giả đây!” Tôi lấy làm kinh ngạc.

“Thật đấy chứ. Nếu cậu trả lời không, vậy tớ còn có thể cười cười bảo đấy là trò đùa Cá tháng Tư. Nếu cậu gật đầu thì tốt, vậy thì, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.” Thẩm Giai Nghi nói hết sức tự nhiên.

Trong chớp mắt, tôi cứng cả người.

“Chẳng giống hành động của Thẩm Giai Nghi chút nào thì phải?” Tôi ngạc nhiên.

“Đúng thế, cậu đặc ý chưa, Kha Cảnh Đăng?” Cô giỡn.

Không còn gì để nói, trong lòng tôi dâng trào niềm cảm kích.

Mặc dù tôi không thể cho cô đáp án tình yêu mà cô hi vọng, nhưng người con gái mà tôi từng yêu sâu sắc này lại không hề luyến tiếc tấm lòng mình, cô trút hết những gì tôi đã bỏ lỡ vào đáy tim tôi.

Ấm áp tràn đầy, tràn đầy.

“Tình yêu không có tơ hồng xe duyên của Nguyệt lão, chỉ dựa vào nỗ lực thì thật nhọc nhằn, phải bỏ lỡ rất nhiều thứ.” Tôi chân thành hy vọng: “Có lẽ ở một không gian song song khác, chúng ta đang ở bên nhau.”

“... thật ngưỡng mộ bọn họ quá đi.” Cô đồng ý.

Giọng Thẩm Giai Nghi biến mất trong chiếc điện thoại hết sạch pin.

Tôi không nổ máy xe ngay, chỉ ngây ngẩn đứng đó nhớ lại từng chữ từng chữ trong cuộc đối thoại vừa rồi, tưởng tượng ra nét mặt thay đổi của người con gái đã lâu rồi không gặp. Thật sự rất muốn được chăm chú nhìn Thẩm Giai Nghi, nhìn thấy cô chính miệng nói ra những lời này.

Gió đêm ùa tới, hờ hững ngấm vào người tôi, rồi lại nhẹ nhàng rời đi.

Năm 1999, ngày 21 tháng Chín, 4 giờ 7 phút sáng, Đài Loan xảy ra trận động đất lớn lên tới 6.8 độ Richter.

Đêm đó, tôi hai mươi một tuổi, trong lòng cũng xoay vần đảo lộn.

Tình yêu giữa tôi và cô, rốt cuộc cũng có một dấu chấm hết không viên mãn, nhưng lại rất ấm lòng.

Trong đĩa mới phát hành của nhóm nhạc underground Sodagreen, có bài “Cá bay”, lời bài hát nghe rất sượng: “Đơm hoa không kết quả thì sao chứ? Là cá thì nhất định phải bơi ư?”

Tình yêu không kết quả, chỉ cần nở hoa, màu sắc đã rực rỡ rồi.

Được trông thấy màu hoa rực rỡ đó, tuổi trẻ của tôi, không còn gì để hối tiếc nữa.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trong phim Forest Gump có câu: “Life is like a box of chocolates. You never know what you’re gonna get.” Đời người giống như một hộp sô cô la, bạn chẳng bao giờ biết được mình sẽ ăn phải vị gì.

Trong phim thường có nhiều danh ngôn kinh điển, hòng dạy bảo chúng ta nên nhìn cuộc đời với ánh mắt rộng mở hơn, mong đợi trở thành châm ngôn của chúng ta.

Nhưng chúng ta ngoài mặt tán dương những câu ấy thật rung động tâm can, ý nghĩa sâu sắc, mà lại chỉ có thể thực sự ôm chặt lấy cuộc đời của mình bằng một cách thức duy nhất: đổi cuộc đời thành thành phẩm chơi bài, vui vẻ đẩy về phía Thượng đế.

Trái tim chúng ta có thể bén nhọn như sắt thép, lại vẫn duy trì sự mềm dẻo chấp nhận hạ cánh bất ngờ trong mọi trường hợp.

Cuối năm 1999, kẻ đọc cực nhiều sách tạp nham là tôi đây, đã suôn sẻ đỗ kỳ thi viết vào làm nghiên cứu sinh khoa Xã hội của Đại học Thanh Hoa.

Đến vòng thi vấn đáp, phải có một “tác phẩm liên quan đến ngành Xã hội học” để các giáo sư bình phẩm, nhưng trước đó tôi học ngành Quản lý, chứ không phải Xã hội học, vì vậy đã gặp khó khăn lúc chuẩn bị tác phẩm để thi vấn đáp.

Làm sao giờ? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nếu viết bừa một bài luận tầm tầm xoàng xĩnh cho quá, thì thà viết thứ gì đấy thú vị còn hơn. Đúng thế, các giáo sư trong khoa Xã hội học chẳng phải đều rất thông minh, rất dí dỏm hay sao?

Vậy là tôi viết tiểu thuyết đầu tiên trong đời mình... sáu chương đầu của Quả bom sợ hãi, lấy tiếng là mang nhiều ý nghĩa xã hội, để nộp thay bài luận học thuật. Nội dung tiểu thuyết này kể về một sinh viên đại học, một sớm tinh dậy chợt phát giác ra mọi âm thanh, ngôn ngữ, văn tự... mọi ký hiệu tượng trưng ở xung quanh mình đều mất đi ý nghĩa vốn có, văn tự biến thành những con sâu vắn vẹo, âm thanh hóa thành những tạp âm không theo quy tắc. Trong sự hoảng sợ vô cùng vô tận, người sinh viên này đã xác nhận lại khả năng quy thuộc của những ký hiệu ấy. Đây là một tiểu thuyết khoa học viễn tưởng kinh dị theo phong cách của Ito Junji.

Tôi càng viết càng thấy tâm đắc, không thể tự thoát ra được, còn chú thích vào phần tư liệu rằng đây là một series các câu chuyện mang ý thức xã hội, gọi là bệnh sợ hãi thành thị, thậm chí viết cả tên tiểu thuyết dự kiến sáng tác trong sáu tháng, cùng kế hoạch xuất bản trong ba năm tới.

Đến ngày thi viết, các vị giáo sư chẳng hiểu sao, người nào cũng nhìn tôi tủm tủm cười trộm. Không biết họ cảm nhận được sự hài hước trong tiểu thuyết Quả bom sợ hãi hay hôm ấy trên người có mấy con bọ chét nữa.

“Kha Cảnh Đăng, mấy trang tiểu thuyết em nộp cho chúng tôi là nghiêm túc chứ?” Một vị giáo sư trầm ngâm nhìn tôi.

“Cực hay đó thầy! Mặc dù còn chưa viết xong, nhưng đã có thể nhìn thấy tiềm chất ý nghĩa xã hội trong đó rồi, em phát hiện ra thực hành môn xã hội học trong việc sáng tác tiểu thuyết thật sự rất là hay...” Tôi thao thao bất tuyệt giải thích.

“Gượng đã, ở đây em liệt kê ra rất nhiều kế hoạch xuất bản, có phải trước đây đã có kinh nghiệm trong lĩnh vực này rồi không?” Vị giáo sư béo chất vấn.

“Không ạ. Nhưng châm ngôn của đời em là: If you risk nothing then you risk anything. Nếu bạn không mạo hiểm gì, tức là bạn đang mạo hiểm tất cả.” Tôi cực kỳ tự tin giơ ngón tay cái lên.

“Vì thế nên?” Giáo sư ghếch chân lên.

“Em cảm thấy chỉ cần em không từ bỏ lý tưởng sáng tác tiểu thuyết, kế hoạch xuất bản sớm muộn gì cũng thực thi được thôi.” Tôi cười cười.

Vậy là, tôi trượt.

Dù bao nhiêu năm qua đi, tôi cũng không quên được câu châm ngôn ấy.

Trong điện thoại.

“Thế là, cậu phải đi nghĩa vụ quân sự à?” Thẩm Giai Nghi nói.

“Không, tớ có việc quan trọng hơn, nhất định phải hoàn thành trước đã.” Tôi sắt son thề với lòng mình.

“Việc gì thế?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Có thể sẽ trở thành một việc rất hay ho trong đời tớ.” Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, vừa mới đăng tiểu thuyết chưa hoàn thành lên mạng.

Tôi quyết định hoãn tốt nghiệp một năm.

Sau khi vì Lý Tiểu Hoa mà học khối Tự nhiên, lại vì Thẩm Giai Nghi mà học khoa Quản lý Đại học Giao thông, năm thi lại nghiên cứu sinh ấy,

cuộc đời tôi lại một lần nữa thoát ra khỏi quỹ đạo.

Lần này, không ai bảo tôi nên làm như thế nào, mà là một tiếng gọi nội tại cực kỳ mãnh liệt.

Tôi trả cái giá trong mơ hai nghìn đồng mỗi tháng gồm cả điện nước cho phụ huynh học sinh mà tôi dạy kèm, để thuê một căn nhà cũ ba tầng. Chủ nhân của căn nhà là một phụ nữ xuất gia thường xuyên vân du bốn biển, tôi thuê lại cũng coi như trông nhà giúp bà thôi.

Trong căn phòng thuê với giá siêu rẻ này, một kẻ đã bắt đầu yêu viết tiểu thuyết, không chỉ hoàn thành mười vạn chữ của Quả bom sợ hãi dở dang ngày nào, còn viết một mạch mấy truyện dài như Khu rừng dương vật, Cái bóng, Tủ lạnh, mãi đến khi kỳ thi nghiên cứu sinh sang năm sắp ập đến, tôi mới vội vàng ôm sách vở lên gặm như phát rồ, song đêm xuống vẫn không nhìn được mà bắt đầu len lén viết tiểu thuyết trường thiên Dị mộng.

Khoảnh khắc Dị mộng hoàn thành, nước mắt tôi tuôn trào như nước vỡ bờ. Tôi biết, trên một phương diện ý nghĩa nào đó, tôi đã xác nhận mối “liên kết” giữa mình và công việc sáng tác tiểu thuyết, đã hoàn thành nó bằng tình cảm và chữ nghĩa.

Từ đây, tôi và tiểu thuyết, có một mối ràng buộc quan trọng không gì sánh nổi.

Bằng việc sáng tác tiểu thuyết, tôi có thể đem phân tích tỉ mỉ rất nhiều điều mình muốn biểu đạt, tổ hợp lại dưới lăng kính chữ nghĩa, rồi đăng công khai trên mạng, qua đó “liên kết” với nhiều người hơn trên trái đất này.

Đó là ham muốn mà tôi không thể nào kiềm chế nổi.

Rốt cuộc, tôi cũng có được mộng tưởng chân chính của mình: trở thành vua kể chuyện.

Cuống rồn truyền chất dinh dưỡng giữa người sáng tác và câu chuyện, là rất nhiều rất nhiều sự bỏ khuyết của chính tôi. Một đoạn ngắn, hay cả tác phẩm hoàn chỉnh; một cách tự giác, hay vô ý thức; để phô diễn hay là vì sứ mệnh.

Tôi đem tình cảm với Thẩm Giai Nghi, từng chút từng chút viết vào những tiểu thuyết kiểu như Nguyệt lão, rồi lại đem tên của rất nhiều bạn bè thân cho vào trong các câu chuyện, là để lưu giữ kỷ niệm. Và tôi biết, rồi một ngày kia, tôi sẽ đưa tuổi trẻ của đám bạn bè chúng tôi và Thẩm Giai Nghi vào một bộ tiểu thuyết quan trọng nhất.

Thiên tiểu thuyết này không còn là tiểu thuyết nữa, mà là một bản ghi chép chân thực đọc hay hay. Như các bạn thấy đấy.

Có người nói, muốn biết cuộc đời một người tốt lành hay không, thì phải xem giác ngộ của người ấy khi trút hơi thở cuối cùng, dường như kết cục mới là tất cả, mọi điều trong quá khứ đều không tính đến vậy. Liên tưởng đến việc sáng tác tiểu thuyết, ở một mức độ nào đó, tôi đồng tình với cách nói này: kết cục rung động lòng người có thể gắn cho câu chuyện đôi cánh mềm mại mà vững chắc, đưa hàng vạn trái tim cùng bay cao ở bước ngoặt cuối cùng.

Tôi có thói quen dựa vào khả năng hiểu rõ kết cục của câu chuyện để suy diễn một cái kết có sức hút, cũng như các nhân tố cần phải có, rồi cả việc sắp xếp tiết tấu cho từng phân đoạn của câu chuyện... tí như ai cần nói câu gì để làm dẫn ý cho đoạn sau, ai làm việc gì sẽ ảnh hưởng như thế nào đến quyết định của nhân vật chính... vân vân.

Nhưng bản ghi chép lại tuổi trẻ này, chính vì hy vọng có thể tràn đầy sự chân thực, đâm ra thiếu mất kết cục, khiến tôi không có cách nào nhìn

thấy câu chuyện “nên hít thở như thế nào”, thành thử lần nữa mãi không thể triển khai.

Đã sáu năm từ khi bắt đầu sáng tác tiểu thuyết.

Đám bạn quen nhau từ hồi cấp II, giờ đã láo nháo với nhau được gần mười sáu năm rồi.

Đời người vô thường, người bạn gái mà A Hòa, tình địch đáng kính nhất của tôi, yêu sâu sắc suốt bảy năm ròng đã bất hạnh qua đời vì tai nạn giao thông. A Hòa từ đó không yêu người nào khác nữa, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cậu ta trở thành đại diện nghiệp vụ khu Công viên Khoa học Công nghệ miền Trung, trong tay nắm hàng vạn đơn đặt hàng.

Kẻ luôn bị tôi hãm hại là Liêu Anh Hoàng, trước khi vào quân đội đã thi đậu kỳ thi đặc biệt trở thành người quản lý thư viện, tháng sau sẽ xuất ngũ. Sau vụ ù nhầm ấy, cậu ta tiếp tục bôn ba chìm nổi trên con đường tình ái, nhưng thủy chung vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm “người ấy” của đời mình.

Tạ Mạnh Học và cô bạn gái ăn chay tiếp tục phát triển bền chặt, về sau trở thành bác sĩ nha khoa, vì hồi trước tôi thường hay hãm hại cậu ta, nên tôi tuyệt đối không đến phòng khám của cậu ta nhờ răng. Tôi là tôi chẳng muốn nghe những câu vớ vẩn kiểu như: “Gì cơ? Cậu muốn tiêm thuốc tê hả? Đàn ông đàn ang cần gì cái thứ ấy chứ?”

Đứa học tiếng Anh siêu lờm là Hứa Bác Thuần lại chơi trò đại mạo hiểm, tự mình hại mình, quyết ý sang Mỹ học thạc sĩ Công nghệ Thông tin. Trước ngày Hứa Bác Thuần lên đường, chúng tôi mua một chai rượu vang năm 1990, tượng trưng cho một đám anh em quen nhau vào năm 1990, cả bọn uống rất đã đời.

Dương Trạch Vu mãi đến phút cuối cùng mới tuyên bố thì ra cậu ta cũng từng tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, sang năm cậu ra sẽ sang Mỹ học

tiến sĩ, đập tay đổi chỗ cho Hứa Bác Thuận sắp trở về Đài Loan.

Người luôn bên lén nhất trong cách thể hiện tình yêu với Thẩm Giai Nghi là Đỗ Tín Hiền, đã đến Nam Cảng làm kỹ sư lập trình, cậu này thi đỗ nghiên cứu sinh, hoàn thành nghĩa vụ quân sự, tìm được việc làm đều không mời cơm ai bữa nào, hy vọng cậu ta đọc được tiểu thuyết này có thể nghiêm túc tự kiểm điểm.

Lão Tào chuyên bắt lỗi tôi, làm việc một năm rồi đi học thạc sĩ ở đại học Thanh Hoa. Hứa Chí Chương đã chuyển nhà, cái sân kỳ diệu nơi cả bọn hẹn hò đánh bóng sau giờ tan học từ đây chỉ còn tồn tại trong hồi ức. Tay quái đản Trương Gia Huấn rất cuộc cũng có bạn gái, và từ bỏ việc quấy nhiễu Thẩm Giai Nghi. Lý Phong Danh sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với tôi đã chia tay với cô gái ở Tín Nguyễn Hành năm đó, chuẩn bị kế thừa sự nghiệp gia đình. Lại Ngạn Tường hai mươi bảy năm liền chưa từng quay tay lần nào, vẫn khẳng khẳng ý nguyện không quay tay, dạo gần đây đang luyện tập ảo thuật để làm quen với con gái. (Đừng ngốc thế chứ!)

Mọi người đều cất cánh bay cao rồi.

Mấy tháng trước, Thẩm Giai Nghi đang làm giáo viên tiểu học gọi điện cho tôi.

“Nhà văn Kha, gần đây sống thế nào?” Giọng cô, lâu lắm rồi không được nghe.

“Siêu thám, Chó Xù chia tay với tớ rồi. Sao? Cậu muốn tớ theo đuổi lại lần nữa à?” Tôi biếng nhác nói.

Cô thoáng ngẩn ra, rồi lập tức cười phá lên khanh khách.

“Lần này sợ là không được mất rồi.” Cô nhỏ nhẹ nói.

“Nếu lại để lỡ mất tớ, lần sau là...” Tôi không nói hết, đưa tay lên móc mũi.

“Tháng Sáu.” Cô tiếp lời.

“?”

“Tháng Sáu, tớ sắp lấy chồng rồi.” Cô tuyên bố.

Tôi mỉm cười.

Thật sự muốn, ôm chặt cô một cái.

Sau đó, cho gã chú rể mà tôi không quen biết kia một phát chọc dững mãnh vào mũi.

“Chú rể... chắc là hơn cậu nhiều tuổi lắm phải không?” Tôi đoán.

“Ừm, sao cậu biết!” Thâm Giai Nghi kinh ngạc.

“Tớ nghĩ cậu không chịu nổi mấy thằng con trai trẻ con nữa rồi.” Tôi cười lớn.

Cô cũng cười cười phản bác, tôi lại sôi nổi châm chích lại. Tôi của bảy năm về trước, căn bản không thể tưởng tượng ra cảnh tượng này.

Chú rể hơn Thâm Giai Nghi tám tuổi, là một người đàn ông trung niên thành công trong sự nghiệp điển hình. Thâm Giai Nghi trước nay luôn chín chắn hơn các cô gái cùng tuổi nhiều, xem chừng mỗi này là thích hợp nhất.

Người con gái tôi yêu dấu, cũng sắp vươn đôi cánh lên rồi.

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Chúc mừng tân hôn, tuổi trẻ của tở.” Tôi viết lời chúc phúc lên phong bao đỏ.

Ngày hôn lễ, bọn con trai thăm yêu Thẩm Giai Nghi năm nào đều về đủ mặt, cả cô giáo Chu Thục Chân lâu ngày không gặp cũng giá lâm, cùng chứng kiến cảnh tượng lịch sử Thẩm Giai Nghi từ con gái trở thành vợ người ta, giá cả trượng dốt thê thảm.

Đây thực ra chính là một buổi họp lớp hoành tráng, phải đến một nửa số người đến đều là đám anh em cùng chung hoạn nạn “chí đồng đạo hợp” trên con đường tình ái... toàn là đám bại tướng chỉ biết nhìn theo đèn hậu xe Thẩm Giai Nghi. Chúng tôi chụp chung một bức ảnh nghi ngút đầy những oán hờn.

Hứa Bác Thuần đang ở Mỹ, tôi vẽ lên mảnh bìa dựng một bộ mặt cậu ta đang cười rất ngây ngô, đặt lên bàn, mỗi khi có món ăn mang đến, cả bọn lại reo hò: “Hứa Bác Thuần! Món mới món mới rồi!” Chúng tôi cười lên ha hả, hưng phấn đến nỗi sẵn sàng lật bàn bạo động bất cứ lúc nào.

“Thật đúng là, cô cứ nghĩ Kha Cảnh Đăng sẽ ở bên Thẩm Giai Nghi cơ đấy.” Cô giáo Chu Thục Chân lắc đầu: “Uống cho em còn cùng Thẩm Giai Nghi đến nhà cô uống trà nữa, thật vô dụng. Cả đám các em đều kém quá!”

“Cô giáo, thực ra Thẩm Giai Nghi từng tỏ tình với em rồi mà, chỉ là bạn ấy hét lên thôi, ha ha ha!” Tôi cười lớn.

“Báo cáo cô! Kha Cảnh Đăng chỉ được cái mồm thôi ạ, em mới là người thực sự theo đuổi được Thẩm Giai Nghi!” Liêu Anh Hoằng rót rượu cho mọi người, hô hào cạn ly.

“Được rồi, cậu là cái thằng ù nhầm! Thậm chí còn chưa nắm tay lần nào!” A Hòa không hề khách khí đáp lời.

Cả bọn bắt đầu bàn tán bậy bạ, xem lát nữa nên trêu Thẩm Giai Nghi thế nào.

“Lát nữa lúc nào ánh đèn tối dần, chú rể bước vào hội trường, Trương Gia Huấn thò chân ra ngáng cho hắn ta ngã bổ nhào đi!” Tôi vỗ vai Trương Gia Huấn nói: “Đăng nào thì đầu óc cậu cũng hơi quái quái, có làm gì mọi người cũng thông cảm được mà!”

“Tớ đây chẳng thèm, cuối cùng lúc chụp ảnh với chú rể len lén giẫm lên chân hắn là được rồi.” Trương Gia Huấn ngoẹo đầu, thoáng nghĩ ngợi, “như vậy chín chắn hơn.”

Chín chắn cái đít ấy!

“Lát nữa đến đoạn bạn bè lên sân khấu phát biểu, Liêu Anh Hoằng nói mấy câu đi, phải bựa bựa vào đấy nhé!” A Hòa tiến cử.

“vậy tao sẽ cầm micro, thật nghiêm túc nói: tình yêu gượng ép, sẽ, không, hạnh, phúc, đâu. Ha ha!” Liêu Anh Hoằng vừa dứt lời, cả bọn đều cười nghiêng ngả, cả cô giáo Chu Thục Chân cũng cười đến tức cả thở.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi vội chạy đi tìm chị Thẩm Thiên Ngọc ngày xưa từng âm thầm giúp đỡ mình, mượn một cái bút dạ.

“Ngồi yên, chúng ta chơi trò bựa nào.” Tôi vẽ lên trán Liêu Anh Hoằng một sợi gân xanh.

“Đến lượt tớ.” Liêu Anh Hoằng cực kỳ vui vẻ, cũng giúp tôi vẽ lên mặt mấy sợi gân to tướng.

Hai tên “mặt nổi gân xanh” chúng tôi nghênh nghênh ngang ngang đi qua đi lại trong hôn lễ, hầm hè làm bộ khó chịu lắm, làm chị Thẩm Thiên Ngọc mắng cho, bảo chúng tôi đúng là lũ quỷ sứ ấu trĩ.

Đúng thế, bọn em là lũ quỷ sứ, thế nên mới không theo đuổi được em gái chị mà, ha ha!

Hôn lễ chính thức bắt đầu, đèn tắt, tiếng nhạc trang nghiêm cất lên.

Thẩm Giai Nghi mặc một bộ váy voan trắng thanh nhã, chậm chậm bước qua chỗ chúng tôi dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu, cô dẫu môi, len lén vẫy tay với cả bọn.

Đẹp thật, ánh đèn kia căn bản là thừa thãi.

Đúng là cô dâu đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Thẩm Giai Nghi bẽn lễn cúi đầu bước lên sân khấu, được cha cô trao tận tay chú rể, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Chúng tôi lại cười đùa hi hi ha ha, bàn luận xem lát nữa hôn lễ kết thúc sẽ chụp ảnh chung với Thẩm Giai Nghi và chú rể như thế nào.

“Kha Cảnh Đăng, mấy hôm trước tớ gọi điện hỏi Thẩm Giai Nghi rồi, cô ấy nói lúc chụp ảnh chung có thể hôn cô dâu đấy!” A Hòa dương dương đắc ý, cả bọn đều gật đầu khen phải.

“Hôn cô dâu, có thể lè lưỡi ra không? Liếm liếm liếm liếm...” Tôi nói đùa, thè lưỡi ra ngoáy loạn trong không khí.

“Nếu chú rể mà không giận, mỗi người đều hôn một phát nhĩ!” Lý Phong Danh chưa từng theo đuổi Thẩm Giai Nghi xoa chân xoa tay, nhìn Lại Ngạn Tường: “Cậu chưa hôn con gái bao giờ phải không? Nụ hôn đầu hiến dâng cho Thẩm Giai Nghi cũng được đấy!”

“Vậy chúng ta oản tù tì, người nào thắng được hôn đầu tiên!” Liêu Anh Hoảng reo hò ầm ĩ, không khí lại bắt đầu náo động cả lên.

Tôi bắt đầu im lặng một cách thần bí. Nếu cả bọn đều muốn hôn, tôi sẽ tuyệt đối không hôn cô dâu.

Tôi hy vọng, trong tim Thẩm Giai Nghi, tôi mãi luôn là người bạn đặc biệt nhất.

Thằng con trai ấu trĩ trong tôi, muốn Thẩm Giai Nghi mãi mãi ghi nhớ, Kha Cảnh Đăng là người duy nhất không hôn cô trong lễ cưới. Chỉ một chút đặc biệt ấy thôi, tôi cũng muốn cẩn thận giữ gìn. Tôi không chỉ là một dòng chú thích trong cuộc đời cô, vẫn còn rất nhiều rất nhiều hình tượng có một không hai nữa.

Sau khi quyết định, tôi nhìn cô dâu chú rể hôn nhau, trong khoảnh khắc đột nhiên nghĩ đến một cảnh tượng sôi nổi cực kỳ đặc biệt. Một cái kết đặc biệt, đủ khiến câu chuyện về tuổi trẻ của chúng tôi rẽ sang hướng điện ảnh.

Câu chuyện tôi vạch ra từ rất lâu về trước, trong buổi hôn lễ ấy, cuối cùng đã có câu trả lời xác đáng.

Không ai khóc, không ai buồn bã, không ai cố ý uống say.

Chỉ dạt dào những lời chúc phúc và trò quậy phá tung trời.

Một dòng nước triều được gọi là “tuổi trẻ” nhấn chìm tất cả chúng tôi.

Khi con sóng rút về, một đám mình mẩy ướm sùng ngồi trên bờ cát, nhìn cô gái chúng tôi yêu quý nhất đang vẫy mạnh hai cánh tay, hạnh phúc bước lên một chặng khác trên con đường đời.

Đợt sóng tiếp sau, sẽ mang đi những dấu chân xinh đẹp của cô gái để lại trên bờ cát.

Nhưng chúng tôi vẫn còn đó.

Hình bóng cô gái khắc trong lòng chúng tôi, cũng vẫn còn đó.

Khách khứa chật phòng lần lượt ra về.

Bất giác, cả bọn đang mỗi người một câu cười đùa, đột nhiên lặng hẳn đi.

Đám bạn bè thân thiết mười lăm năm nay đều không nói gì, không hẹn mà cùng nhìn ly rượu trong tay người khác.

“Kính, tuổi trẻ của chúng ta.” Tôi nâng ly.

Mọi người dốc chén uống cạn.

Dư vị vẫn chưa tan.

Sau này, nhờ một bộ phim Hàn Quốc tôi mới biết được: trong truyền thuyết dân gian Pháp, nếu mọi người đang ồn ào náo động mà đột nhiên im lặng, tức là có thiên sứ vừa chậm rãi đi quá...

Tôi bảo, thiên sứ đã bao giờ rời khỏi đâu?

“Lát nữa làm gì để ending đây?” Liêu Anh Hoằng nắc một tiếng.

“Đánh bóng chày đi.” Tôi vươn vai lười nhác: “Chúng ta đang thừa hơi, ra sân tập đánh bóng chày gặp gỡ các thiếu nữ xinh đẹp lẻ loi một

mình đi!”

Vậy đấy.

Buổi hoàng hôn cả bọn cùng tụ tập ấy, nhẹ nhàng đặt dấu chấm hết cho lời vĩ thanh thổ lộ tâm tình tuổi trẻ trong tiếng vung gậy binh binh.

Sau khi tận mắt thấy cô gái mình từng yêu sâu sắc có được hạnh phúc, tôi trở về trước chiếc máy tính thân quen, mở một file mới trên phần mềm Word, đồng thời lưu ảnh trong máy ảnh kỹ thuật số vào máy tính.

Con trỏ chuột dừng lại ở hàng đầu tiên, bên dưới là khoảng trắng.

Câu chuyện đã có một kết cục đẹp đẽ, chỉ cần một khởi đầu đặc sắc.

Tôi lại nhìn những tấm ảnh chụp trong hôn lễ, dòng tư duy lại chìm vào quá khứ nhiều năm về trước.

Có một thằng con trai học hành lờm khờm lại ham quậy phá, bị thầy giáo giao cho một cô bé phong cách nhẹ nhàng thanh nhã quản chế...

Người ngồi trước, người ngồi sau.

Lưng áo đứa con trai bắt đầu xuất hiện những vết mực xanh.

Ngoảnh đầu lại, nụ cười của người con gái ấy làm cậu trai mê mẩn thần hồn tám năm ròng, ràng buộc cả một đời.

“Câu chuyện này phải có một cái tên ý nghĩa phong phú, chấp cho nó đôi cánh mềm mại mới được!” Tôi cười cười.

Cô gái năm ấy chúng ta cùng theo đuổi.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)